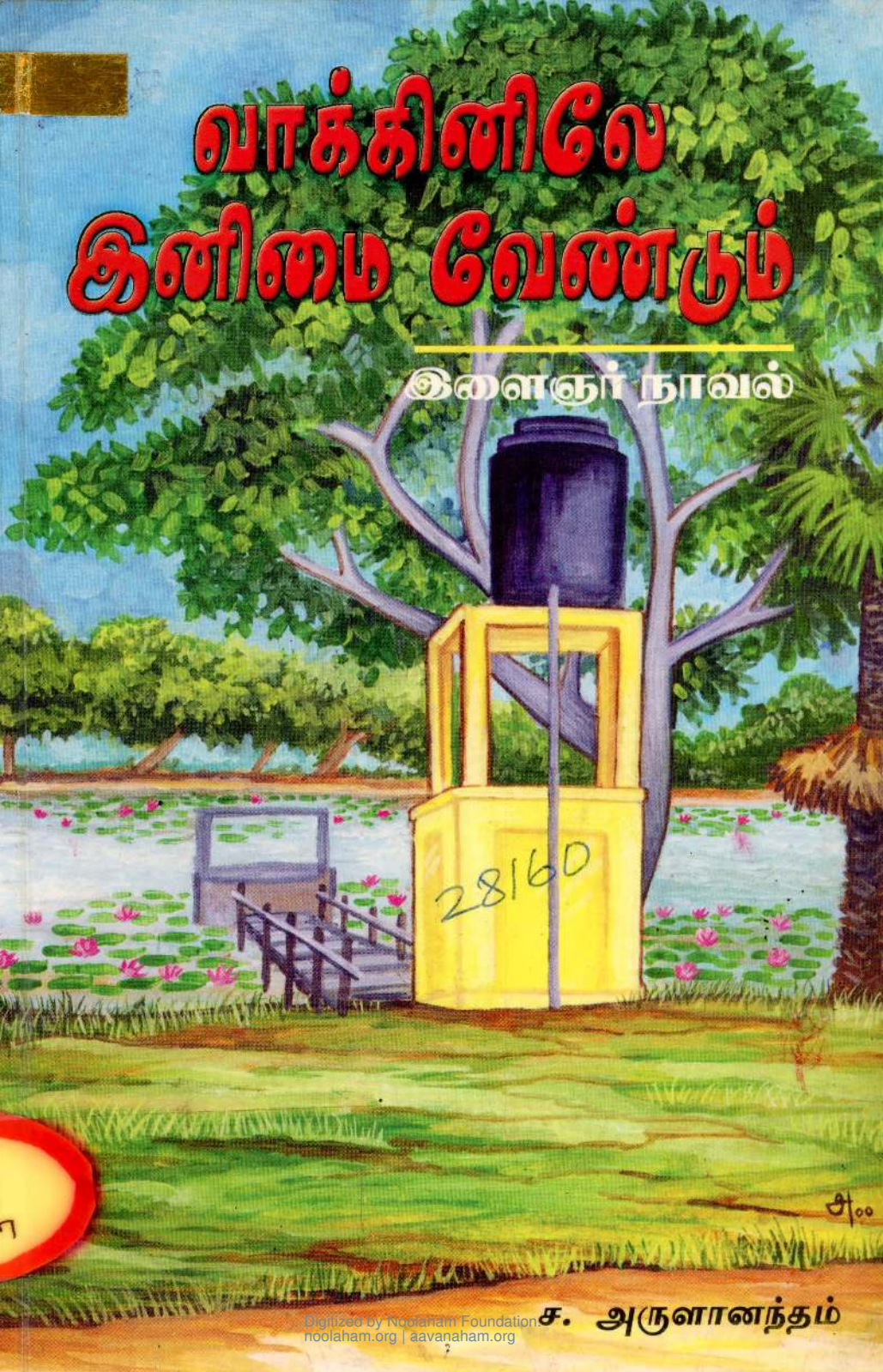

வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும்

இளைஞர் நாவல்

வாக்கினிலே கீன்மை வேண்டும்

க
28160

இளைஞர் நாவல்

ச. அருளானந்தம்

121

இந்நூல் இலங்கை தேசிய நூலபிவிருத்திச் சபையின் அனுசரணையுடன் அச்சிடப்பட்டது. இங்குள்ள விடயங்கள் சபையின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நூலின் பெயர் : வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும்

நூலின் வகை : இளைஞர் இலக்கியம்

ஆசிரியர் : ச. அருளானந்தம்(கேணிமீதித்தன்)

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

ISBN : 955-98211-5-6

அட்டைப்படமும்

ஒவியமும் : ச.அ. அருள்பாஸ்கரன்

வெளியீடு : அருள்வெளியீடு

37/7, மத்திய வீதி,

உவர்மலை, திருகோணமலை.

முதற்பதிப்பு : 09. 11. 2006

விலை : ரூபா 150.00

கிடைக்கும் இடம்: லங்கா புத்தகசாலை

F.L.1.14, டயஸ் பிளேஸ்,

குணசிங்கபுர,

கொழும்பு-12.

எனது இனிய நண்பர்களான வடக்கு கிழக்கு மாகாண கல்விச்செயலாளர் அமரர் க.தியாகராஜா அவர்களுக்கும், திருகோணமலை வலயக் கல்விப்பணிப்பாளர் அமரர் க.தங்கராசா (ஆலையூரன்) அவர்களுக்கும், வவுனியா கோட்டக்கல்வி அதிகாரி அமரர் க.சீனிவாசகம் அவர்களுக்கும் இந்நூலைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

- ஆசிரியர்-

அணிந்துரை

ஈழத்தில் இன்றுவரை 500 வரையிலான நாவல்கள் பல்வேறு களத்தில், பல்வேறு உள்ளடக்கத்தில், பல்வேறு வடிவங்களில் வெளிவந்துள்ளன. 1856இல் வெளிவந்த காவலப்பன் கதையிலிருந்து 2007 இல் வெளிவந்துள்ள அருளானந்தத்தின் இந்த நாவல் வரை 497 நாவல்கள் என் கணிப்பின்படி வெளிவந்துள்ளன. தி.ச. சரவணமுத்துப்பிள்ளை (மோகனாங்கி, 1896), மங்களநாயகி தம்பையா (நொறுங்குண்ட இருதயம், 1914), இடைக்காடர் (நீலகண்டன், 1925), ம.வே. திருஞானசம்பந்தபிள்ளை (கோபால நேசரத்தினம், 1927) ஆகியோர் இட்ட ஈழத்து மானிகையின் அத்திவாரத்தின் மேல் வ.அ. இராசரெத்தினம் (கொழுகொம்பு, 1955), தேவன் - யாழ்ப்பாணம் (கேட்டதும் நடந்ததும், 1956) ஆகியோர் அத்திபாரத்திற்கு நீர்மட்டம் இட்டனர். இதன்மீது சுவர் எழுப்புகின்ற பணியை இளங்கீரன் (நீதியே நீ கேள், 1959), நந்தி (மலைக்கொழுந்து, 1964), செ. கணேசலிங்கம் (நீண்ட பயணம், 1965), கே. டானியல் (பஞ்சமர், 1967) ஆகியோர் ஆற்றினர். ஈழத்து நாவல் மானிகையைக் கூரை மட்டத்திற்கு எடுத்துச் சென்றவர்கள். செங்கை ஆழியான் (காட்டாறு, 1977) முதலாக நாவலிலக்கியத்தில் ஈடுபட்டுழைக்கும் இன்றைய படைப்பாளிகளாவர். அம்மானிகைக்குக் கூரை இடுகின்ற பணி பாக்கியுள்ளது. புதிய பரம்பரை அப்பணியை ஆற்றும் என்பதில் ஐயமில்லை. கூரை மட்டத்திற்கு எடுத்து வந்தவர்களில் ஒருவர் அருளானந்தம் ஆவார்.

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க என்ற புகழ் பூத்த சிங்கள நாவலாசிரியர் எழுதிய 'கிராமப் பிறழ்வு' என்ற நாவல் 1964இல் ம.மு. உவைஸ் தமிழாக்கத்தில் வெளிவந்தது. ஒரு கிராமம் எவ்வாறு நகரமாகப் பிறழ்கிறதென்பதை அந்த நாவல் சித்திரிக்கின்றது. அந்த வகையில் ஒரு பிற்போக்கான கிராமம்

உயிர்ப்போடு விழித்தெழுந்து முழுமையான வசதிகள் நிறைந்த ஒரு கிராமமாக மாறுவதைப் பொருளாகக் கொண்டு அருளானந்தத் தின் இந்த நாவல் அமைந்துள்ளது. நாவலில் கதை அம்சம் இதுவரை முக்கியம் பெற்று வந்திருக்கிறது. பாத்திரங்கள் தம் பலத்தோடும் பலவீனத்தோடும் நாவலில் வலம்வரும் இந்தப் பாரம்பரிய வரண்முறையை அருளானந்தம் இந்தப் புனைகதையில் தகர்க்கிறார். உள்ளடக்க உருவ மரபுக் கட்டவிழ்ப்பு என்பது பின் நவீனத்துவத்தின் இன்றைய முக்கிய பண்பாகும். படைப்பனுபவத்தின் வெளிப்பாடான இந்தக் கட்டவிழ்ப்பை அவர் தெரிந்து செய்தாரா அல்லது தற்செயலான ஆழ்மன உந்துதலின் விபத்தா என்ற மனவுணர்வு எனக்கு ஏற்படுகின்றது. எவ்வாறாயினும் புனைகதைத் துறையில் புதியதொரு அறுவடையை அருளானந்தம் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார்.

மக்களால் எதுவும் முடியும். சரியான வழிகாட்டல் அமையும் போது உருவாகும் சமூகப் புரட்சி கிராமத்தின் அபிவிருத்தியை முன்னெடுக்கும் ஆற்றலாக மாறுவதை இந்தப் புனைகதையில் காணலாம். மிகப் பிற்போக்கான எதுவிதமான வசதிகளுமற்ற ஒரு குக்கிராமத்திற்கு வரும் ஆசிரிய இளைஞன் ஒருவன் அங்குள்ள இளைஞர்கள், பெரியவர்கள் அனைவரையும் பயன்படுத்தி இக்கிராமத்தை எவ்வாறு முன்னேற்றுகிறான் என்பதைத் திறம்பட இதில் சித்திரித்துள்ளார். கதை படிப்பவர்களுக்கு இந்த நாவல் ஏமாற்றத்தைத் தரலாம். ஆனால் ஒரு படைப்பு படிப்பவர்களுக்கு ஒரு சமூகப் பயனைச் சுட்டவேண்டுமென்ற ஆதங்கத்தை உடையவர்களுக்கு இந்த நாவல் சுவை தரும் மாங்கனி. இது நாவல் படைப்பில் புதிய முயற்சி. கதை அம்சத்தோடு இந்நாவலை இன்னமும் முழுமையாக்க அருளானந்தத்தால் முடியும். ஒரு கிராமத்தின் அபிவிருத்திக்கான பங்களிப்பு என்ற ஒரு பக்கத்தோடு நில்லாது அக்கிராமத்தின் வாழ்வியற் கோலங்களையும் சமூகவியல்புகளையும் இந்தப் படைப்பில் இணைத்திருக்க வேண்டுமென்பது என் ஆதங்கம்.

செங்கை ஆழியான் க. குணராசா

75/10A பிறவுண் வீதி

யாழ்ப்பாணம்

18. 01. 2007

எனது உரை

இலங்கை கல்வி அமைச்சின் தேசிய நூலபிவிருத்திச் சபை இளைஞர் இலக்கியத்தை ஊக்குவிக்கும் நோக்கில் கையெழுத்துப் பிரதிகளைக் கோரியிருந்தது. அவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பிரசுரிக்க நிதியுதவி வழங்குவதாகவும் அறிவித்திருந்தது. இந்தத் திட்டத்தில் இணைந்துகொள்ளப் பலவாறு சிந்தித்தேன். நல்லதொரு கரு கிடைத்தது. இலங்கையில் மிகப் பின்தங்கிய கிராமங்கள் பல உள்ளன. அங்கு வாழுகின்ற மக்களது அவல வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டவும், அவற்றை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வரும் நோக்கிலும் எழுதலாம் எனத் தீர்மானித்தேன். இந்த நூலின் கதையினை சிந்தித்தேன். எனது நேரடி அனுபவங்களுக்குக் களம் அமைத்து எழுதினேன்.

இலங்கை இன்று அரசியல் சூழ்ச்சிகளினால் சின்னா பின்னமாகிக் கிடக்கிறது. மக்கள் ஆளையாள் சந்தேகத்தோடு நோக்கும் சூழ்நிலை தோன்றிவிட்டது. இனவன்செயல்கள் மலிந்துவிட்டன. இளைஞர்கள் இன்று சமூகத்தில் ஒரு சுமையாக மாறிவிட்டனர். அவர்களைப் பலிக்கடாக்களாக்கிச் சுகங்காணும் சுகபோகிகள் மலிந்து விட்டனர். இளைஞர்களது பணியென்ன? அவர்களால் சாதிக்க முடியாதது எவை? அவர்கள் தங்களை உணர்ந்து கொண்டால் எவற்றைச் சாதிக்கலாம்? எப்படி இந்த நாட்டுக்கும் வீட்டுக்கும் சேவை செய்யலாம் என்பதைக் கண்டு கொண்டேன். அதன் வெளிப்பாடுதான் இந்த நூல்.

இதுவரை இருபத்தைந்து நூல்களை எழுதியுள்ளேன். இதனால் நான் அடைந்த நயமென்ன? இதனை நான் பலமுறை எனக்குள்ளேயே கேட்டுள்ளேன். விடை ஒரு 'ஆத்ம திருப்பி' மட்டுந்தான் எனக்கூறலாம். சில நூல்கள் சாகித்ய மண்டலப் பரிசில்களைப் பெற்றன. அது ஒரு மனநிறைவு. ஆனால்

பொருளாதார நிலை மிகவும் கீழ்நோக்கிச் சென்று விட்டது. நமது சமுதாயத்தில் பாராட்டுபவர்கள் அருகிக்கொண்டு வருகிறார்கள். பக்கபலமாக இருந்து உற்சாகப்படுத்துவோரைக் காணவே முடியாது. நூல்களை எழுதி வெளியிடுபவர்கள் உச்ச நயம் பெறுகிறார்கள் என்று பேசிக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் நூலை எழுதி வெளியிடுபவர்களுக்குத்தான் அதிலுள்ள சிக்கல்களும் சிரமங்களும் புரியும். நம்மவர்கள் வெளிநாட்டு நூல்களை வாங்கி அவர்களை ஊக்குவிக்கிறார்கள். நமது எழுத்தாளர்களைக் கைதூக்கி விடுவாரில்லை. இந்நிலை என்று மாறும்? சிங்கள மொழிமூலம் எழுதப்படும் நூல்களை வாங்குவதற்குச் சிங்கள மக்கள் முன்னணியில் நிற்கிறார்கள். அவர்கள் தமது மொழியிலும், நாட்டு மக்களிலும் கொண்டுள்ள பற்று அபரிமிதமானது. நம்மவர்கள் நடிப்புச் சுதேசிகள் மட்டுந்தான். நமக்குள் இந்தப் பற்று வளராதவரை தங்குநிலையில்தான் இருப்போம்.

எனினும் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாய் ஒருசிலர் இல்லா மலும் இல்லை. அவர்கள்தான் இம்மண்ணின் பற்றாளர்கள். அவர்களுக்காக எழுதுவோம். இந்த நூலினைத் தேர்ந்தெடுத்த நடுவர்களுக்கும், என்னை ஊக்குவித்த தேசிய நூலபிவிருத்திச் சபையின் அனைவருக்கும், அணிந்துரை, அறிமுகவுரை தந்துதவிய..... . அவர்களுக்கும், ஓவியங்களை வரைந்துதவிய எனது மகன் ச.அ. அருள்பாஸ்கரன் அவர்களுக்கும், இந்த நூலினைச் செம்மையாக பதிப்பித்த அச்சக உரிமையாளர் திரு. எஸ்.கிருஸ்ணமூர்த்தி அவர்களுக்கும் செவ்வைபார்த்துதவிய திருமதி. பவானி கிருஸ்ணமூர்த்தி அவர்களுக்கும், வாசக அன்பர்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நன்றி.

உவர்மலை
திருகோணமலை.

ச. அருளானந்தம்
(கேணிப்பித்தன்)

வாக்கினிலே கீனமை வேண்டும்

1

அறிவழகன் தனது பயணத்துக்கு ஆயத்தமானான். முதல் நாளே பயண ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தான். சில உடைகள், அன்றாடம் பயன்படுத்தும் பொருட்கள், தனது தினக்குறிப்புக்கான டயரி, படிப்பதற்கான முக்கிய நூல்கள் அனைத்தும் தயார். பயண ஏற்பாடுகள் முடிவுற்றன. முக்கிய நண்பர்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டான். புதிய இடம், புதிய பணி, அதற்கான திட்டங்களை நண்பர்களோடு பகிர்ந்து கொண்டான். காலை எழுந்ததும் அம்மாவிடம் விடைபெற்றான். வீட்டிலிருந்து புறப்படும்போது காலை ஏழரை மணி. நண்பர்கள் சகிதம் புறப்பட்டான். நேரத்துக்கே பஸ் நிலையத்துக்கு வந்து விட்டான். மூதூர் செல்லும் பஸ் எட்டரை மணிக்குத்தான் வந்தது. ஏறிக்கொண்டான். வானம் தெளிவாக இருந்தது. கோணேசர் திருக்கோயில் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

பங்குனி மாதத்தின் வெயில். வெயிலைக் குடைந்து வீசும் இளங்காற்று. மெதுவாக உடலில் அரும்பும் வியர்வை. குயில்களின் கும்மாளம். போட்டி போட்டுக் கூவும் ஆர்வம். மரங்களின் கீழ் உதிரும் இலைகள். மரங்களில் தோன்றும் அழகான இளந்தளிர்கள். அவற்றிலிருந்து தெறிக்கும் தேன்

துளிகள். இளந்தளிர்களின் நிறம் மாறும் தன்மை. தளிர்களின் பின்னால் தொடரும் பூங்கொத்து. அக்கொத்துக்களில் பின்னால் தொடரவிருக்கும் சாகசங்கள். இலையுதிர் காலத்தின் முதற் கட்டத்தைப் பறைசாற்றும் விளம்பரங்கள். இயற்கையின் அற்புதங்கள் அதிசயமானவை. பச்சையிலைகள் மஞ்சளாகின. கபிலநிறமாகின. கீழே உதிர்ந்தன. சருகுகள் எனவாகின. மனித வாழ்வும் இப்படித்தானே. வாழ்கை வட்டம் மாற்றத்துக்கு உரியது.

காலையிலேயே வியர்வை ஊற்றெடுத்தது. திருகோணமலை பஸ்நிலையம் கலகலத்தது. பல ஊர்களுக்குச் செல்லும் பஸ்கள் நின்றன. நண்பர்கள் விடைபெற்றார்கள். மூதூர் பஸ் புறப்பட்டு விரைந்தது. மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தை வலம் வந்தது.

மணிக்கூட்டுக் கோபுரம் நான்கு முகங்களைக் கொண்டது. ஒரு முகம் கிழக்கைப் பார்க்கிறது. கிழக்கில் கோணேசர் கோயில் தெரிகிறது. அது பெடரிக் மலைக்கோட்டையினுள் இருக்கிறது. முன்பிருந்த புராதன கோயிலை 1623ல் போர்த்துக்கேயர் தகர்த்தார்கள். கோயிற் தூண்களையும் கற்களையும் கொண்டு கோட்டையைக் கட்டினார்கள். போர்த்துக்கேயரின் பின் ஒல்லாந்தர். அவர்களின் பின் பிரித்தானியர் என ஆட்சி நடத்தினார்கள். மேற்கு முகம் குடிதனை நெருக்கி பெருக்கமாய்த் தோன்றும் பகுதி. தெற்குப் புறம் பஸ் நிலையம், முற்றவெளி, துறைமுகப் பகுதியையும் ஊர்மனைகளையும் கொண்டுள்ளது. வடக்குப் புறம் மீன்சந்தை, கடற்பரப்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டது. மணிக்கூண்டுக் கோபுரத்தின் தென்முகப் பகுதிதான் பிரச்சினைகளை உருவாக்கியுள்ளது. பஸ்நிலையத்தின் ஒரு பகுதியாகவும் இருந்தது. இந்த மணிக்கூட்டுக் கோபுரம் ஒரு இளைஞனின் வரலாற்றைச் சுமந்து நிற்கிறது. அந்த இளைஞனுக்குச் சிலை இல்லை. ஆனால் அமைதியான தியான நிலையில் புத்த பகவானின் சிலை. இரவோடிருவாக வைத்தாகி விட்டது. அதனைச் சுற்றிக் கம்பி வேலி. சூழ்ந்து இராணுவத்தினரின் காவலரண். அவர்களது கைகளில் துப்பாக்கிகள். சுடுவதற்கு ஆயத்தமான நிலையில் நிற்கிறார்கள். இவர்கள் யாருக்கு எதற்காகக் காவலுக்கு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். புத்தபகவான் சிலை உயிர்பெற்று ஓடிவிடுமா? அல்லது

புத்தபகவான் சிலைக்குத் தீங்கு வந்துவிடுமா? யாருக்காக இந்தக் காவல்? மக்களது வரிப்பணத்தில் இப்படியும் ஒரு திட்டமா? பஸ் பெரியதொரு சுற்றுச் சுற்றியது. பின்னர் திரும்பி டொக்யாட் வீதியால் சென்றது. வலப்பக்கமாக பத்திரகாளியம்மன் கோவில். அதன் எதிர்ப்புறத்தில் பள்ளிவாசல்.

திருகோணமலைக்கு அழகூட்டுவதில் இந்த முற்றவெளியும் ஒன்று. மக்கேஷியர் மைதானத்தை அடுத்து குளக்கோட்டன் சிறுவர் பூங்கா. திருகோணமலை நகராட்சி மன்றத்தின் நேரெதிரே புனித மரியாள் கல்லூரி. வலப்பக்கமாக பஸ் திரும்பியது. அவனது விழிகள் இடப்பக்கமாகத் திரும்பின. நொடிப்பொழுதில் அவை காந்தி சிலைப்பக்கம் சென்றுவந்தன. சுனாமியின் கூத்து மூவின மக்களையும் ஆட்டியது. ஆனால் காந்தியின் சிலையை அண்டிய பகுதியில் ஐந்து தமிழ் இளைஞர்கள் பலியாகினார்கள். அவர்கள் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள். வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டியவர்கள்.

இந்த நாட்டுக்கு நல்லன செய்யவிருந்தவர்கள். அநியாயமாக அவர்களது உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டன. அவன் மனத்திரையில் ஐவரின் படங்கள் விரிந்தன. அறிவழகன் அந்தப் பகுதிக்குப் போவதை நிறுத்தியிருந்தான். அவனையும் மீறி அவனது கண்கள் சென்றுவந்தன. கண்களில் கண்ணீர் திரைகட்டி உடைந்தது. வலப்பக்கமாக பஸ் திரும்பிச் சென்றது. இருமருங்கும் பெட்டிகள் அடுக்கினாற் போன்று கட்டிடங்கள். நேரே துறைமுகம். நீலச்சேலை விரித்தாற்போல் சிரித்தது. மீன்பிடிப் படகுகள் கரையில் கிடந்தன. மீனவர்கள் தொழில் செய்வதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்களது வாழ்வு துன்பியலைச் சுமந்து நின்றன. புறாக்கூண்டுகளாக எங்கும் கட்டிடங்கள். “திருகோணமலை புனித பூமி” என்பார்கள்.

உயர்மாடிக் கட்டிடங்கள் கட்டுதல் ஆகாது. அப்படிப்பட்ட கட்டிடங்களில் வாழமுடியாது. பெரியவர்கள் அறிவில் முதியவர்கள் சொல்லி வந்தார்கள். ஆனால் அது இன்று மாறி விட்டது. அறிவழகன் தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டான். அடுக்கு மாடிகளே முனைத்து விட்டன. இந்த மூடநம்பிக்கைக்குக் காரணங்களும் இருந்தன. வரலாறு சான்றுகளைப் பகர்கின்றன.

கடந்த இரண்டாயிரத்து நான்காம் ஆண்டு மார்கழியில் சுனாமிப் பேரலைகள் தாக்கின. இவ்வாறான கடற்கோள்கள் பல திருகோண மலையைத் தாக்கியுள்ளன. சங்க காலத்தில் இருந்த நிலப்பரப்பு இன்றில்லை. புராதன கோணேசர் கோயில் கடலுள் அமிழ்ந்துள்ளது. அதற்கான ஆதாரங்களை 'றன்முத்துதுவ' படப் பிடிப்பின்போது ஆழ்கடலில் எடுக்கப்பட்ட கற்பூரங்கள், சிலைகள் நிரூபிக்கின்றன. இன்றும் அந்த இடத்தில் பூசை நடைபெறுகிறது.

பாதாளமலை அடிவாரத்தில் இராவணனது மாளிகைகள் உண்டு. பெரிய இராச்சியமே அமிழ்ந்துள்ளது என தனது ஆய்வில் செல்வி தங்கேஸ்வரி கூறுகிறார். அந்நியர் படையெடுத்தார்கள். கடலில் இருந்து பீரங்கிகளால் தாக்கினார்கள். அவை வீடுகளை அழித்தன. குறிப்பாக உயரமான வீடுகளை அழித்தன. எனவேதான் நமது மூதாதையர்கள் மாடிக்கட்டிடங்களைக் கட்டுவதில் கரிசனை காட்டவில்லை. பஸ் உட்துறைமுகவீதியால் சென்று கண்டி வீதியால் விரைந்தது. சனங்கள் ஏறுவதும், இறங்குவதுமாக இருந்தனர். தம்பலகாமம் வந்தது. ஒரு இளந்தாய் சிறுகுழந்தையை ஏந்தியபடி ஏறினாள். நடத்துனர் பின்னால் போகும்படி சத்தமிட்டார்.

குழந்தையை ஏந்தியவாறு தடுமாறினாள். அவளுக்கு இருக்கை கொடுக்க யாருமில்லை. இருந்து பயணிப்பவர்களுக்கு மனமில்லை. அறிவழகன் தனது இருக்கையைக் கொடுத்தான். அவன் நின்று வந்தான். பஸ்ஸில் சமய துறவிகளுக்கு இருக்கை ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அதேபோல் கர்ப்பிணிகள், வலதுகுறைந்தோருக்கும் இருக்கைகள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. வரவேற்கப் படவேண்டிய நல்ல செயல்கள்.

நடைமுறையில் அவற்றைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் குறைவு. மூதாட்டி, முதியவர்கள் என வருவார்கள். அவர்களுக்கு இருக்கைகள் கொடுத்து உதவவேண்டும். இவற்றை ஆசிரியர்கள் பாடசாலையில் கற்பித்தார்கள். பெரியவர்களும் அறிஞர்களும் கூறியுள்ளனர். ஆனால் எவரும் கடைப்பிடிப்பதாய் இல்லை. மதகுருமாரின் இருக்கையில் இளைஞர்கள் பயணித்தனர். ஒரு பெளத்த குரு ஏறினார். உடனடியாக இளைஞன் இருக்கையைக்

கொடுத்தான். அவர் அதிலிருந்து பயணித்தார். அடுத்த பஸ்தரிப்பு நிலையம் வந்தது. கிறிஸ்தவ பாதிரியார் ஏறினார். அவருக்கு இருக்கை கொடுபடவில்லை. அறிவழகன் நடத்துனரிடம் முறையிட்டான். அந்த இளைஞன் பெரும்பான்மை இனத்தவன். அவனிடம் ஒரு செருக்கு இருந்தது. நடத்துனருக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. நடத்துனர் இளைஞனிடம் சென்றார். இருக்கையைக் கொடுக்குமாறு வற்புறுத்தினார். அந்த இளைஞன் மசியவில்லை. பௌத்த துறவியும் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அறிவழகன் அந்த இளைஞனிடம் வந்தான்.

மெதுவாகக் கதையைத் தொடங்கினான். அறிவழகனுக்குச் சிங்களம் தெரியும். “எனது அன்புச் சகோதரனே ..” என்று தொடங்கினான். பௌத்த தர்மத்தின் தத்துவங்கள் சொரிந்தன. அறிவழகனது பேச்சில் ஒரு கனிவு தெரிந்தது. இனிமை இருந்தது. அவனது தொனியில் அன்பும் கருணையும் இழையோடியது. அவனது பார்வையில் அமைதியும் சமாதானமும் இருந்தது. என்ன பேசினான். தெரியாது. அந்த இளைஞன் “ஐயெ சமாவென்ட்” கூறிக்கொண்டு எழுந்தான். பாதிரியாரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். தவறுதலுக்காக வருந்தினான். பாதிரியார் அந்த இளைஞனை வாழ்த்தினார். நன்றி கூறினார். அறிவழகனையும் பாராட்டினார்.

பௌத்த துறவியின் முகத்திலும் ஒரு மாற்றம் தெரிந்தது. இரு துறவிகளும் பேசிக்கொண்டார்கள். சமயங்கள் மக்களுக்கு வழி காட்டுவன. சண்டைபிடிப்பதற்காக சமயங்கள் தோன்றவில்லை. உலகத்தில் மக்கள் ஒற்றுமையாக வாழவேண்டும். உலகில் பிறந்த உயிர்கள் அனைத்தும் இறக்கத்தான் வேண்டும். பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடைப்பட்ட பகுதிதான் வாழ்க்கை. அது இறைவன் நமக்குப் போட்ட பிச்சை. நாம் செய்கின்ற செயலில்தான் வாழ்க்கையின் பொருள் அடங்கியுள்ளது. பரம்பொருள் ஒன்றுண்டு. அதனை அவரவர் பேசும் மொழியால் அழைப்பார்கள். பல்வேறு பெயர் கொண்டழைப்பார்கள். இறைவனின் குழந்தைகள்தாம் நாமெல்லோரும். நமக்குள் வீணான மோதல்கள் தேவைதானா? அறிவழகன் மனதினிலே தேடல் தொடங்கியிருந்தது. பஸ் கந்தளாயை அடைந்து விட்டது. பாதிரியார் எழும்பினார். நன்றி கூறினார். “God bless you, my son”.

வாழ்த்தினார். இறங்கிக் கொண்டார். பௌத்த துறவி அறிவழகனைப் பார்த்தார். பக்கத்தில் அமருமாறு அழைத்தார். உரையாடத் தொடங்கினார்.

2

சிங்களத்தில்தான் தொடங்கினார். பின்னர் அவர் தமிழில் உரையாடினார். மிக அன்பாகப் பேசினார். “மகன் உங்க பேரென்ன?” முதற்கேள்வியை வைத்தார். “அறிவழகன்” பதில் கூறினான். அவர் தொடர்ந்தார். “மகன் நான் திருக்குறள் படித்திருக்கிறேன். பௌத்த சாது, புத்ததர்மம் தெரியும். ஆனால் சின்னச் சின்ன விடயங்களை மறந்து விடுகிறேன். அந்தச் சின்ன விடயங்கள்தான் பெரிய சாதனைகளை உருவாக்கும் அல்லவா? அதனைப் பலர் கவனிப்பதே இல்லை. நான் சாதுவாக இருக்கிறேன். சில சமயங்களில் நான் செய்வது எனக்கே தெரிவதில்லை. நான் சொல்வதை இந்த மக்கள் கேட்பதும் இல்லை.

இவற்றை மறந்தே விடுகிறேன். நீர்த்துளி சிறியதுதானே? நீர்த்துளிகள்தானே சமுத்திரங்கள் ஆகின. சிறிய மணல்துணிக்கை கள்தானே கண்டங்களை ஆக்கியுள்ளன. புத்தபகவான் பஞ்ச சீலங்களைத் தந்தார். ஆனால் வாழ்க்கையில் மக்கள் கடைப் பிடிப்பதில்லை. நானும் ஒரு துறவிதான். வெட்கமில்லாமல் சொல்லுகிறேன். இந்த மகனுக்குள்ள அறிவும் அனுபவமும் எனக்கில்லை. ஏன் இப்படி மாற்றப்பட்டேன் என்பதை யோசிக்கிறேன்.” துறவி தொடர் கதையாக நீட்டினார்.

little drops of water
Little grains of sand
Make the mighty ocean
and the pleasant land.

தான் படித்த ஆங்கிலக் கவிதையினைச் அசைபோட்டான்.

“மகன் எங்கே போறீங்கள்”? அடுத்த வினாவினைத் தொடுத்தார்.

“இலங்கைத்துறைக்கு”.

என்ன வேலை செய்கிறீர்கள்?

“ஆசிரியர்”

“எவ்வளவு காலமாக”?

“இனித்தான். இதுதான் புதுநியமனம்.”

“இலங்கைத்துறைக்குப் போவது கஸ்டம்தானே.” எப்படிப் போவிங்க? சாப்பாடெல்லாம் கஸ்டம். தண்ணீருக்கே பெரும் கஸ்டம். சரியான கஸ்டமான கிராமம்.” துறவி அடுக்கிக் கொண்டே போனார்.

“கஸ்டத்தைப் பார்த்தால் சேவை செய்யமுடியுமா? நீங்கள் வீடுவீடாகச் சென்றுதானே போதிக்கிறீர்கள். அப்படிப் பார்த்தால் அதுவும் கஸ்டம்தானே?” பதிலைக்கண்டு துறவியின் கண்கள் அகல விரிந்தன. புன்னகைத்துக் கொண்டார். “சாது நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்.” பணிவோடு கேட்டான். “மகிந்தபுர விகாரைக்கு. அங்கே சனங்கள் வருவார்கள். எங்களுக்குப் பிரச்சினை இல்லை.” ஒரு புன்னகையோடு சொன்னார். பஸ் கந்தளாய்ச் சந்தியில் இடப்புறமாகத் திரும்பியது. அது அல்லை- கந்தளாய் வீதியால் சென்றது. கந்தளாய்க் குளத்தின் நீர் வாய்க்காலில் குபுகுபுத்தோடியது. பரந்து கிடக்கும் வயல்நிலங்கள் பசுமை ஊட்டின.

மகாவலி சுறுசுறுப்பாக வளைந்து ஓடியது. எவ்வளவு நீர்கடலில் சேருகிறது? அவ்வளவு நீரையும் தேக்கி வைத்தால் நாடு தன்னிறைவு பெறும். மனதினிலே கற்பனையை வளர்த்தான். இளைஞர்களுக்கு நாட்டுப்பற்று அவசியம். கல்வியும் வழிகாட்டலும் தேவை. நாட்டின் வளத்தினை அறிந்துகொள்ள வேண்டும். வளத்தினை முயற்சியோடு இணைக்க வேண்டும்.

புதிய கண்டுபிடிப்புக்களில் ஈடுபட்டுழைக்க வேண்டும். அதற்கு அரசு ஊக்குவிக்க வேண்டும். ஆனால் அரசியல்வாதிகளும் கட்சிகளும் சிந்திப்பதில்லை. இளைஞர்களைக் கூலிப்படைகளாக்கி உல்லாசம் தேடுகின்றனர். அவன் இளைஞன். மதிநுட்பம் மிக்கவன். இருபத்தோராவது வயதில் ஆசிரியராகிறான். புதிதாகக் கிடைத்த நியமனத்தை ஏற்றுள்ளான். அதற்கான பயணத்தை மேற்கொண்டுள்ளான்.

மூதூர் பஸ் உடைந்த வீதியால் ஊர்ந்துசென்றது. ஒழுங்கான வீதிகூட இப்பிரதேசத்தில் இல்லை. வரட்சிக் காலத்தில் யானைகள் வெளிவரும். வீதியின் இருபக்கமும் பற்றைக்காடுகள். குறிப்பிட்ட உயரத்துக்கு மேல் அவை வளரமுடியாது. பாதுகாப்புக் காரணத்துக்காக அடிக்கடி இப்பற்றைக் காடுகள் வெட்டப்படும். தூரத்தில் அடர்காடுகள். சிறுபுதர்களுக்கு மேலால் யானைகள் கம்பீரமாகத் தெரியும். இவை போக்குவரத்துக்கு இடைஞ்சல் கொடுப்பதில்லை. மகாவலியோரம் உலாப்போகும். இரவினில் வீதிகளில் முட்டிமோதி வரிசையாகச் செல்லும். வாகனம் வந்தால் ஓரமாகி வழிவிடும். சிறு சிறு பள்ளங்களில் நீர்சேர்ந்து கிடக்கும். அந்நீர்க் குட்டைகளில் தவமிருக்கும் கொக்குக் கூட்டம். குட்டைகளில் சுகம் காணும் எருமை நிரைகள். புந்தரைகளில் மேயும் ஆநிரைகள். அடிக்கடி ரோந்து செல்லும் இராணுவ வண்டிகள்.

இரண்டு கிலோமீற்றருக்கு ஒரு இராணுவ முகாம். வளமான பிரதேசத்தில் குடியேற்றத்திட்டங்களை அமைத்தனர். இனரீதியில் செயற்பட்டதால் பிரச்சனைகள் புரையோடி விட்டன. அதன் பலனை இன்று இந்த நாடு அனுபவிக்கிறது. பாரம்பரிய தமிழ் பிரதேசங்கள் பெரும்பான்மை மக்களின் சொத்தாகின. அதனையே அரசியல் ஆயுதமாக்கிச் சுகம் காணுகிறார்கள். சமயங்களின் பேரால் ஒருபுறம் பிரச்சினை. மொழியின் பெயரால் இன்னொரு புறம் பிரச்சினை. இனங்களாகவும், சாதிகளாகவும் பிரித்து சுகம்காணுவோரும் பலர். ஒற்றுமையாக இலங்கையர் என்ற ஒருகுடையின்கீழ் ஒன்றுசேரும் நாள் எப்போது? அறிவழகன் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தான். மணி ஒன்றரை ஆகியிருந்தது. சேருநுவரசந்தி வந்தது. பலர் இறங்கினார்கள். அறிவழகனும் இறங்கினான். பஸ் கிளிவெட்டிப் பக்கம் திரும்பியது. அது மூதூர் நோக்கிப் புறப்பட்டது.

மட்டக்களப்பு பஸ் வரும். அதுவரை காத்திருக்க வேண்டும். இரண்டு மணியிருக்கும் அந்த பஸ் வந்தது. முண்டியடித்து ஏறினார்கள். அறிவழகனும் ஏறிக்கொண்டான். பலருக்கு இடம் கிடைக்கவில்லை. அப்பகுதிக் கிராம மக்கள் நடந்தே பழக்கப் பட்டவர்கள். சந்திரனுக்குச் செல்ல வெளிநாட்டவர்கள் முயற்சிக்கிறார்கள். பிரயாணம் பொழுது போக்காக அமைகிறது.

Ilaveya. 3000

இங்கு மக்களுக்குப் போராட்டமாகிறது. சமைகளைத் தூக்கியவாறு ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் பயணிக்கிறார்கள். அறிவழகனுக்கு அது முதல் அனுபவமாகிறது. முதியவர்கள் நடக்கிறார்கள். கர்ப்பிணித் தாய்மார்கள் குழந்தை குட்டிகளோடு நடக்கிறார்கள். சிறுவர்களும் நடக்கிறார்கள். அவர்களது கால்களில் பாதணிகளே இல்லை. வீதி கரடுமுரடான கற்களை உருட்டி விட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறது. பஸ் ஊர்ந்து செல்கிறது.

மகிந்தபுர சந்தி வந்தது. பஸ் தரித்துக் கொண்டது. பெரும்பான்மை இனத்தவர்கள் அனைவரும் இறங்கிக் கொண்டார்கள். துறவியும் இறங்கினார். “மகன் நேரம் கிடைக்கும் போது வாங்க.” வழியையும் காட்டினார். “இந்தச் சந்தியில் இருந்து மூன்று கிலோமீற்றர் தூரம் நடக்க வேண்டும். அங்கே விகாரை இருக்கிறது. நான் இருப்பேன். வாங்க. சரிதானே?” சாது மெல்ல நடந்து போனார். பஸ் பழையபடி ஊர்ந்து சென்றது. சற்றுத்தூரத்தில் இராணுவக் காவலரன். இறங்கினார்கள். இரண்டு முன்னரங்கக் காவலரண்கள் இருந்தன. ஒன்று போகும்போது பதிவதற்கு. மற்றது வரும்போது பதிவதற்கு. இரண்டுக்கும் இடையே அரைகிலோமீற்றர் தூரம் இருக்கும். வரிசையாகச் சென்றார்கள். அடையாள அட்டைகள் காண்பிக்கப்பட்டன. பதிவு முடிந்ததும் அரைக்கிலோமீற்றர் வரை நடந்தார்கள். மறுமுனையில் வாகனங்கள் நின்றன. அவை இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்துள் நுழையவுள்ளன. பயணிகள் பதிந்தார்கள். மறுமுனைக்கு நடந்தார்கள். பதிவு நடந்ததும் வாகனங்களும் சென்றன. அறிவழகன் பயணித்த பஸ் வந்தது. காவலரணைத் தாண்டிச் சென்று நின்றது. அதில் ஏறிக் கொண்டார்கள். பஸ் இரைந்து இரண்டு கிலோமீற்றர் தூரம் ஓடியது.

விடுதலைப் புலிகளின் காவலரன் காத்திருந்தது. அங்கும் பதிவுகள் நடந்தன. முடிந்ததும் பஸ் புறப்பட்டது. ஈச்சிலம்பற்றுச் சந்தி வந்தது.

அறிவழகன் இறங்கிக் கொண்டான். பக்கத்தில் இருந்த கடையில் சிற்றுண்டி சாப்பிட்டான். ஒரு குவளைப் பசும்பால் கிடைத்தது. ருசித்துக் குடித்தான். வயிற்றுப் பசி பறந்து விட்டது.

இலங்கைத்துறைக்குப் போவது பற்றி விசாரித்தான். சரியான பதில் கிடைக்கவில்லை. சரியாக மாலை நான்கு மணி. ஆனாலும் வெயில் சுட்டெரித்தது. எவ்வாறு போகலாம். யோசித்தான். கும்பிடப் போனதெய்வம் குறுக்கால் வந்தது. கடைக்காரின் குரல் ஒலித்தது. "தம்பி இந்த உழவு இயந்திரம் இலங்கைத்துறை போகிறது. அதில் போகலாம்" என்றார். உழவு இயந்திரச் சாரதியிடம் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். ஒரு புன்னகை பெரிய நட்பை வளர்த்து விட்டது. இயந்திரம் கலப்பையோடு நின்றது. பொருட்கள் விழாது வைக்கப்பட்டன. ஏறிக்கொண்டான். இயந்திரத்தின் அசைவு அறிவழகனைக் குலுக்கியெடுத்தது. வாகனம் பொன்னாசல் ஆட்டிப் புறப்பட்டது.

வாகனத்தின் பின்னால் புழுதி மண்டலம். பாதையோரம் பற்றைச் செடிகள் தலையசைத்தன. இலைகள் வாடிய தாவரப் போர்வை. அவற்றிடையே பசுமையே இல்லை. அவற்றை மறைக்கும் புழுதிப் படை. அறுவடை முடிந்து தரை காய்ந்து கிடந்தது. காலையில் புறப்பட்ட பயணம். அது இன்னும் முடியவில்லை. உழவு இயந்திரப் பயணம் புதிய அனுபவத்தைக் கொடுத்தது. உடலை வாட்டி எடுத்தது. வீதி களியும் மணலும் கலந்த சேர்வை. கிடங்கும் முடங்கும் பரவிய கலவை. ஏற்றமும் இறக்கமும் கொண்ட பாதை. சாரதியோடு உரையாடிக் கொண்டே சென்றான். சாரதி பெயர் சந்திரன் என்பதை அறிந்து கொண்டான். இலங்கைத்துறைக்குப் போனதும் சந்திக்க வேண்டியவர்களைத் திட்டமிட்டிருந்தான். சந்திரன்தான் கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தின் தலைவர். அறிந்ததும் சந்தோசப்பட்டான். இலங்கைத்துறையைப் பற்றிய செய்திகளைத் திரட்டிக் கொண்டான்.

புழுதியை இறைத்தவாறு 'ரகர்' அசைந்து விரைந்தது. "சேர் கவனம். விழுந்து விடாது பிடித்துக்கொள்ளுங்கள். இதுதான் எங்கள் வீதி. இதால்தான் பயணம் செய்யவேண்டும். அது எங்களது விதி." சந்திரனின் இந்தத் தமாசான பேச்சு பிடித்திருந்தது. எவ்வளவு நாசுக்காக இவன் பேசுகிறான். அறிவழகன் தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டான். பேச்சுக் கொடுத்தான். சந்திரன், இந்தக் கிராமங்களுக்கு அதிகாரிகள் வருவதில்லையா? நமது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் வருவதில்லையா?

“ஓ.. வருவாங்களே. அதிகாரிகள் தங்களுக்குத் தேவை ஏற்படும் போது. அரசியல்வாதிகள் தேர்தல் காலங்களில் வருவார்கள். வாக்கு வேட்டைக்காக நடந்து திரிவார்கள். தேர்தல் திருவிழா முடியும்புடும் ஓயாதுழைப்பார்கள். தேர்தல் முடிந்தபின் அவர்களுக்கு ஓய்வு வேண்டுமல்லவா? ஓய்வெடுப்பார்கள். கிராமங்கள் அப்படியே உறங்கிவிடும். இதுதான் வழக்கம். எவரையும் குற்றம் சொல்வதற்கில்லை. மக்கள் விடும் தவறுகள் திருத்தப் படவேண்டும். நாமே நமது கால்களில் நிற்கவேண்டும்.” சந்திரன் உணர்ச்சி வசப்பட்டவன் போல் பேசினான். அடிக்கடி அறிவழகனைப் பார்த்துக் கொண்டான். அறிவழகனுக்கு சந்தோசமாக இருந்தது.

“இதுதான் விநாயகபுரம். அடுத்து கறுக்காமுனை வரும். மாதவிகல் கழிந்ததும் இலங்கைத்துறைதான்.” அறிவழகனின் முகத்தைப் பார்த்தவாறே சந்திரன் கூறினான். அறிவழகன் களைத்திருந்தான். அவனை உசார்படுத்துவதற்காக முயற்சித்தான். அறிவழகனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. “அது என்ன மாதவி கல்” அறிவழகன் வினவினான். “அந்தக் கல் ஒரு வரலாற்றையே தன்னுள் வைத்துள்ளது. சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் மாதவியைத் தெரியுமா? படித்திருப்பீர்கள். அவள் குழுந்தையைப் பிரசவித்தது இந்தக் கல்லில்தானாம். இது கர்ணபரம்பரைக் கதை. இவ்வூர் முதியவர்கள் கூறுவார்கள்.” சந்திரன் கூறும்போதே அந்த இடம் வந்துவிட்டது. வலப்பக்கமாக அந்தக்கல் தெரிந்தது. ஒரு அறையின் பரப்பைக்கொண்டது. மேற்பரப்பு வழுவுழுப்பானது. அறிவழகனுக்குப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. “போய்ப் பார்க்கலாம்தான். ஆனால் நேரம் போய் விட்டது. ஆறுதலாகப் பார்ப்போம்.” சந்திரனே சொன்னான். நான் நினைக்க இவன் பதில் கூறுகிறானே. அதிசயப் பிறவி. மனதினிலே வாழ்த்திக் கொண்டான்.

3

“இதோ இலங்கைத்துறை வந்து விட்டோம். அடையாளம் இந்தக் குட்டையும் வாண்டுகளும். பாருங்கள் அவர்களின் அட்ட காசங்களை. அவர்கள்தான் நம்மை வரவேற்கும் தேவதைகள்.” சந்திரன் அறிவித்தான். வலப்பக்கமாக சிறியதொரு பொய்கை.

அல்லி மலர்கள் அசைந்தாடின. அதில் பல வாண்டுகள் கூச்சலிட்டு நீராடின. பாய்ந்து துள்ளினார்கள். தண்ணீரைப் பிசிறியடித்து ஓடினார்கள். சிலர் நீரிலேயே கிடந்தார்கள். அவர்களது துள்ளலால் சிற்றலைகள் சரித்தன. வட்டம் வட்டமாகக் கரையை அடைந்தன. அந்த அசைவில் இலைகள் நீந்தியாடின. வாண்டுகளின் கும்மாளங்கள். அவர்கள் கைகளை உயர்த்தி அசைத்தார்கள். வலப்பக்கமாக அழகான உப்பாறு தெரிந்தது. பச்சைப் பசேல் நிறத்தில் கண்டல்கள் இலையசைத்தன. வானமும் ஆற்றுநீரும் சேர்ந்து அழகூட்டியது. “இந்தப் பக்கம் சுனாமித் தாக்கம் இல்லையா?” அறிவழகன் கேட்டான்.

“சேர் இடப்பக்கமாகப் பாருங்கள்.” சந்திரன் சத்தமிட்டான். கூடாரங்கள் தெரிந்தன. “நாங்கள் ஒரு கிழமை இடம்பெயர்ந்து இருந்தோம். பிறகு கிராமத்துக்கு வந்து விட்டோம். அதுதான் அகதிமுகாம். பலர் தங்கள் இருப்பிடங்களுக்குப் போய் விட்டார்கள். கரையோரமாக இருந்த மக்கள் இன்னும் முகாமில் இருக்கிறார்கள்.” சந்திரன் விளக்கினான். ஆழிப்பேரலை கரையோரக் கிராமங்களைத் தாக்கின.

இலங்கைத்துறையை எட்டிப் பார்த்தது. எச்சரித்து விட்டுத் திரும்பி விட்டது. ஆனால் பல கிராமங்களில் பாரிய இழப்புக்கள். வீடுகள் சொத்துக்கள் அழிந்தன. உயிரிழப்புக்கள் ஏற்பட்டன. சந்திரன் மூலம் அறிந்து கொண்டான்.

“சேர், நீங்கள் எங்கு தங்குவீர்கள்?” சந்திரன் பதிலுக்காகக் காத்திருந்தான். அறிவழகன் அதைப்பற்றித்தான் யோசித்தான். “சேர், ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். படுத்துறங்க ஒரு அறை. எழுத வாசிக்க சிறு மண்டபம். அவ்வளவுதானே? அசத்திடுவோம். நமது சனசமூக நிலையம் இருக்கிறது. யாமிருக்கப் பயமேன்? நான்தானே சங்கத்தின் தலைவர்.” சந்திரன் ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பை உதிர்த்தான். உழவு இயந்திரம் ஒரு வீட்டின்முன் நின்றது. “..பாம்..பாம்..” அடித்தது. உதயகுமார் ஓடிவந்தான்.

“உதயா.. சேர் வந்திருக்கிறார். சனசமூக நிலையத்தில் விடுவோம். திறப்பை எடுத்து வா, போகலாம்.” கட்டளைபோல் கூறினான். உதயகுமார் காத்திருக்கவில்லை. வீட்டினுள் ஓடினான்.

இயந்திரத்தின் ஓரத்தில் கண்ணாடி தெரிந்தது. அதில் அறிவழகன் தனது முகத்தைப் பார்த்தான். அவனுக்கு அவன்மீதே சந்தேகம். அந்த முகம் அவனுடையதுதானா? முகமெங்கும் கிரேவல் புழுதி படிந்திருந்தது. தலைமயிர் செம்பட்டையாக மாறியிருந்தது. சந்திரனும் அப்படித்தான் இருந்தான். உதயன் திறப்போடு வந்தான். அவனும் தொத்திக் கொண்டான். இயந்திரம் சத்தமிட்டு விரைந்தது. சனசமூக நிலையத்தின் முன்னால் நின்றது. இருள் அவசரமாகப் பரவத் தொடங்கியது.

நேரம் ஆறுமணியைத் தாண்டியிருந்தது. அந்தக் கட்டிடம் உருக்குலைந்து கிடந்தது. அதன் முகடு நெளிந்து வளைந்திருந்தது. கதவுகள் 'விழப்போகிறோம் பிடி' என்றிருந்தன. உதயகுமார் மெல்லத் தள்ளினான். ஒரு கதவு அவனது கையில் தஞ்சமாகியது. அதனை மெதுவாகத் தாங்கினான். சுவரில் சாத்தினான்.

அறைக் கதவினைத் திறந்தான். சந்திரன் அறிவழகனது உடமைகளைக் கொண்டு வந்தான். உதயன் அரிக்கன்லாம்பைக் கொழுத்தினான். வெளிச்சத்தைக் கண்ட இருள் மூலைகளில் பதுங்கியது. "சேர், உடுப்பை மாற்றுங்கள். உதயன் குளிப்பதற்கு உதவிகள் செய்வான். நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன். வரும்வரை உதயன் இருப்பான். நான் சாப்பாடு கொண்டு வருகிறேன்." அவன் காத்திருக்கவில்லை. இயந்திரம் புறப்பட்டு விட்டது.

அறிவழகனுக்கு நடப்பதெல்லாம் அதிசயமாக இருந்தது. உடுப்பை மாற்றினான். குளித்தால் களைப்புப் பறக்கும். எங்கே குளிப்பது? சாது தண்ணீரே இல்லை என்றாரே. ரோச்சலைற்றைக் கையிலெடுத்தான். வெளியில் வந்தான். உதயன் காத்திருந்தான். உதயகுமாரை அவன் உற்றுப்பார்த்தான். உதயன் அமைதியாக இருந்தான். அவனது சுவாவமே அப்படித்தான். மிகவும் நல்லவன். அவன்தான் சங்கத்தின் செயலாளர். எங்கும் இருள் கௌவிக் கொண்டது. காற்று ஜில்லென்று வீசியது. "உதயன் எங்கே குளிக்கலாம்?" கேட்டான்.

"வாங்க சேர் போகலாம்."

"எங்கே?"

"குளிக்கத்தான்."

“அதுதான் எங்கே?”

“என்னோடு வாங்க. நானும் குளிக்க வேண்டும்.” இருவரும் சென்றார்கள்.

உதயன் முன்னால் சென்றான். நூறு மீற்றர் தொலைவு வரை நடந்தார்கள். உயரமான வரம்பு வந்தது. அது அந்தக் குளத்தின் கட்டு. குளம் பரந்திருந்தது. குளிர்நிலவின் பவனி தொடங்கியது. மரஞ்செடி கொடிகள் கருமையில் மூழ்கியிருந்தன. நிலவொளியின் ஆட்சி அழகூட்டியது. பகல்போல் நிலவு காய்ந்தது. ஆனால் குளம் இருளை அள்ளித் தன்னை மறைத்தது. அறிவழகன் ‘ரோர்ச்சலைற்றை’ அடித்துப் பார்த்தான். அதிசயித்து நின்றான்.

அந்த வெளிச்சத்தில் தாமரை கண்சிமிட்டின. அற்புதமான காட்சி. “சேர் இறங்கிக் குளிப்போம்.” உதயன் காத்திருக்காது குளத்தினுள் பாய்ந்தான். அறிவழகனுக்குப் புது அனுபவம். “ஆழம் எப்படி? பயமில்லையா? முதலை இருக்காதா?” கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டான். “பயமில்லை. இறங்குங்கள்.” உதயன்பதிலளித்தான். அறிவழகன் மிகக்கவனமாக இறங்கினான்.

உண்ணீரில் மூழ்கி எழுந்தான். சுகம் சுண்டியது. உள்ளம் துள்ளியது. நன்றாகக் குளித்தான். குளிக்கக் குளிக்க மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. உடலில் மீன்களின் திருவிளையாட்டு. உடலில் அவை சுரண்டின. அப்போதெல்லாம் சத்தமிட்டுத் துள்ளினான். உதயன் சிரித்துக் கொண்டான். “சேர், பயமில்லாமல் குளியுங்கள். மீன்கள் உங்களோடு விளையாடுகின்றன” என்றான். சுகமான குளிப்பு. வெளியில் வந்ததும் உற்சாகம் பொங்கியது. உடையை மாற்றி நிலையத்துக்கு வந்தார்கள்.

சந்திரன் அவர்களுக்காகக் காத்திருந்தான். இரு மேசைகள் ஒழுங்காக இருந்தன. உணவு தயாராக இருந்தது. கழுவிய உடைகளைக் காயவிட்டார்கள். “முதலில் சாப்பிடுவோம். பிறகு கதைக்கலாம்.” சந்திரனுக்கு அவசரம். “சேர் அவசரத்தில் சமைத்தது. எப்படியோ சமாளியுங்கள்.” அவன் தட்டுகளில் உணவைப் பரிமாறிக் கொண்டே கூறினான். சாப்பிடும்போது இன்னும் பலர் கூடியிருந்தனர். அறிவழகனுக்கு நல்ல பசி.

பசிக்கேற்றவாறு உணவு. ருசியான நண்டுக் கறி. இறால் பொரியல். மீன் சொதி. சொதியில் தேசிக்காய்ப் புளி சேர்ந்திருந்தது. அதன் மணமும் குணமும் அற்புதமாயிருந்தது. அவன் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. பகல் உணவு கிடைக்கவில்லை. வயிறாற உண்டான். பெற்றமக்ஸ் வெளிச்சத்தோடு ஒருவர் வந்தார்.

அவரைக் கண்டதும் இளைஞர்கள் மரியாதைக்காக எழுந்தனர். “சேர், இவர்தான் தணிகாசலம். முன்னாள் தலைவர். இப்பவும் அவரது சொற்படிதான் நடக்கிறோம்.” மிகப் பணிவாகக் கூறினார்கள். “வணக்கம் சேர்.” தணிகாசலம் மெல்லிய சிரிப்பை எறிந்தார். அந்தச் சிரிப்பில் ஒரு வசீகரம் இருந்தது. எந்தவித ஆடம்பரமும் அற்றவாராக இருந்தார். அவரது மீசை அறிவழகனை மயக்கியது. எங்கேயோ கண்ட ஞாபகம். எங்கே? அவனுக்குப் புரியவில்லை. தணிகாசலம் அறிவழகனது யோசனையைக் கலைத்தார். “சேர். நான் யார்போல் இருக்கிறேன். சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்?” ஒரு நிமிட மௌனம் நிலவியது. அவரே தொடர்ந்தார்.

“சந்தனக் கடத்தல் வீரப்பனை நினையுங்கள்” கபடமற்ற உள்ளத்தோடு கூறினார். அறிவழகன் அசந்து போனான். சந்தனக் கடத்தல் வீரப்பனைப் படங்களில் பார்த்திருக்கிறான். அதே சாயல். பெரிதாக அதிர்ந்து சிரித்தான். இப்படியான மனிதர்களுக்கு சேவை செய்வது பாக்கியமானது. மனதினுள் நினைந்து கொண்டான். தணிகாசலம்தான் பெரிய தலை. அவருக்கு இருபத்தைந்து வயதாகிறது. சந்திரன் இருபத்தொரு வயது இளைஞன். உதயனுக்கும் அதே வயதுதான். ஆனால் அவர்கள் திருமணம் செய்துள்ளார்கள்.

வெளியில் வேம்பு இலைகளைச் சொரிந்திருந்தது. இளைஞர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அதனைத் துப்பரவு செய்துவிட்டார்கள். காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. அறையினுள் பாய்கள் இருந்தன. அவற்றை வெளியே எடுத்தார்கள். வெளியில் வட்டமாக விரித்தார்கள். அப்படியே அமர்ந்து கொண்டார்கள். பாடல் தொடங்கியது. கைகளைத் தட்டித் தாளம் போட்டார்கள். பெரிய கூட்டமே கூடியிருந்தது. அவனுக்கு அதிசயமாகவே இருந்தது.

“சேர் எப்போதாவது சந்தோசம் வரும். அப்போது இப்படிக்கூடுவோம். ஆடிப்பாடி மகிழ்வோம்.”

உதயன் கூறினான். ‘கல்லா மனிதரே நல்லவர்கள். நல்லவர்கள்.’ என்று யாரோ சொன்னதை நினைவு கூர்ந்தான். அலுப்போடு கூடிய பயணம். கூடவே உடலசதி. உறக்கம் தலையைச் சாய்த்தது. கட்டுப்படுத்தப் பாடுபட்டான். சந்திரன் கண்டுகொண்டான்.

“நாளை சந்திப்போம். சேர் இனி நம்மோடுதான் இருப்பார். கமல் நீ சேருக்குத் துணையாக இரு. நாங்கள் வருகிறோம்.” அவர்கள் எழுந்து புறப்பட்டார்கள். அறிவழகன் நன்றி கூறினான். கமல் பாய்களைச் சுற்றியெடுத்தான். அறையினுள் சென்றார்கள். மண்டபத்தின் நிலம் சமனற்றது. அதற்குச் சிமென்ற் போடவில்லை. அறையின் யன்னல்கள் திறந்தே கிடந்தன. யன்னலுக்குக் கதவுகள் இருந்தால்தானே பூட்டலாம். காற்றுப் புகுந்து வீசியது. நித்திராதேவி அழைக்கும் நேரம். காதுகளில் இன்னிசை பாடும் கன்னியர். படைபடையாக வந்து தாக்கினார்கள். ஊசியால் குத்தி வருத்தினார்கள். எழும்பிக் குந்திக் கொண்டான். நித்திரை குழம்பியது.

“சேர், இந்தாங்க நுளம்புத்திரி.” தணிகாசலம் நுளம்புத் திரியோடு நின்றார். அவரது மனைவியின் கையில் தீப்பெட்டி. “இங்கு நுளம்புத் தொல்லை அதிகம்.” கூறியவாறு நீட்டினார். நன்றிப் பெருக்கோடு பெற்றான். கமல் நுளம்புத்திரியைக் கொழுத்தினான். காற்றுவளம் பார்த்து வைத்தான். நுளம்புத் தொல்லை இல்லை. உறக்கம் ஆட்கொண்டு விட்டது.

கோழிகள் கூவின. குயில்கள் கூவின. கடல் அலைகளைச் சுருட்டியடித்துக் கரையை உசுப்பியது. அலைகள் வெள்ளிப் பூக்களாகக் கரையில் விரிந்தது. கரை இருளில் தகதகத்தது. காற்று இருளையும் சேர்த்து தாவரங்களைத் தடவி வீசியது. கீழ்த்திசை இன்னும் வெளிக்கவில்லை. ஆனால் இலங்கைத்துறை விழித்துக் கொண்டது. அறிவழகன் நேரத்தைப் பார்த்தான். அதிகாலை நான்கு மணி. மணலும் புல்லும் செறிந்த தெருக்கள் வளைந்து சென்றன. அவற்றில் அரிக்கன் லாம்புகள் உலாப்போயின. சிரிப்பும் கலகலப்பும் சந்தோசத்தை ஊட்டின. “கமல் ..கமல்” யாரோ கமலை அழைத்தார்கள்.

அவன் எழுந்துவிட்டான். “ஓம் இதோ வாறன்.” மறுமொழி அனுப்பினான். “சேர்நான் கடலுக்குப் போகவேணும். இப்போது போனால்தான் நல்லது. வள்ளத்தைத் தள்ளி நண்டுக் கூட்டை எடுக்கலாம். விடிந்தால் நண்டு ஓடிவிடும்.” கூறிக்கொண்டே பாயைச் சுருட்டி வைத்தான். போய்விட்டான். அறிவழகனுக்கு நித்திரை வரவில்லை. வீட்டில் நாலரை மணிக்கெல்லாம் எழுந்து விடுவான். அரிக்கன் லாம்பைத் தூண்டினான். அது சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தது. தினக்குறிப்பு எழுதினான். “சேர், இந்தாங்க தேநீர்.” தணிகாசலம் தேநீரோடு நின்றார். “உங்களுக்கு ஏன் வீண் சிரமம்.” அறிவழகன் கூறுவதற்கு முனைந்தான். “இதல்லாம் சிரமமா சேர். மனிதப் பண்பாடு. இது எங்களது கடமை சேர்.” அதே முறுவலுடன் தணிகாசலம் பதிலளித்தார். பெரிய இக்கட்டில் மாட்டிய உணர்வினை உணர்ந்தான். எழுந்து அதனைப் பெற்றுக் கொண்டான். தணிகாசலம் சென்றுவிட்டார். குடித்ததும் ஊர் சுற்றும் படலம் தொடங்கியது.

4

அவன் ஊருக்குள் நுழையும்போது இருண்டிருந்தது. அதனால் ஊரை அவதானிக்க முடியவில்லை. துவாயை எடுத்துத் தோளில் போட்டான். பற்பசையை தூரிகையில் இட்டான். சாரத்தோடு புறப்பட்டான். வெளியில் வந்தான். சூரிய வெளிச்சம் பரவியிருந்தது. தெருவுக்கு வந்தான். அங்கிருந்து தங்கியிருந்த கட்டிடத்தைப் பார்த்தான். அது ஓட்டையும் உடைசலுமாக இருந்தது. சுவர்கள் வெடித்திருந்தன. உள்ளே சென்றான். அண்ணார்ந்து உற்றுப்பார்த்தான். கைமரங்கள் வளைந்திருந்தன. சில விழும நிலையில் தெரிந்தன. ‘அஸ்பஸ்ரஸ்’ கூரைத்தகடுகள் வெடித்திருந்தன. முகட்டில் பாம்பின் சட்டைகள் தொங்கின. மலசலகூடம் அவனைக் கண்டு வெட்கப்பட்டது. கதவும் இல்லை. மேற்கூரையும் இல்லை. நான்கு பனை மரங்கள் நிழல் கொடுத்தன. பின்னால் ஒரு புளியமரம். முன்னாலும் சில மரங்கள். பெரிய முற்றம். இதற்குள் எப்படி இருந்தேன்? அவனுக்கே அதிசயமாக இருந்தது. உடலைக் குலுக்கிக் கொண்டான்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரைப் பார்வையை வீசினான். இந்த ஊர் அடையாத வாயில் அகம். வேலியே இல்லை. சிற்றில்கள்

தெரிந்தன. சங்க காலத்து மக்களா இவர்கள். செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருக்கும் பண்பாடு. உலாப் போனான். பலருக்கு அறிவழகனைத் தெரியாது. கட்டிடம் தெருவோரம் இருந்தது. தெருவுக்கு வந்தான். அந்த ஊரின் பிரதான தெரு அதுதான். அது ஈச்சிலம்பற்றில் இருந்து வளைந்து ஓடி வருகிறது. ஒன்பது பத்து கிலோமீற்றர் தூரம். நடந்தால் தடுக்கும் கிடங்கு. ஓடினால் விழுத்தும் பள்ளம். தன்னை ஒரு காவியமாக எழுதச் சொல்லும். அவனும் கவிதை எழுதுவான்.

தேடுவார் அற்ற தெருவாகினேன் - நான்

தெரிவாகும் எம்பிக்கும் குருடாகினேன்.

ஒடுவார் நடப்பார் விழுவார் எழுந்து - எனை

ஏகவார் காறி உழிழ்ந்துமே செல்வார்.

காது கொடுத்துக் கேட்டால் இப்படிக்கவிதையாகப் பாடும். ஒரு குறுக்காக ஒற்றையடிப் பாதை ஓடிவந்து தொட்டுக் கொண்டது. அது குளக்கட்டில் சேர்கிறது. அப்பாதையால் மெதுவாக நடந்தான். மருதமரங்கள் காற்றில் அசைந்தன. ஓசையெழுப்பி கிளைகள் அசைந்தன. குளக்கட்டுக்களில் பெரிய மரங்கள் நின்றன. “சேர், இந்தக் குளத்தைப் பார்த்தீர்களா? இதுதான் செந்தாமரைக் குளம்.” சத்தம் கேட்டுத் திரும்பினான். பின்னால் சந்திரன் நின்றான். குளத்தினுள் கிணறு தெரிந்தது. கரையிலிருந்து பதினைந்து மீற்றர் தூரத்தில் கட்டியிருந்தார்கள். அதனைப் பார்த்தான். கிணற்றுக்குச் செல்ல பாலம் இருந்தது. மூன்றடி அகலமான பாலம்.

இருபக்கமும் மூன்றடி உயரத்தில் கைப்பிடி. வேலியாக இருந்தது. பாலத்தில் நடந்தான். கிணற்றை அடைந்தான். அதிலிருந்து சுற்றிவரப் பார்த்தான். குளம் நிறைந்து செந்தாமரை மலர்கள் காற்றிலாடின. எத்தனை அழகான மலர்கள். இத்தனை பெரிய மலர்களை அவன் கண்டதே இல்லை. தாமரை மொட்டுக்கள் எட்டிப்பார்த்தன. மீன்கள் துள்ளியோடின. இலைகளில் கானாங்கோழிகள் நடந்தன. வண்டுகளின் ரீங்காரம். பறவைகளின் இசைக்கச்சேரி. காற்று தாமரை மலர்களின் நறுமணத்தை அள்ளி அவன் மூக்கில் தடவியது. தன்னை மறந்து ரசித்தான்.

அறிவழகன் கிணற்றைப் பார்த்தான். பின் கேட்டான். "சந்திரன், ஏன் குளத்தினுள் கிணறு கட்டினார்கள்?" "ஆடி ஆவணி மாதங்கள் வரட்சியான காலம். அப்போது குளத்தில் தண்ணீர் வற்றி விடும். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னாலும் வற்றி விட்டது. குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் இல்லை. செஞ்சிலுவைச் சங்கத்திடம் முறையிட்டோம். நமது தங்கத்துரை சங்கத்துக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார். அவர் பொது சுகாதார வைத்தியராக இருந்தவர். அவர்கள் இந்தக் கிணற்றைக் கட்டித் தந்தார்கள்." சந்திரன் விளக்கினான். "சேர் இந்தக் குளம் புனிதமானது. தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்தது. ஆண்டாண்டு காலமாய் இந்தக்குளம்தான் தண்ணீரைத் தருகிறது. எங்களுக்கு எந்தவித நோயும் வந்ததில்லை."

"தண்ணீர் வற்றினால் என்ன செய்வீர்கள்?"

"கிணற்றிலிருந்து எடுப்போம்."

"கிணற்றிலும் இல்லையென்றால்?"

"அலைவோம்."

"என்னது?"

"தண்ணீருக்காக அலைவோம். வள்ளங்கில் ஏறி ஆற்றைக் கடப்போம். பக்கத்துக் கிராமங்களுக்கு செல்வோம். சில நேரங்களில் அந்தக் கிராமத்து மக்களும் தரமாட்டார்கள்.

தூரத்தில் 'கல்லுத்தோணி' இருக்கிறது. ஐந்தாறு கிலோமீற்றர் நடப்போம். நல்ல தண்ணீர் அங்கிருக்கிறது. தண்ணீரைக் குடத்தில் எடுப்போம். தலையிலும் தோளிலும் வைத்துச் சுமந்து வருவோம்." சந்திரனின் பதில் அறிவழகனை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. இதனைக் கேட்கும்போதே கல்டமாக இருக்கிறது. எப்படி இவ்வளவு இலகுவாகச் சொல்கிறான். இந்த மக்கள் வாழ்க்கையை இலகுவாக்கி விட்டனரா? விடைகாண முற்பட்டான். சந்திரன் அவனைக் குழப்பினான்.

"அங்கே பாருங்கள் சேர். நீங்கள் குளித்த குளம் அங்கிருக்கிறது. அந்தக் குளம் குளிக்க மட்டும் தான். அங்கு குளித்தபின் தண்ணீர் எடுப்பதற்கு இந்தக் குளத்துக்கு வருவார்கள். இந்தக் குளத்தைக்

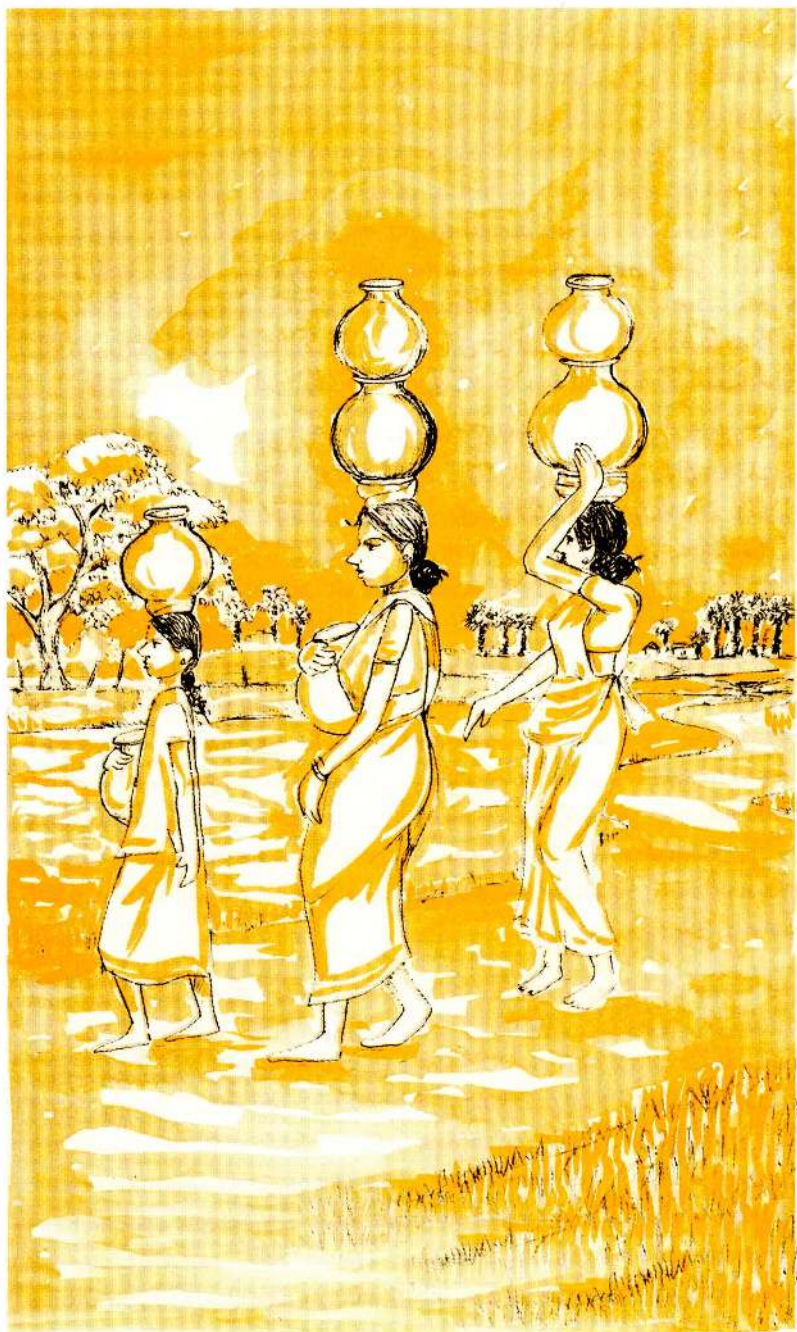
குடிப்பதற்கு மட்டும்தான் பாவிக்கிறோம்.''' சந்திரன் விளக்கினான். அறிவழகன் அவன் காட்டிய குளத்தைப் பார்த்தான். நேற்று இரவு அங்குதான் குளித்திருக்கிறான். அது நினைவில் இல்லை. ஆண்கள் ஒருபுறம் குளித்தார்கள். பெண்கள் இன்னொரு புறம் குளித்தார்கள். சிலர் குளித்து முடித்தார்கள். பெண்கள் ஒருவரின் ஒருவராக வந்தார்கள். இடுப்பிலும் கைகளிலும் குடங்கள் இருந்தன. சிரிப்பும் கதையும் வாய்களில் நடந்தன. பாலைமரம் பார்த்து ரசித்தது. செந்தாமரை மலர்கள் தலை நிமிர்ந்தன. வரிசையாக குளத்தில் இறங்கினார்கள். குடத்தின் அடிப்பாகம் தண்ணீரைத் தடவியது. தண்ணீர் சிலிர்த்துக் கொண்டது. பின் தண்ணீர் குடத்தினுள் குபுகுபுவெனப் புகுந்தது. புகும்போது ஓசையெழுப்பியது. நிலாந்தி குடத்தை அமிழ்த்தினான்.

குடம் நிறைந்தது. அதனைக் கரையில் வைத்தாள். மற்றக் குடத்தை நிரப்பினாள். தோளில் கிடந்த துணியை வளையமாகச் செய்தாள். அதனை அசையாது தலையில் வைத்தாள். குடத்தை லாவகமாகத் தூக்கினாள். தலையில் வைத்தாள். அதன்மேல் இன்னுமொரு குடம் இருந்தது. இடுப்பில் இன்னுமொரு குடத்தை வைத்தாள்.

கரையில் இருந்த குடத்தைக் கையில் பிடித்தாள். நடந்தாள். மற்றப் பெண்களும் அப்படியே செய்தார்கள். அறிவழகனுக்கு எல்லாம் விநோதமாகத் தோன்றியது. தலையில் உள்ள குடம் அசையாது இருந்தது. பாடசாலையில் விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடக்கும். சமநிலை ஓட்டமும் இருக்கும். அதிகமாகப் பெண்பிள்ளைகள் பங்குபற்றுவார்கள். தலையில் சிறிய செம்பு இருக்கும். விசில் ஊதியதும் ஓடுவார்கள். எத்தனை தடவைகள் அவை விழும். அதனை நினைத்துக் கொண்டான். அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. இது ஒரு கலைதான். இந்தப் பெண்களைப் பாராட்டிக் கொண்டான். சிலர் வந்தார்கள். குடங்களை அப்படியே நிரையில் வைத்தார்கள். அங்கேயே ஒதுங்கி நின்றார்கள்.

''சந்திரன் ஏன் அவர்கள் அங்கேயே நிற்கிறார்கள்''. அறிவழகனுக்கு விளங்கவில்லை. ''நீங்களே பாருங்கள் சேர்.''

அறிவுழகன் பார்த்தான். சிலர் அப்பெண்களை நோக்கிச் சென்றார்கள். அவர்களது குடங்களை எடுத்து வந்தார்கள். தண்ணீரை நிரப்பினார்கள். கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார்கள். அவற்றைப் பெற்றுத் தூக்கிக் கொண்டு போனார்கள். “சேர், இதுதான் இங்கு கடைப்பிடிக்கும் சம்பிரதாயம். சுகமில்லாத பெண்கள் குளத்தில் இறங்க மாட்டார்கள். தண்ணீர் எடுக்க முடியாது. யாராவது வரும்வரை காத்திருப்பார்கள். அதனால் குளம் இன்னும் தூய்மையாக இருக்கிறது. இது எங்களது நம்பிக்கை.” சந்திரன் சொன்னான். அவன் சொல்லச் சொல்ல அறிவுழகன் மெய்மறந்திருந்தான். இப்படிப்பட்ட சமுதாயம் இன்னும் இருக்கிறதே. மனதினுள் பாராட்டிக் கொண்டான்.

குளத்தை விட்டு வெளியில் வந்தார்கள். குளக்கட்டின் ஓரத்தில் ஒருகோயில் இருந்தது. மிகச் சிறிய கோயில். எட்டடி நீளமும் ஆறடி அகலமும் கொண்டது. அதன் முன்னால் சிற்ப வேலைப் பாடுகளுடன் பெரிய கற்கள். எப்பொழுதோ போட்ட சிறிய பந்தல். அதுதான் உற்சவ காலங்களில் அமைக்கும் மண்டபம். கவனிப்பாரற்ற நிலையில் சிதைந்து கிடந்தது. தடிகள் அரைகுறையாகத் தொங்கின. உள்ளே உடைந்த நிலையில் விநாயகர் சிலை. கோயிலைச் சூழ உயர்ந்த மரங்கள். “தாமரைக் குளத்தின் தலைவன். எங்களது குறைகளைப் போக்கும் விநாயகன்.” சந்திரன் குனிந்து வணங்கினான். கோயிலின் பின்னாலும் ஒரு சிறிய குளமிருந்தது. தாமரைக்குளத்தோடு ஒட்டினாற்போல் இருந்தது. இரண்டு குளங்களும் ஆறடி அகலத்தில் இணைந்திருந்தன. அங்கும் செந்தாமரைகள் தலையவிழ்த்து ஆடின.

குளக்கட்டின் ஓரங்களில் பலவகை மரங்கள் நின்றன. பனிச்சை மரங்கள் அதிகம். அவை காயும் பழமுமாகச் சிலிர்திருந்தன. மரங்களில் ஆரவாரம். வாண்டுகள் மரக்கொப்புகளில் இருந்தனர். எல்லோர் வாய்களும் நிறைந்திருந்தன. மரத்தடியில் பழங்கள் குவிந்திருந்தன. “ஏய் பள்ளிக்குப் போறதில்லையா”? சந்திரன் சத்தமிட்டான். “பெரிய சேர் வந்தபிறகுதான் போவோம்.” பதிலும் வந்தது. அறிவுழகனை யாருக்கும் தெரியாது. அங்கிருந்து சற்று மேற்காக நடந்தார்கள். புல்வெளி பச்சைப்பசேல் என்றிருந்தது. அது வயல்வெளி. பலகாலமாகப் பயிர் செய்யாத

நிலம். ஈச்சம் புதர்கள் நிறைந்து காணப்பட்டன. புதர்களுக்குள் சிவப்பும் கறுப்பும் கலந்த குலைகள். எட்டிப்பார்த்துச் சிரித்தன. இடையிடையே பற்றைக் காடுகள் நிறைந்திருந்தன. “சேர் இதெல்லாம் இந்த ஊர் மக்களது வயல்நிலங்கள். முப்பது வருடங்களாகப் பயிர்செய்யவே இல்லை. நாட்டுப் பிரச்சினைதான் காரணம். யுத்தநிறுத்த ஒப்பந்தம் வந்தபின்தான் நிம்மதியாக இருக்கிறம். இல்லாவிட்டால் ஒட்டமும் நடையும்தான்”. உண்மையை சந்திரன் சொன்னான்.

5

கண்ணெறியும் தூரம்வரை வயல்நிலம் பரந்திருந்தது. ஆனால் புதர் மண்டிக் கிடந்தது. அதனைக் கடந்து சென்றார்கள். முன்னால் அற்புதமான காட்சி விரிந்தது. இலங்கைத்துறையைச் சுற்றி யோடும் உப்பு நீரேரிகள் வங்காள விரிகுடாக் கடலோடு தொடர்புடையவை. நீர்மட்டம் உயரும். பின் இறங்கும். புவியீர்ப்புக்கு ஏற்ப இந்நிலை ஏற்படும். நீரேரிகளில் பாட்டம் பாட்டமாய் மீன்கள் நீந்தும். துள்ளிக் குதித்து ஓடும். வெண்கண்ணா மரங்கள் வேலியாக நின்றன. அவற்றின் மூச்சு வேர்கள் வெளியில் எட்டிப் பார்த்தன. உப்புநீர்ச் சேற்று நிலம். உலர்ந்து மேற்படை இறுகியிருக்கும். மூச்சு வேர்கள் மேற்படையில் உதைக்கும். ‘சக்’ என்ற ஒலி காற்றில் வரும். கூடவே மூச்சு வேர் எட்டிப் பார்க்கும்.

இடைக்கிடை கண்டல் கண்ணாக்களின் ஆட்சி. பறவைகளின் கொண்டாட்டம். நீரேரிகளா அல்லது உப்புநீர்ச் சிற்றாறுகளா? அவை சுமார் நாற்பது அடிகள் அகலமானவை. அதில் ஆழமான பகுதியும் உண்டு. முழங்காலளவு நீர் பரவும் இடங்களையும் காணலாம். சற்று உயர்ந்து பரந்த பகுதி வெற்று உவர் நிலம். வெள்ளை வெளேரென உவர் மணல் செறிந்திருந்தது. அவை இறுகிக் கட்டாந்தரையாக உள்ளது. அந்தத்தரை இளைஞர்களதும் சிறுவரினதும் கிரிகற் ஆடுகளம். ஆற்றில் வள்ளங்கள் உலா வந்தன. இளைஞர்களும் சிறுவர்களுமாக இருந்தனர். ஒரு மிதப்பு வெளியில் தெரியும். அதனருகே வள்ளம் செல்லும். ஒருவர் மிதப்பைக் கையிலெடுப்பார். மெதுவாக மேலிழுப்பார். நண்டுக்

கூடு வெளிவரும். அதனுள் நண்டுகள் இருக்கும். அதனைத் தூக்கி வள்ளத்தினுள் போடுவார். பின் அடுத்த மிதப்புக்கு வள்ளம் செல்லும். சில கூடுகள் வெறுமனேயும் வெளிவரும்.

அதிகாலையிலேயே ஆற்றுக்குப் போய்விடுவார்கள். வேலைகள் முடிந்ததும் கரைக்கு வருவார்கள். எட்டு மணிக்கெல்லாம் கரைக்கு வந்து விடுவார்கள். வள்ளத்தை எதிர்பார்த்துப் பெண்கள் நிற்பார்கள். ஆணும் பெண்ணுமாய் தரம்பிரிப்பார்கள். சதை நண்டுகள் வேறாகும். அவை சற்றுப் பெரிதாகவும் சதையுள்ளதாகவும் இருக்கும். விலையும் அதிகமாக இருக்கும். நிலாக் காலங்களில் அதிர்ஸ்டம் இருக்காது. இருட்டில்தான் இறால் படும். இறால்தான் வருமானத்தைத் தரும். குறைந்தது நாளொன்றுக்கு ஆயிரம் ரூபாவுக்கு மேல் கிடைக்கும். மாதத்தில் பதினைந்து நாட்கள் இறால் பிடிபடும். நண்டு ஒவ்வொரு நாளும் பிடிபடும். நண்டு குறைந்த வருமானத்தைத் தான் தரும். இறால் பிடிப்பதற்காக விஷேடமாக வலையால் தயாரித்த கூடு இருக்கும். அதனை அவர்களே செய்வார்கள்.

“எப்படி இறால் பிடிப்பார்கள்.” அறிவுழகன் கேட்டான். “முதலில் வலையைக் கூடுபோல் செய்வோம். அது நீண்டதாக இருக்கும். இறால் உள்ளே போவதற்கு வழி இருக்கும். அந்த வழியால் உள்ளே போகலாம். ஆனால் வெளியேற முடியாது. உள்ளே சென்ற இறால் தங்குவதற்கு அறை வேண்டுமல்லவா? வயிறு போன்று பெரிதாக இடம் விடுவோம். நாங்கள் அந்த இறால் கூட்டினைத் ‘தொட்டாண்டி’ என்றழைப்போம். பின்னேரம் ஐந்து மணிக்கு ஆற்றுக்குப் போவோம். வள்ளத்தில் நீளமான தடிகளைக் கொண்டு செல்வோம். அவற்றை ஆழமாக ஊன்றி நடுவோம். அதில் தொட்டாண்டியை வசதியாகக் கட்டுவோம். தொட்டாண்டியின் வயிற்றுப் பக்கம் முக்கியமானது.

அரிக்கன்லாம்பு அந்தப்பக்கம் கட்டி விடுவோம். வெளிச்சத்துக்கு இறால் பாய்ந்து வரும். தொட்டாண்டியின் வாய் திறந்திருக்கும். அதன்மடி.. அதுதான் வயிறு பெரிதாக இருக்கும். வாயூடாக உட்புகும் இறால் அங்கேயே தங்கிவிடும். வெளியேற வழியிருக்காது. தொட்டாண்டியைக் கட்டியதும் வீட்டுக்கு வந்து விடுவோம். சிலவேளைகளில் திருட்டும் நடைபெறும். அதனால் தொட்டாண்டி கட்டிய பகுதியில் காவலும் நடைபெறும்.

அதிகாலையில் சென்று அவிழ்த்துக் கொண்டு வருவோம். போகும்போது சிலர் வீச்சு வலையும் கொண்டு போவார்கள். வலையினை வீசி மீளும் பிடிப்பார்கள். கரையில் இறாலைத் தரம் பிரித்தெடுக்கும் வேலை இருக்கும். குடும்பம் குடும்பமாக இருந்து தரம் பிரிப்பார்கள். பிரித்து முடிந்ததும் விற்பனை நடைபெறும். எல்லோரும் குறித்த விலைக்கே கொடுப்பார்கள். வாங்குவதற்கு வியாபாரிகள் காத்திருப்பார்கள்.

திருகோணமலைச் சந்தையில் ஒரு கிலோ நண்டு முந்நாறு ரூபாய். இறால் நாநாறு ரூபாய். இங்கே நண்டு தொண்ணூறு ரூபாய். இறால் நூறு ரூபாய். இடைத் தரகருக்குத்தான் லாபம்.” பெருமூச்சோடு சந்திரன் கூறிக்கொண்டே நடந்தான்.

“உங்களில் ஒருவர் அல்லது சங்கம் அதனைச் செய்தாலென்ன?” அறிவழகன் ஒரு பொறியைப் பற்றவைத்தான்.

“எதனை?”

“இங்கே பிடிபடும் இறால் நண்டுகளை”?

“அதற்கு வசதிகள் தேவை. முதல் அதாவது பணம் வேண்டும். அத்துடன் வாகன வசதி வேண்டும்.” சந்திரன் குறைபட்டுக் கொண்டான். அறிவழகன் அதனை உணர்ந்து கொண்டான். கதைத்தவாறே நடந்தார்கள்.

“சேர் இதுதான் எங்கள் இயற்கை மலசலகூடம். நான் அந்தப்பக்கம் செல்கிறேன். நீங்கள் இந்தப் பக்கம் போங்கள். உப்புநீரில் இறங்கிக் கழுவலாம்.” சொல்லிவிட்டு அவன் ஒரு பக்கம் போனான். ‘பாம்பு தின்னும் ஊரில் நடுத்தூண்டு நமக்கு’. என்பது பழமொழி. அறிவழகன் புரிந்துகொண்டான். ஆற்றோரம் பார்வையைச் செலுத்தினான். கரைச்சை சமவெளியாகப் பரந்திருந்தது. காலைக்கடன் முடித்தாயிற்று. திரும்பினார்கள். வேறுவழியால் வந்தார்கள். அது ஒரு சுற்று வழி. கரைச்சையோரமாகச் சென்றது. சில கிராமங்களில் சேற்றுப்புண் வருவதைக் கண்டிருக்கிறான். இந்த மக்களுக்கு அவை வரச் சந்தர்ப்பம் இல்லை. அதனைப் பரப்பும் கிருமிகள் உப்புநீரில் அழிந்துவிடும். பொதுச் சுகாதார வைத்தியர் தங்கத்துரை சொன்னதை நினைத்தான்.

சந்திரன் சொன்னதுபோல் வள்ளங்கள் கரைக்கு வந்தன. வள்ளங்கள் எல்லாம் ஒரே இடத்தில் குவிந்தன. தொட்டாண்டி யிலிருந்து இறாலைக் கொட்டினார்கள். வள்ளம் நிறைந்து நண்டுகள். கரையில் யாவும் குவிந்தன. கடற்பாம்புகளையும் கண்டான். அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது. ஆனால் சிறுவர் களுக்கு அது விளையாட்டாக இருக்கிறது. சிறுவர்கள் பயமில்லாது அவற்றைப் பிடித்து ஆற்றில் விட்டார்கள்.

நண்டு ஒரு சிறுவனின் கையில் கடித்துக் கொண்டது. கடித்த காலை கழற்றி விட்டது. கால் கடித்தபடியே அவனது கையில் தொங்கியது. நண்டுக் காலைத் தனது விரலோடு வாயில் வைத்தான். பற்களினால் ஒரே கடி. அது உடைந்தது. விடுவித்துக் கொண்டான். கையிலிருந்து இரத்தம் பாய்ந்தது. விரலை மறுபடியும் வாயினுள் திணித்தான். இரத்தத்தை உறிஞ்சினான். உப்புநீரில் கையைக் கழுவினான். தனது கடமையில் ஈடுபட்டான். அறிவழகனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அத்துடன் புதுமை யாகவும் இருந்தது. சனங்கள் தங்கள் வேலைகளில் மூழ்கி இருந்தனர்.

நேரம் போய்விட்டது. குளிப்பதற்கு நடந்தார்கள். குளிக்கும் குளத்துக்கு வந்து விட்டார்கள். இன்னும் பலர் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு புறம் பெண்கள் குளித்தார்கள். ஆண்கள் குளிக்கும் பகுதிக்குச் சென்றார்கள். சந்திரனுடன் புதிதாக ஒருவர். அறிவழகனைச் சிலர் கண்டுகொண்டனர். யாரிவர்? சந்திரனிடம் விசாரித்தார்கள். செய்தி மெதுவாக எங்கும் பரவியது. பல இளைஞர்கள் வந்து சேர்ந்துகொண்டனர். குளத்தினுள் பாய்ந்து குளித்தான். நீரினுள் பாய்ந்ததும் சிற்றலைகள் தோன்றின. ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அசைந்து சென்றன. அந்த அசைவிற்கேற்பத் தாமரை மலர்கள் ஆடின.

குளம் ஒரு அரங்கமாக மாறியிருந்தது. பறவைகளின் கூச்சல் ஒருபுறம். மனிதர்களின் கும்மாளம் இன்னொரு புறம். பெரியவர்கள் தங்களது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். இளைஞர்கள் தங்கள் வட்டத்தினுள் நின்றனர். சிறுவர்கள் எங்கும் நீச்சலடித்துத் திரிந்தனர். குளத்தைப் பெரிய அரங்கமாக மாற்றி விட்டனர். பெண்களின் கலீர்ச் சிரிப்பொலி. துணி துவைத்தார்கள். குடங்களைக் கழுவினார்கள். குளத்தினுள் நீந்தினார்கள். பெரிய

ஆரவாரமாக இருந்தது. பறவைகளின் ஒலிகள் ஒன்று சேர்ந்தன. இன்னிசைக் கோலமாய் காற்றில் பரவியது. அந்த ஊர் மக்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள். அவர்களது வாழ்க்கை இயற்கையோடு ஒட்டியது. கிழக்கே வங்காள விரிகுடாக் கடல். இரைந்து தூய்மையான காற்றை அள்ளி வீசுகிறது. காற்று உப்புநீர்ச் சிற்றாறுகளில் தோய்ந்து வருகிறது. தென்னைகளை அசைக்கிறது. பாளைகளை உடைக்கிறது. பாளைகள் விரிந்து பளிச்செனச் சிலிர்க்க வைக்கிறது. பனையோலைகளைப் பிடித்துத் தலைசீவிக் கொள்கிறது. குளங்களில் முகம் பார்த்து மலர்களைத் தழுவிக்கொள்கிறது. நறுமணத்தைக் குழைத்து வந்து பூசுகிறது. எல்லாமே அற்புதந்தான். மறுகரையைப் பார்த்தான். குளத்தோரமாகக் கட்டாக்காலி மாடுகளின் உல்லாச உறங்கல். அவைகள்மேல் கொக்குகளின் குதிரைப் பாய்ச்சல். பார்த்தவாறே இருப்பிடம் நடந்தான்.

உதயகுமார் காலை உணவோடு காத்திருந்தான். மூவரும் உணவினை உண்டார்கள். உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு நடந்தார்கள். வழியில் தணிகாசலம் புன்னகையோடு நின்றார். “வணக்கம் சேர்” என்றார். வணக்கம் கூறியபடியே நடந்தான். இந்த மரியாதையை எங்கே காணலாம். முன்பின் அறிமுக மில்லாத இவர்கள் எப்படிப் பழகுகின்றார்கள். இடதுபுறமாக உதயன் வந்தான். வலது பக்கமாக சந்திரன் நடந்தான். அறிவழகன் நடுவிலே நடந்தான். வீதியில் மூன்று பேர்தான் நடக்கலாம். அதன் அகலம் அவ்வளவுதான்.

காரோடும் வீதிகள் இல்லை. சைக்கிள்கள் உலாவந்தன. முற்காலத்தில் அரசர்களின் தேர்கள் ஓடிய வீதிகளாம். பாண்டிய மன்னர்கள் உலாவந்த இராசதானிகள்தாம் இப்பிரதேசம். ஆனால் இன்று அவை இல்லை. காளைகள் பூட்டிய தேர்கள் போகும் வீதி. அதுதான் மாட்டு வண்டிகள் வலம்வரும் வீதி. காளைகளின் கழுத்துகளில் மணிகள் தொங்கும். வண்டிகள் செல்லும் போது சலங்கை ஒலிக்கும். அரைக் கிலோமீற்றர் தூரத்தில் பாடசாலை இருந்தது.

“ஆசிரியரைக் குரு என்பார்கள். அஞ்ஞானத்தைப் போக்குபவர். மெய்ஞ்ஞானத்தை ஊட்டுபவர். அவரால் ஆக்கவும் இயலும். அழிக்கவும் முடியும். ஒரு சமுதாயத்தைக் கட்டி எழுப்புவவர்

ஆசிரியர்தான். நீங்கள் அனைவரும் இளைஞர்கள். உங்களில் ஓடுவது இளம்ரத்தம். துணிச்சலோடு எதனையும் சாதிக்கும் வேகம் உண்டு. மனிதனுடைய வாழ்நாட்களில் உன்னதமானது இந்தப் பருவம்தான். இயற்கையாகிய இறைவன் உங்களிடம் நிறையவே எதிர்பார்கின்றான். இளைஞராகிய நீங்கள்தான் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிப்பவர்கள். ஆதலால்தான் மிகப் பின்தங்கிய கிராமங்களை உங்களிடம் ஒப்படைக்கின்றேன். அந்தக் கிராமங்களுக்கு ஆசிரியர்களாக அனுப்புகிறேன். அந்தக் கிராமங்களை வளமுள்ளதாக மாற்றுவது உங்களது பொறுப்புபாகும். அதனை நீங்கள் செய்வீர்கள். நான் உங்களை நம்புகிறேன்.” கல்விச் செயலாளர் பொதுவாக எல்லோருக்கும் கூறினார். தனித்தனியாகக் கடிதங்களை வழங்கும்போதும் அறிவுறுத்தினார். அறிவுழகனை அவருக்குப் பிடித்திருந்தது. அவனிடம் இலங்கைத்துறை பற்றி நிறையவே எடுத்துரைத்தார். அந்த ஊர்மக்களைப் பற்றியும் கூறியிருந்தார்.

பாடசாலையைப் பார்த்தான். ஊர்மக்களது நிலையையும் நேரில் கண்டான். செயலாளர் கூறியதையும் நினைவு கூர்ந்தான். செயலாளரின் உருவம் கண்முன்னே காட்சியாகியது. செயலாளர் தியாகராஜா எடுப்பான தோற்றமுள்ளவர். மட்டக்களப்பில் கல்லடியில் பிறந்தவர். சிவானந்த வித்தியாலயம் புனிதமான கல்விக் கூடம். சுவாமி விபுலானந்தரினால் நிறுவப்பட்டது. சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் சிவபுரி என்றொரு ஆச்சிரமம் உள்ளது. அது கிழக்கிலங்கையில் இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் புனிதமான இதயமாகும். இங்கிருந்துதான் சுவாமி விபுலானந்தர் ஏழை மாணவர்களுக்காக உழைத்தார். உன்னதமான இளைஞர்கள் உருவாகவேண்டும் என்று விதைகளை நடட்டார்.

சிவானந்தா அற்புதமான கல்விக் கூடம். நல்ல உள்ளங்களை உருவாக்குவதை நோக்காகக் கொண்டது. அந்தக் கல்விக் கூடத்தில் கற்றவர். அந்தக் கல்விக் கூடத்தின் அதிபராகவும் அணிசெய்தவர். தியாகராஜாவின் முகத்தில் எந்தநேரத்திலும் ஒரு புன்னகை குடிகொண்டிருக்கும். சுவாமி விபுலானந்தரின் வழியில் தனது சேவையினைச் செய்பவர். சுவாமியின் ஆக்கங்களை வெளிக் கொண்டு வரப் பாடுபட்டவர். நல்லதொரு கல்விமான். வடக்கு-கிழக்கு மாகாணப் பாடசாலைகள் அனைத்தையும் நேசித்தவர்.

அனைவரோடும் அன்பாய்ப் பழகுவவர். அதிகாரியாகத் தன்னை நினைத்ததே இல்லை. ஆசிரியர்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பவர். மாணவர்களின் எதிர்காலம் பற்றி யோசிப்பவர். சிறப்பாகக் கிராமப்புறப் பாடசாலைகளைப் பற்றி சிந்தித்தவர். அவருக்கு நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

சந்திரன் அறிவழகனோடு பாடசாலையினுள் சென்றான். உதயகுமாரும் பின் தொடர்ந்தான். "சேர், இங்கே வருகின்றவர்கள் ஊரோடு ஒட்டாதவர்கள். வருவதும் போவதுமாகவும் இருப்பார்கள்." அதிபர் ஆசிரியர்கள் பற்றிச் சந்திரன் கூறியிருந்தான். அது அறிவழகனுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. ஆனால் அதனை அறிவழகன் பொருட்படுத்தவில்லை. அதிபர் கோவிந்தன் புன்னகையோடு வந்தார். "சேர் இவர்தான் அறிவழகன். நமது பாடசாலைக்கு வந்திருக்கும் புது சேர்." சந்திரன் அறிவழகனை அறிமுகம் செய்தான். "வணக்கம் சேர். என் பெயர் அறிவழகன்." தானும் அறிமுகம் செய்து கொண்டான். "வணக்கம். உங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். கல்விச் செயலாளர் என்னிடம் கூறினார். உங்களது சேவை இந்தப் பாடசாலைக்குத் தேவை. எல்லோரும் சேர்ந்து கிராமத்துக்காகப் பாடுபடுவோம்." அதிபர் வரவேற்றார். பின் அலுவலகத்தினுள் சென்றார்.

அறிவழகனும் அலுவலகத்தினுள் செல்ல முனைந்தான். "சேர், அறையில் சாப்பாடு இருக்கும் சாப்பிடுங்கள். பிறகு சந்திப்போம்." கூறினார்கள். சந்திரனும் உதயகுமாரும் சென்று விட்டனர். அறிவழகன் அலுவலகத்தின் உள்ளே சென்றான்.

6

ஒரேயொரு கட்டிடத்தோடு பாடசாலை படுத்திருந்தது. நாவல் மரமும் வேம்பும் நிழல் கொடுத்தன. புளியமரம் பெருவிருட்சமாகக் கிளைகளைப் பரத்தியிருந்தது. பூவும் பிஞ்சுமாய்த் தன்னை நிறைந்திருந்தது. மக்கள் பாடசாலையில் அக்கறையற்று இருந்தனர். கல்வியிலும் கரிசனையற்று இருந்தனர். பாடசாலைக்கு வருவதில் பிள்ளைகளுக்கு ஆர்வமில்லை. பெண்பிள்ளைகள் வீட்டு வேலைகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். ஆண்பிள்ளைகள் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். பெற்றாரோடு

கதைத்து அதிபர் களைத்து விட்டார். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் பிள்ளைகளது வருகை குறைந்திருந்தது. அவரே சலித்துக் கொண்டார். “அறிவழகன் இந்தச் சனங்களைத் திருத்தவே முடியாது. பிள்ளைகள் வந்தால் படிப்பிப்போம். வராவிட்டால் நமக்கென்ன? சம்பளம் வந்தால் போதும் என்றிருக்கிறேன்.” என்றார். அவன் கதையை வளர்க்க விரும்பவில்லை.

ஒரு வகுப்பினுள் நுழைந்தான். மாணவர்களோடு அளவளாவினான். பனிச்சை மரத்தில் பதில் சொன்னவன் பதுங்கினான். அறிவழகன் சிரித்துக் கொண்டான். அவனுக்கு நம்பிக்கை பிறந்தது. செயலாளர் தியாகராஜாவை நினைத்தான். இளைஞர்களின் பங்கை எண்ணினான். தனது நல்லாசான் சொல்லிய வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பார்த்தான். ‘Able was I ere I saw elba’ நெப்போலியன் சொன்ன வார்த்தைகள் அவை. இவற்றை இருபக்கம் இருந்து வாசித்தாலும் ஒரே பொருள்தான் வரும். எல்பா தீவை அடைய என்னால் முடியும். இயலாது என்ற வார்த்தை என் அகராதியில் இல்லை. வந்தேன். பார்த்தேன். வென்றேன். இவை நெப்போலியனது கூற்று. அதனை மனதிருத்திக் கொண்டான். அந்தப் பாடசாலையில் இரண்டு ஆசிரியர்கள் மட்டும் இருந்தனர். அறிவழகனோடு மூன்றுபேராக மாறியது.

இரண்டு ஆசிரியர்கள் இருந்தால் என்ன நடக்கும். ஒரு ஆசிரியர் ஒருநாள் வருவார். அடுத்தநாள் மற்றவர் வருவார். சில நாட்களில் இருவரும் வரமாட்டார்கள். பிள்ளைகள் வருவார்கள். ஆசிரியர் வரமாட்டார். அடுத்தநாள் ஆசிரியர் வருவார். பிள்ளைகள் வரமாட்டார்கள். பிள்ளைகள் கல்வியில் எவ்வாறு முன்னேறுவார்கள். அறிவழகன் கவலை கொள்ளவில்லை. அதிபர் எட்டிப் பார்த்தார். அறிவழகனை அழைத்தார். “அறிவழகன் இன்று அதிபர்கள் கூட்டம் இருக்கிறது. பத்தரை மணிக்குக் கூட்டம். நான் இப்போது புறப்பட்டால்தான் போகலாம். என்ன செய்வது.”? கவலை அடைந்தவர்போல் சொன்னார். “சேர் நீங்கள் போங்கள். ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்? நான் பார்த்துக் கொள்வேன்.” என்றான். அதிபர் போய்விட்டார். ஐந்து வகுப்புக்கள். சராசரியாக ஒரு வகுப்பில் பதினைந்து பேர்கள் இருந்தனர். என்ன செய்யலாம். பாடசாலை வளவினைச் சுற்றிக் கண்ணோட்டம்

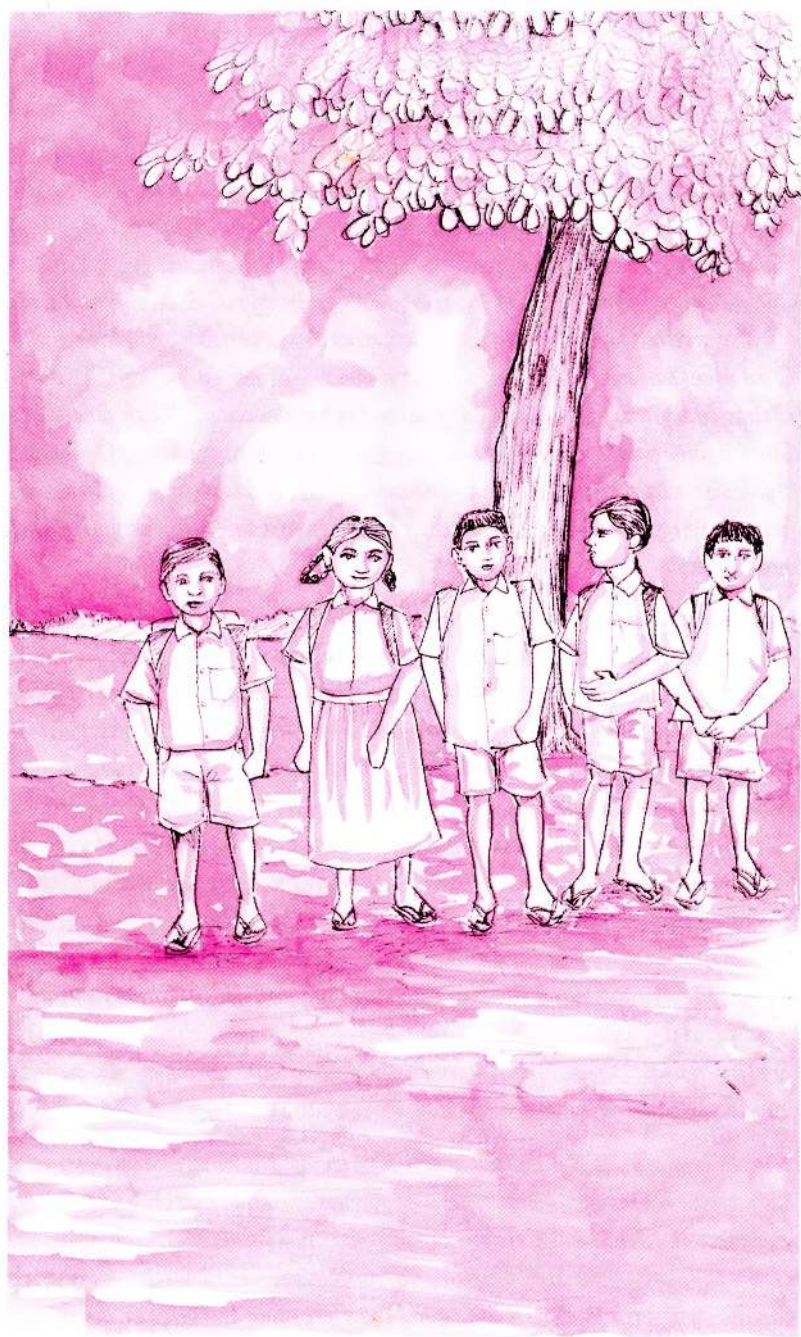
விட்டான். எங்கும் பற்றைச் செடிகள். சருகுக் குவியல்கள். சற்று யோசித்தான். செயற்படத் தொடங்கினான்.

அறிவுழகன் பிள்ளைகளை வெளியில் அழைத்தான். அவர்களுக்குச் சந்தோசம். “படிப்போமா அல்லது விளையாடுவோமா?” அவர்களிடம் கேட்டான். “படிப்போம்” என்றார்கள். “விளையாடுவோம்” என்றார்கள். பலருக்கு விளையாட விருப்பம். “உங்களுக்கு விளையாடத்தானே விருப்பம்?” கேட்டான். “ஓம் சேர்.” ஒரே குரலில் கூவினார்கள். “சரி என்ன விளையாட்டு விளையாடலாம். நீங்கள்தான் சொல்லவேண்டும்.” பிள்ளைகளின் முடிவுக்கே விட்டான். பிள்ளைகளால் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை. “சேர் நீங்களே சொல்லுங்கள்” என்றார்கள். அதுதானே அவனுக்குத் தேவை. “நல்ல பிள்ளைகள் வாருங்கள்.” அவர்களைத் தன்வசம் திருப்புவதுதானே திட்டம். பிள்ளைகள் முண்டியடித்து வந்தார்கள்.

அவர்களை இரு பிரிவுகளாக்கினான். “காகம் காடை” விளையாட்டைத் தொடங்கினான். தொடர்ந்து குளம் கரை” விளையாடினார்கள். சந்தோசம் பிள்ளைகளின் முகங்களில் கூத்தாடியது. இப்போது எதைச் சொன்னாலும் பிள்ளைகள் செய்யத் தயாராகி விட்டார்கள். பாடசாலை வளவினைச் சுற்றி வந்தார்கள். கண்ணில் பட்ட செடிகளின் பெயர்களைச் சொன்னார்கள். புல்பூண்டுகளைச் சொன்னார்கள். நிறங்களைச் சொன்னார்கள். சூழலில் கண்ட பொருட்களைச் சொன்னார்கள். புளியமரத்தின் கீழ் வந்தார்கள். புளியமரம் வெயிலை வடித்து நிழலைக் கொடுத்தது. நல்ல நிழல் குளிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. சற்று ஓய்வெடுத்தார்கள். இரண்டு பெரிய வட்டங்கள் வேண்டும். அவை ஏற்ற இடத்தில் அமையவேண்டும். இடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தான். அந்த இடங்களில் நிலத்தில் வட்டங்கள் கீறினான். அவை வளவின் மூலைகளில் அமைந்தன.

அவற்றைச் சுற்றிப் பிள்ளைகளை நிற்கவிட்டான். குழுக்களுக்குப் பெயரிடவேண்டும். முதலில் பறவைகளின் பெயர்கள். அவர்களிடமே கேட்டான். மயில் என்றார்கள். குயில் என்றார்கள். பல பறவைகளின் பெயர்கள் வந்தன. மயிலும் குயிலும் தெரிவாகின. குயில்கள் ‘காவிளா’ பற்றைகளைப் பிடுங்க

வேண்டும். மயில்கள் வேறு பற்றைகளைப் பிடுங்கவேண்டும். அவற்றைக் கொண்டு வந்து தமது வட்டத்தினுள் போட வேண்டும். விளையாட்டின் விதிமுறைகள் கூறப்பட்டன. கட்டளை பிறந்தது. வட்டம் நிறைந்து பற்றைகள். பாடசாலை வளவில் பற்றைகள் இல்லை.

குப்பைகள் பரந்து கிடந்தன. பேப்பர் துண்டுகள் பார்த்துச் சிரித்தன. சருகுகள் சிதறிக் கிடந்தன. பெயர்கள் மாற்றப்பட்டன. மிருகங்களின் பெயர்கள் வந்தன. யானையும் சிங்கமும் செயலில் இறங்கின. வேறு இடங்களில் வட்டங்கள் வந்தன. ஒரு வட்டத்தில் பேப்பர் துண்டுகள் குவிந்தன. மற்றதில் சருகுகள் குவிந்தன.

பிள்ளைகள் விளையாடினார்கள். கொண்டாட்டமும் கும்மாளமும் நிலவியது. பெற்றார்கள் பலர் வேடிக்கை பார்த்தார்கள். சில இளைஞர்கள் வீதியால் வந்தார்கள். அறிவழகன் அவர்களை அழைத்தான். அவர்களும் களமிறங்கி விட்டார்கள். தாங்களாகவே பல பெற்றார்கள் வந்தார்கள். சந்திரனும் உதயனும் வந்து விட்டார்கள். எங்கிருந்தோ தணிகாசலம் வந்தார். கூடவே சுப்பிரமணியமும் வந்தார். வரும்போது வானியில் தேநீரோடுதான் வந்தார்கள். பாடசாலை வளவு துப்பரவாக இருந்தது. பிள்ளைகள் கைகளில் மண்வெட்டி. அறிவழகன் கைகளில் குப்பைவாரி. பெற்றாரும் இளைஞர்களும் சுறுசுறுப்பாகினர்.

“தேநீர் போதுமா? நானும் கொண்டு வருகிறேன்.” ஜீவரத்தினம் கூறிக்கொண்டு வந்தார். குணதாசு பெரிய பொட்டலத்தோடு வந்தார். நிறைய பணியில் இருந்தது. பகிர்ந்தார்கள். உண்டார்கள். எல்லோரும் சேர்ந்து விளையாடினார்கள். குழுக்களாக விளையாடினார்கள். பாடசாலை பளீச்சென்று கண்சிமிட்டியது. பாடசாலை வேலிகள் செப்பனிடப்பட்டன. படலை போட்டாயிற்று. அறிவழகனுக்குச் சந்தோசம். அழைக்காமலேயே வந்து உதவினார்கள். அனைவருக்கும் நன்றி தெரிவித்தான். அவன் ஊர்மக்களின் இதயங்களில் இடம் பிடித்துக் கொண்டான். புளிய மரத்தின் கீழ் ஓய்வெடுத்தார்கள்.

அறிவழகன் சந்திரனிடம் குசுகுசுத்தான். அவன் உதயகுமாருக்குக் கூறினான். தணிகாசலத்துக்குச் செய்தி கிட்டியது. கூட்டம்

ஆயத்தமாகியது. இளைஞர் அணி தொடங்கப்பட்டது. பெண்களும் சரிசமமாக இருந்தார்கள். பொதுவாக அணி தெரிவு செய்யப்பட்டது. ஆனாலும் ஒரு விரிவாக்கம் தேவை. அதனை மாலை நடத்தத் தீர்மானித்தார்கள். நேரம் விரைந்தோடியது. தாமரைக்குளத்தடியில் கூடுவதாகவும் முடிவாகியது. பாடசாலை மணி ஒலித்தது. பிள்ளைகள் வீடுகளுக்குப் புறப்பட்டார்கள். இன்று மக்களுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. பாடசாலையிலிருந்து பிள்ளைகளும் பெற்றோருமாகச் சென்றனர். இளைஞர்களும் கூடிச் சென்றார்கள். அவர்களிடம் பெரிய சந்தோசத்தை அனுபவித்த திருப்தி தெரிந்தது.

“சேர் சாப்பாடு அறையில் இருக்கிறது. நாங்கள் வீட்டுக்குப் போனதும் வந்துவிடுவோம்.” சந்திரனும் உதயனும் புறப்பட்டார்கள். தணிகாசலம் அறிவழகனுடன் சென்றார். பின்னால் பெரிய கூட்டமே சென்றது. அறிவழகன் தனது இருப்பிடம் சென்றான். முதல் நாளே அவனுக்கு வெற்றி கிடைத்தது. தணிகாசலம் கூடவே வந்தார். இன்னும் பலரும் வந்தனர். அறையைத் திறந்ததும் அவனுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. மேசையில் உணவு தயாராக இருந்தது. தாமரை இலைகள் இருந்தன. தண்ணீர் வாளிகளில் இருந்தது. பல இளைஞர்கள் கூடியிருந்தனர்.

பதினெட்டு இருபது வயது இளைஞர்கள் வாட்டசாட்டமாக இருந்தனர். உடலுழைப்பு தசைநார் வளர்ச்சியைக் காட்டியது. இருபத்தைந்து வயதானோர் அதிகம் இருந்தனர். அவர்களிடம் “சேர் சந்திரன் எங்களுக்கு எல்லாம் கூறினார். நாங்களும் கூடவே இருந்து சாப்பிடப்போகிறோம்.” என்றார்கள். சந்திரனும் உதயனும் வந்து விட்டார்கள். அனைவருக்கும் உணவு பரிமாறப்பட்டது. நண்டுக் கறி. இறால் பொரியல். சுவைத்து உண்டார்கள். தணிகாசலம் சந்திக்கும் நேரத்தை நினைவுபடுத்தினார். பின் மெதுவாகச் சென்றார்கள்.

உணவின் பின் உடைகளை மாற்றினான். இளைஞர்களின் உடைகளை உற்று நோக்கினான். அவர்களைப் போலவே அவனும் அணிந்து கொண்டான். சற்று ஓய்வெடுக்க நினைத்தான். தாமரைக் குளத்தடிக்குச் சென்றான். குளத்தடியில் காஞ்சுரை மரம் நின்றது. இரண்டு வேம்புகள் செழிப்பாக நிழல் பரப்பின.

வெண்மணல் செறிந்திருந்தது. பக்கத்தில் பிள்ளையார் கோவில். காலையில் அதனைப் பார்த்தான். கோயிலின் முன்னிருந்த கொட்டிலை அவதானித்தான். கோயிலின் நிலை கண்டு மனம் வருந்தினான். மனிதன் தனது ஆற்றலைத் தானே தெரிந்துகொள்ள முடியாது. எதனையும் அறிவதற்கு உதவி தேவை. அதனைத் தருபவரைத்தான் குரு என்பார்கள். இந்த மக்களிடம் ஆற்றல் நிறைந்துள்ளது. அவர்களை ஆற்றுப்படுத்த யாரும் இல்லை. ஆத்மா அறியும் தன்மையதுதான். ஆனாலும் அது தானே அறியும் ஆற்றலற்றது. அறியும்படி செய்வதற்கு குரு வேண்டும். சித்தாந்தத்தில் ஈடுபட்டான். அப்படியே மணலில் இருந்தான்.

கைகளைப் பின்னால் ஊன்றினான். கால்களை நீட்டி சாவகாசமாக இருந்தான். காற்று குளத்து நீரைத்தடவி குளிரை எடுத்தது. அப்படியே அள்ளி குளிர்ந்து வீசியது. காற்றுப் பட்டதும் உடல் சில்லிட்டது. கண்களில் தடவித் தாலாட்டியது. கண்களைத் திறந்தபடியே அமைதியாக இருந்தான். இமைகள் அசைய வில்லை. அவனது மனம் ஒருபொருளையிட்டு வட்டமிட்டது. சிந்தனை சிறகடித்தது. மனக்கண் முன் எதிர்காலத்தைக் காணும் முயற்சியில் இருந்தான். உலகத்தைப் புரியவும் வாழ்வின் தத்துவத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவும் ஞானிகள் இப்படித்தானே தவமிருந்தார்கள். அறிவழகன் கண் விழித்திருந்து சொற்பனம் கண்டான்.

7

அவனது பார்வை ஆழமானதாக இருந்தது. அது ஒருவகை யோகம். நல்ல எண்ணங்களை ஒருங்கிணைத்தலை யோகம் என்பார்கள். மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தல் முக்கியமானது. நல்ல எண்ணங்களை சிந்தித்துத் திட்டமிட்டுதல் இன்னுமொரு வகையானது. அதற்கான செயல்வடிவங்களை உருவாக்கல். அவற்றைச் செயற்படுத்தும் முறை அனைத்தும் யோகம்தான். அதனை அவன் அனுபவம் செய்தான். நல்ல எண்ணங்களை அனுபவம் செய்தல் கஸ்டமானது. அதனை நினைவில் இருத்தல் என்பார்கள். யோகிகள் நினைவில் இருப்பார்கள். அதனைத் தவமென்போம். அறிவழகனும் நினைவில் இருந்தான். இப்போது அவனும் யோகிதான். பாரதியை நினைத்தான்.

ஊருக்கு உழைத்திடல் யோகம் - பிறர்
 ஒங்கிடுமாறு வருந்துதல் யாகம்.
 போருக்கு நின்றிடும் போதும் - உளம்
 பொங்குதல் இல்லாத அமைதி மெய்ஞானம்.

பாரதியின் பாடலை அவன் வாய் முணுமுணுத்தது. அவனது அமைதி கலைந்தது. சந்திரன் பறந்து வந்தான். தணிகாசலத்தோடு கூப்பிரமணியமும் வந்தார். படிப்படியாக மக்கள் வந்துவிட்டனர். சந்திரன் வந்தவர்களின் பெயர்களைப் பதிந்து கொண்டான். “சேர் ஐந்து மணிக்கு முதல் கூட்டத்தை முடிப்போம். தொழிலுக்கும் போகவேண்டும்.” தணிகாசலம் முன்மொழிந்தார். அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

பெரியதொரு இளைஞர் அணி உருவாகியது. பதினெட்டு வயது முதல் இருபத்தைந்து வயதுவரையானவர்கள் அணியிலிருந்தனர். சிறுவர் அணியும், மாதர் அணியும் உருவாகியது. விடுபட்டவர்களாகச் சிலர் இருந்தனர். அத்தனை பேரும் முதியவர்கள். அத்தனை பேர்களையும் பேராளர்களாக தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அவர்கள் மதியுரைஞர்கள். இவர்கள்தான் இங்கு உருவாகிய அணிகளுக்கு வழிகாட்டிகள். அறிவழகன் கனிவாகச் சொன்னான். முதியவர்கள் மனம் குளிர்ந்தார்கள். “கிராமத்தின் தேவைகள் எவை? சொல்லுங்கள்.” பதிலுக்காகக் காத்திருந்தான். தணிகாசலம் எழுந்தார். அவர்தான் தேவைகளைத் தெரிந்து வைத்திருந்தார். கிராமத்தின் முன்னேற்றத்தில் கரிசனை உள்ளவர். பட்டியலிட்டார். மற்றவர்கள் ஏகமனதாக ஆமோதித்தார்கள்.

“சேர் முதலில் தண்ணீர் பிரச்சினை. அதற்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும். அறிவழகன் நேரிலேயே கண்டிருக்கிறான். இதனால் பெண்கள்தான் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இரண்டு மூன்று கிலோ மீற்றர் தூரம் நடக்கிறார்கள். குடங்களைத் தலையில் வைத்துச் சுமக்கிறார்கள்.” சந்திரன் குறித்துக் கொண்டான். மணியத்தாரின் குரல் ஒலித்தது. “சேர் சரித்திர முக்கியம் வாய்ந்த கோயில்கள் உள்ளன. நமக்கு முன்னுள்ள இந்தக் கோயிலைப் பாருங்கள். சிதைந்து கிடக்கிறது. இதனைச் செப்பனிட வேண்டும்.” பல கோரிக்கைகள் வந்தன. பாடசாலையில் படிப்பு இல்லை. வாத்திமார் இல்லை. தாய்மாரின் குமுறல்கள் வந்தன.

“சரி. இவைகளுக்கு என்ன செய்யலாம்?” அறிவழகன் பதில்களுக்காகக் காத்திருந்தான். அவர்களையே தீர்மானிக்க விட்டான். அவர்கள் தமக்குள்ளேயே விவாதித்தார்கள். எல்லோரும் ஒரு இடத்தில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு. அவர்களின் விருப்புக்களை அறிந்து கொண்டான். அவர்களது ஆர்வத்தையும் தெரிந்துகொண்டான். ஒவ்வொருவரிடமும் ஆற்றல்கள் இருந்தன. இங்கு பெரும்பாலானவர்கள் இளைஞர்களும் யுவதிகளும். கல்விதான் இவற்றுக்கான மூலகாரணம். ஒரேயொருவர் மட்டுந்தான் க.பொ.த சாதாரணதரம் சித்தியடைந்தவர். ஐந்தாந்தரம்தான் ஆகக்கூடிய படிப்பு. அது வரைதான் இப்பாடசாலையில் படிக்கலாம். அயல் கிராமங்களில் மேற்கொண்டு படிக்கலாம். ஆனால் அவை தூரத்தில் உள்ளன. ஆழமான ஆற்றினைக் கடந்து செல்லவேண்டும். அல்லது ஒன்பது கிலோமீற்றர் நடக்க வேண்டும். போக்குவரத்து வசதிகள் இல்லை. இவை கல்விக்குத் தடையாகின. பல குறைபாடுகளையும் தெரிந்து கொண்டான். அவற்றுக்கான காரணங்களையும் புரிந்து கொண்டான்.

நேரம் விரைந்தோடியது. கிழமையில் ஒரு நாள் சிரமதானம். அதனை அனைவரும் ஏற்றனர். பெரும்பாலானோர் புறப் பட்டனர். அவர்களை அனுப்பினான். சிலர் இருந்தார்கள். தொழில் மிகமுக்கியம். கடந்தொழில் அவர்களது ஜீவாதாரம். பொறுப்புள்ள பெண்களும் புறப்பட்டனர். சிறுவர்கள் எஞ்சியிருந்தனர். தணிகாசலத்தோடு மணியத்தாரும் நின்றார். ஏதாவது செய்யவேண்டும். கோயிலைச் சுற்றிப் பற்றைகள். சருகுகள் குவிந்திருந்தன. கோயிற் தலைவர் இல்லை. ஆனால் செயலாளர் விகவலிங்கம் இருந்தார். பொருளாளர் சந்திரசேகரம் செய்தியறிந்து வந்தார். கோயிலைப் பற்றிய தகவல்கள் சேகரிக்கப் பட்டன. முதற்கட்டமாகச் சிரமதானம் செய்வோம். கோயிலின் சூழலைத் துப்பரவு செய்வோம். அவர்களாகவே தீர்மானித்தார்கள். சிறுவர்கள் குப்பைவாரிகளைக் கொண்டு வந்தனர். மண்வெட்டி சகிதம் அறிவழகன் களத்தில் நின்றான். யுவதிகள் பம்பரமாகச் செயற்பட்டார்கள். கோயில் வளவு துப்பரவானது.

உதயன் இராமச்சந்திரனை அழைத்தான். “சேரின் அறையைத் திருத்துவோம்.” என்றான். சிலரை அழைத்தான். வந்தார்கள்.

அறை திருத்துவதற்குச் சென்றார்கள். கைமரங்களை மாற்றினார்கள். வெடித்த சீற்றையும் மாற்றினார்கள். அறை திருத்தப்பட்டது. நேரம் தாண்டிவிட்டது. எல்லோரும் வீடுகளுக்குப் போனார்கள். சிலர் அப்படியே குளத்துக்குச் சென்றார்கள். அறிவழகன் தனது இருப்பிடம் சென்றான். தனது தங்குமிடத்தைப் பார்த்தான். புதுப் பொலிவு பெற்றிருந்தது. மனதினுள் சிரித்துக் கொண்டான். குளிப்பதற்கான ஆயத்தத்தோடு வந்தான். இளைஞர்களும் வந்தார்கள். சேர்ந்து குளித்தான். அறிவழகனைச் சூழ்ந்து ஒரு இளைஞர் படையே உருவாகியது. பதினைந்து இளைஞர்களை இனங்கண்டான். அவர்களிடம் பொறுப்புக்களைப் பகிர்ந்தான். ஒரு நாளில் பெரிய சாதனையைச் செய்த மகிழ்ச்சி. குளித்து முடிந்ததும் கோயிலுக்குச் சென்றான். அவனைச் சூழ்ந்து சிறார்கள்.

அவர்களைத் தேவாரம் பாடும்படி கேட்டுக் கொண்டான். அவர்கள் பின்வாங்கினார்கள். சிலருக்குத் தேவாரம் தெரியாது. சிலர் வெட்கப்பட்டார்கள். அவர்களை உற்றுப் பார்த்தான். சிலரைக் கைகாட்டி அழைத்தான். "நான் சொல்லித்தருகிறேன். என்னோடு சேர்ந்து பாடுங்கள்." என்றான். அவன் பாடினான். பிள்ளைகள் சேர்ந்து பாடினார்கள். இளைஞர்களும் சேர்ந்து கொண்டனர். அது கூட்டுப்பிரார்த்தனையாக இருந்தது. பெரிய சாதனையாக அமைந்தது. கிராமத்து மக்கள் அவனைப் பாராட்டினார்கள். இருள் சூழ்ந்து வந்தது. அனைவரையும் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தான். இலங்கையில் கிராமங்கள்தான் அதிகம். அவற்றுள் பின்தங்கிய கிராமங்கள் பலவுண்டு. அவற்றுள் மிகப் பின்தங்கிய கிராமம் இலங்கைத்துறை. வீடுகள் குடிசைக் கொட்டில்கள்தான். கல்வீடுகள் நான்கு மட்டுந்தான். கல்லும் களிமண்ணும் சேர்ந்த சுவர். தகரத்தினாலான கூரைகள். வீடுகள் என்ற பெயரில் கொட்டில்கள்தான் இருந்தன. அனைத்தும் ஓலைக்கூரைகள்.

வானமே கூரையாகும்

மண் குவியல் படுக்கையாகும்.

கானகம் விரிந்த சோலை

காத்திடும் அரணே ஆகும்.

சூரிய சந்திர ஒளிக்கற்றைகள் உள்ளே புகும். மழைநேரத்தில் வீட்டுக்குள்ளேயே குடை பிடிக்கவேண்டும். மழைக் காலத்தில் தான் ஒதுங்கிக்கொள்ள வீடு தேவை. சிதறித் தூரத்தில் அமைந்த கொட்டில்கள். சிறிய கொட்டிலில் இரண்டு மூன்று குடும்பங்கள். இதுதான் இங்குள்ள வாழ்க்கைத்தரம். நூற்று ஐம்பது குடும்பங்கள்வரை உண்டு. அவர்களது வாழ்க்கை வித்தியாசமானது. இளம் வயதிலேயே திருமணம் நடக்கும்.

பதினாறு வயதுடைய இளைஞனுக்கு ஒன்று அல்லது இரண்டு குழந்தைகள் இருப்பார்கள். அதே வயதுடைய பெண்ணுக்கு மூன்று அல்லது நான்கு குழந்தைகள் இருப்பார்கள். அன்றாடம் கடலுக்குச் செல்வார்கள். உழைப்பார்கள். உண்பார்கள். கூட்டமாக இருந்து வலைகளைத் திருத்துவார்கள். கிராமத்தில் கரிசனை இல்லை. பிள்ளைகளில் அக்கறையற்று இருந்தார்கள். கல்வி அவர்களுக்குக் கைப்பாக இருந்தது. அவர்களுக்குத் தங்கள்மேலும் அக்கறை இல்லை. அதற்கு ஏற்றவாறு நாட்டுப் பிரச்சினை இருந்தது. தினமும் சிதறியோடும் வாழ்க்கையாக அமைந்துவிட்டது.

பல பெரியவர்களோடு தொடர்புகளை ஏற்படுத்தினான். அவர்களைத் தேடிச் சென்றான். அவர்களது மனங்களைப் படிப்பதில் ஆர்வம் கொண்டான். அந்த மனங்களில் அடங்கிக் கிடந்த ஏக்கங்களைக் கண்டான். கலையார்வம் அவர்களிடம் உறங்கிக்கிடந்தது. அந்தக் கலையார்வங்களை இனம் கண்டான். காட்டாற்று வெள்ளம் தலைதெறிக்க ஓடிவரும். அதனைக் கட்டுப்படுத்தி அணையிடவேண்டும். நீர்த்தேக்கம் உருவாகும். வடிகாலமைத்து நெறிப்படுத்தவேண்டும். பூமியில் பொன் விளையும். பொருளாதாரம் பெருகும். இவர்களது ஆற்றலும் இப்படித்தான். இவற்றைத் திசைதிருப்ப வேண்டும். இவற்றை மாற்றி அமைக்கவேண்டும். அறிவழகன் சிந்தனை விரிந்தது. தனக்குப் பாரிய பொறுப்பு இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டான்.

பிள்ளைகளைக் கவர்ந்து இழுத்து விட்டான். இளைஞர்கள் அவன்பக்கம் நின்றார்கள். அவர்களில் பத்துப்பேரைத் தேர்ந்தெடுத்தான். பத்துக் குழுக்கள் உருவாக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு குழுவுக்கும் ஒவ்வொரு தலைவர். பத்துப்பேரும் தலைவர்களாகத் தேர்ந்தெடுத்தான். இவர்களைத் திட்டமிட்டு வழிகாட்ட

வேண்டும். இந்தக் கிராமத்தின் விடிவெள்ளிகள் இவர்கள்தான். இரவு நேரம் மிகவும் சந்தோசமாகக் கழிந்தது. உணவின் பின் அவர்களோடு இருந்து அளவளாவினான். தேவைகளை இனங்கண்டான். தினக்குறிப்பில் குறித்துக் கொண்டான். பலர் பாடினார்கள். அவர்களையும் திருப்திப் படுத்தினான். கடிதங்களும் எழுதினான். எப்பொழுது உறங்கினார்கள். ஆனால் நான்கு மணிக்கு ஊர் கலகலத்தது.

8

வழமைபோல் ஊர்வலம் போனான். வழியில் காண்போரெல்லாம் புன்னகைத்தார்கள். வணக்கம் சொன்னார்கள். பாடசாலை அதிகாலையிலேயே கலகலக்கத் தொடங்கியது. பிள்ளைகளின் முகங்களில் சந்தோசத்தின் விளாசல். புன்னகையோடு நின்றார்கள். அதிபர் வழமைபோல் வந்தார். அவருக்கு அதிசயம் காத்திருந்தது. தவறி வேறிடம் வந்துவிட்டோமா? தனக்குத்தானே கிள்ளிப் பார்த்தார். நொந்தது. தனது சைக்கிளை நிழலில் வைத்தார். பாடசாலையைச் சுற்றிப் பார்த்தார். வகுப்பறைகளில் ஆடுகள் இல்லை. அவற்றின் எச்சங்கள் இல்லை. பாடசாலை பளிச்சென்று இருந்தது. வேலி திருத்தப் பட்டிருந்தது. வகுப்புக்கள் மாணவர்களால் நிறைந் திருந்தன. அவரது உள்ளம் குளிர்ந்தது. அவர் வருசக்கணக்காக முயன்றார். ஆனால் அவரால் முடியவில்லை. அதற்கான காரணங்களையும் ஆராய்ந்தார்.

அறிவழகனை அழைத்தார். மனந்திறந்து பாராட்டினார். “அறிவழகன் நான் தோற்றுப் போயிருந்தேன். ஆனால் நீங்கள் வென்றுவிட்டீர்கள். எப்படி இவர்களைக் கைகளில் போட்டீர்கள்?” வியந்து வினாவினார். “சேர் இந்தப் பெருமைக்கு உரியவர் நீங்கள்தான். என்னிடம் பாடசாலையை ஒப்படைத்தீர்கள். அந்த நம்பிக்கையை நான் காப்பாற்ற வேண்டாமா? திருவள்ளுவரை நினைத்தேன். அவர் ‘இதனை இதனால் இவன் முடிப்பன் என ஆய்ந்து அதனை அவன்கண் விடல்’ என்றார். அவர் சொன்னதைச் செய்ய எண்ணினேன். ஒரு பரீட்சை வைத்துப் பார்த்தேன். அவ்வளவுதான். உங்களது ஒத்துழைப்போடு முயற்சிக்கலாம்” என்றான்.

அதிபர் அவனது பதிலை ரசித்தார். எவ்வளவு இனிமையாகப் பேசுகிறான். இனிமையில் உறுதியும் வெற்றியும் இருப்பதை உணர்ந்தார். “அறிவுழகன் நமது வளங்களைப் பார்தீர்களா? அவை சரிவரப் பங்கிடப்படவில்லை. எல்லாத்துறைகளிலும் இந்தக் குறைபாடுண்டு. கல்வியில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் உண்டு. கிராமப் புறங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. இதனையாரிடம் சொல்வது? நான் இந்தப் பாடசாலையில் ஆசிரியராக இருந்தேன். இப்போது அதிபராக இருக்கிறேன். பதினைந்து வருடங்களாக இங்கேயே கிடக்கிறேன். ஒரு மாற்றம் வேண்டுமல்லவா? மாற்றம் என்பது அவசியமானது. அது உலகை இயங்க வைப்பது. அது கிடையாது என்றால் என்ன வரும்? விரக்தி. விரக்திதானே வரும். இங்கு கல்வி கற்கும் மாணவருக்கேற்ற ஆசிரியர் வளமில்லை. ஆசிரியர் தங்கியிருக்க விடுதியில்லை. போக்குவரத்து வசதிகள் இல்லை. பாடசாலைக்கு நேரத்துக்கு வரமுடியவில்லை.” அவரது குற்றத்தை அவரே கூறினார்.

அவர் நீட்டிக் கொண்டு போனார். “சேர்! போனது போகட்டும். ஏதாவது செய்வோம். உங்களது ஒத்துழைப்பு வேண்டும். செய்வீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்.” என்றான். “முடிந்தவரை செய்வேன்.” பதிலுரைத்தார்.

பாடங்கள் நடந்தன. பிள்ளைகள் விளையாடினார்கள். விளையாட்டு ஊடாகக் கற்றல் நடைபெற்றது. விளையாட்டு என்பது வெறுமனே விளையாட்டு அல்ல. அது ஒரு கற்றல் நிகழ்வு. அறிவுழகன் பல பயிற்சிகளைப் பெற்றிருந்தான். அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தும் களம் கிடைத்துவிட்டது. கற்றல் உபகரணங்களுக்கு அவன் அலையவில்லை. சூழலில் கிடைத்த அத்தனை பொருட்களையும் பயன்படுத்தினான். இலைகள், பூக்கள், விதைகள், காய்கள் அனைத்தும் கற்றலை நிறைவு செய்தன. மாலை நேரம் அற்புதமாக மாறியது. பனையோலைக் குருத்துக்கள் வெயில் காயும். இளம் பெண்களின் கைகளில் வண்ணப் பொருட்களாக மாறும். பாய், சுளகு, பெட்டிகள் உருவாகும். கிளித்தட்டு, கபடி ஆகிய பாரம்பரிய விளையாட்டுக்கள் சூடு பிடிக்கும்.

இலங்கைத்துறை வந்து இரு கிழமைகள் கழிந்தன. இந்த நாட்களில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இளைஞர் மத்தியில்

விழிப்புணர்ச்சி துளிர்விடத் தொடங்கியது. திருகோணமலை போகவேண்டும். போனால்தான் காரியங்கள் வெற்றியாகும். சென்றான். சந்திரனும் உதயனும் கூடவே சென்றார்கள். பல நிறுவனங்களோடு தொடர்புகொண்டான். அரச திணைக்களங்களுக்குச் சென்றான். திணைக்களத் தலைவர்களிடம் முறையிட்டான். முன்மொழிவுத் திட்டங்களைக் கையளித்தான். கல்விச் செயலாளர் அவனது முயற்சியைப் பாராட்டினார். ஆசிரியர்களை அனுப்புவதாக உறுதியளித்தார். தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் அலைந்தான்.

அறிவழகனின் நண்பர்கள் சமூகசேவையில் ஆர்வம் உள்ளவர்கள். அவர்கள் உதவுகரம் நீட்டினார்கள். “பெரியதொரு குழுவாக வரும்” என்றார்கள். “நான் அங்கே காத்திருப்பேன். இங்கே நீங்கள் செயற்படுங்கள்” என்றான். “நீ போ. நாங்கள் அடுத்த கிழமை வருவோம். இரண்டு நாட்கள் தங்கியிருப்போம். அறிவிப்போம். சரியா”? பதிலளித்தார்கள். அறிவழகன் இலங்கைத்துறைக்கு வந்து விட்டான்.

அறிவழகனின் கடிதங்கள் வேலை செய்தன. அவனது வேண்டுகோள்கள் பரிசீலிக்கப்பட்டன. பல நிறுவனங்கள் போட்டிபோட்டு வந்தன. அன்று புதன்கிழமை. சந்திரனும் உதயனும் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் கைகளில் கடிதம் இருந்தது. அறிவழகனுக்கு முகவரி இடப்பட்டிருந்தது. பிரித்துப் படித்தான். அவன் முகம் மலர்ந்தது. “சந்திரன் நமது நண்பர்கள் வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு உணவு வேண்டும். வருகிறவர்களை உபசரிக்க வேண்டும். செய்யலாமா”?. அவன் முடிக்க முடிக்கவில்லை. “என்ன சேர் இது. நமது கடமையல்லவா? எப்போது வருகிறார்கள்?” உதயன் கேட்டான். “இப்போது வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.” அறிவழகன் பதிலளித்தான்.

“இதோ ஒரு நொடியில் செய்கிறோம். இங்கேயே எல்லோரும் சாப்பிடுவோம்.” சந்திரன் மகிழ்ச்சியோடு கூறினான். “சந்திரன்! வருபவர்கள் இரண்டு நாட்கள் தங்குவார்கள். அவர்களை நிற்கச் சொல்வோம். நமக்கு உதவ வருகிறார்கள். அதிபரிடமும் கதைப்போம்.” என்றான். பாடசாலை முடிந்தது. பிள்ளைகள் வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள்.

அறிவழகன் அதிபரிடம் சென்றான். “சேர்! பகல் உணவு இருக்கிறது. இந்த வெயிலில் போகவேண்டாம். வெயில் சாய்ந்தபின் போகலாம். அத்துடன் சிலர் வருகிறார்கள். அவர்களோடு கதைப்போம். இருங்கள் சேர். நீங்கள் இருந்தால் தைரியமாக இருக்கும்.” பணிவாகச் சொன்னான். அதிபரின் முகம் மலர்ந்தது. “அதற்கென்ன கட்டாயம் நிற்கிறேன்.” என்றார். அப்போது வாகனம் பாடசாலை வளவுக்குள் நுழைந்தது.

அறிவழகன் முன்னால் சென்றான். முரளிதரன் கவர்ச்சிப் புன்னகையோடு வந்தார். அவரே வாகனத்தை ஓட்டி வந்தார். அவரது முகத்தில் களைப்பைக் காணவில்லை. அவரோடு இன்னும் மூவர் இறங்கினார்கள். அதில் ஒருவர் கல்விப் பணிப்பாளர் தங்கராஜா. ஒரு முறுவலோடு இறங்கினார். அதிபர் அவர்களை வரவேற்றார். கோபகன் மோட்டார் சைக்கிளில் வந்திருந்தார். அலுவலகத்தினுள் நுழைந்தார்கள். சந்திரன் வகுப்பறையை ஒழுங்கு செய்தான். உணவு கொண்டுவரப் பட்டது. வானிகளில் தண்ணீர் வந்தது. “கைகளை அலம்புங்கள். முதலில் சாப்பிடுவோம்.” சந்திரன் குரலில் பணிவு இருந்தது. இளைஞர் அணியினர் மோப்பம் பிடித்து விட்டார்கள். வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள்.

மேசைகளில் தாமரை இலைகள் விரிந்தன. பச்சை இலையில் வெண்சோறு குவிந்தது. கறிகள் பரிமாறப்பட்டன. கதைகளும் சிரிப்புக்களும் கொலுவிருந்தன. சந்தோசமான சாப்பாடு. உண்டார்கள். இளைஞர்கள் சிலர் வந்தார்கள். கதிரைகளைத் தூக்கினார்கள். புளியமரத்தின் நிழலில் வைத்தார்கள். காத்திருந்தார்கள். உணவின்பின் உற்சாகம் பிறந்தது. மரத்தடியில் குழுமினார்கள். அதிபர் இன்று வழமைக்கு மாறாகக் காணப் பட்டார். அவரது முகத்தில் சந்தோசம். அவரும் கல்விப் பணிப்பாளரும் தான் சற்று முதிந்தவராக இருந்தார்கள். குழு இருந்தவர்கள் அனைவரும் இளைஞர்கள். அறிவழகன் எழுந்தான். அதிபருக்கு வணக்கம் சொன்னான். அனைவரையும் அறிமுகம் செய்தான்.

“இந்தக் கிராமம் வாழத் துடிக்கிறது. கல்வியில், பொருளா தாரத்தில், அனைத்திலும் முன்னேற்றம் தேவை. கல்வியில் மலர்ச்சி கண்டால் அனைத்தும் வளர்ச்சி காணும். அதனால்தான்

எனது நண்பர்களோடு தொடர்புகொண்டேன். அவர்களது உதவிகளைக் கோரினேன். உங்களது முன்னேற்றத்தில் கரிசனை கொண்டவர்கள் வந்துள்ளார்கள். இங்கு வந்துள்ளவர்களைப் பாருங்கள். இவர் முரளிதரன். அபிவிருத்தி நிறுவனத்தின் முகாமையாளர். நமது கல்விச் செயலாளர் தியாகராஜாவின் மகன்.” அறிவழகன் கூறினான். இளைஞர்கள் முரளியின் முகத்தை உற்றுப்பார்த்தார்கள். புன்னகைத்தார்கள். பதிலுக்கு முரளியும் முறுவலித்தார்.

அறிவழகன் தொடர்ந்தான். “இவர் யுத் ஒபிஸர்” அதாவது இளைஞர் அபிவிருத்தி அலுவலர். பெயர் பாரதிதாசன். அவர் காண்டிபன் சமூக சேவைகள் நிறுவனத்தின் முகாமையாளர். இவர் நமது கல்விப் பணிப்பாளர் தங்கராஜா அவர்கள். அடுத்து இருப் பவர் முக்கியமானவர். கோபகன் சுகாதாரத்துறை ஆலோசகர். இவர்கள் அனைவரையும் இளைஞர்களதும் அதிபரின் சார்பிலும் வரவேற்கிறேன்.” அறிவழகன் வரவேற்றான்.

அனைவரது முகங்களும் மலர்ந்தன. பரஸ்பரம் வணக்கம் கூறிக்கொண்டார்கள். கிராம மக்கள் குழ்ந்திருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்து வணக்கம் சொன்னார்கள். “இன்று முதன்முதலாக வந்திருக்கிறோம். படிப்படியாகச் சிலவற்றை உங்கள் ஒத்துழைப்போடு செய்வோம். உங்களது ஒத்துழைப்புத் தான் முக்கியம்.” வந்தவர்களின் சார்பில் கல்விப் பணிப்பாளர் தங்கராஜா பதிலளித்தார். முரளி வாகனத்தின் பக்கம் போனார். இளைஞர்களையும் அழைத்தார். வாகனத்தின் பின்புறம் திறந்தார். அவர்கள் திகைத்து நின்றார்கள். அவர்களால் நம்பமுடியவில்லை. “ஒருவர் உள்ளே ஏறுங்கள். எல்லாவற்றையும் வெளியில் எடுங்கள்.” முரளி சிரித்தவாறே சொன்னார். அந்தச் சிரிப்பு முரளிக்கே உரித்தானது. உதயன் வாகனத்தினுள் ஏறினான். வெளியில் எடுத்துக் கொடுத்தான். மற்றவர்கள் பெற்றுக் கீழே வைத்தார்கள். சிறுவர்களுக்கான விளையாட்டுப் பொருட்கள். படிப்பதற்கான நூலகப் புத்தகங்கள். எழுது பொருட்கள். பெற்றமக்ஸ் விளக்கு. இளைஞர்களுக்கு விளையாட்டு உபகரணங்கள். யாவும் இறக்கப்பட்டன. இன்னும் சில பெட்டிகளும் இறக்கப்பட்டன. அனைத்தையும் நிழலுக்குக் கொண்டு சென்றார்கள்.

அதிபர் நூல்களையும் எழுது பொருட்களையும் பெற்றுக் கொண்டார். இரண்டு பெற்றமக்ஸ் இருந்தன. அவற்றை அதிபர் அறையினுள் வைத்தார்கள். விளையாட்டு உபகரணங்களை பகிர்ந்தார்கள். இளைஞர் அணியினர் முன்னால் வந்தனர். அவர்கள் விளையாட்டு உபகரணங்களைப் பெற்றார்கள். சிறுவர் அணியினர் பொறுமை இழந்தனர். அவர்களும் முன்னால் வந்தார்கள். பேசாது கீழே இருந்தார்கள். தங்கராஜா சிரித்தார். "என்ன கோபம்போல் இருக்கிறது. உங்களுக்கும் தரப்படும்." என்றார். அவர்களுக்குரியதை எடுத்தார்கள். "அதிபர் அவற்றைப் பெறுவார். பாடசாலையில் அவை இருக்கும். விளையாடும் போது பெற்றுக்கொள்ளலாம். அவரது நேரடிப் பார்வையில் நீங்கள் இயங்க வேண்டும்." கல்விப் பணிப்பாளர் விளக்கி அதிபரிடம் ஒப்படைத்தார்.

"எல்லாவற்றுக்கும் பொறுப்பாக ஆசிரியர் அறிவழகன் இருப்பார். அவரது வழி நடத்தலில் நீங்கள் இயங்க வேண்டும்." அதிபர் கேட்டுக்கொண்டார். நேரம் உருண்டோடியது. இளைஞர்கள் விரைந்தார்கள். இரண்டு கரப்பந்தாட்டக் களங்கள் உருவாகின. யுவதிகள் ஒரு கூடைப்பந்தாட்டக் களம் அமைத்து விட்டார்கள். உரிய பொருட்கள் வழங்கப்பட்டன. சிறுவர்கள் கால்பந்தாட்டத்தில் இறங்கி விட்டார்கள். இளைஞர்களின் கரப்பந்தாட்டம் ஒருபுறம். யுவதிகளின் கூடைப்பந்தாட்டம் இன்னொரு புறம். அடிபடும் பந்தின் ஒலி காற்றில் பரவியது. சந்தோசத்தின் துள்ளல் கிராமத்தை உலுப்பியது. பொதுமக்கள் குழ்ந்திருந்து ரசித்தனர். அதிபர் வீடு ஈச்சிப்பற்றில் இருந்தது. பாடசாலையின் திறப்பை எடுத்தார். அதனை அறிவழகனிடம் கொடுத்தார். நாளைக் காலையில் வருகிறேன் என்றார். விடைபெற்றார். புறப்பட்டார்.

நேரம் பறந்தோடியது. விளையாட்டு முடிந்ததும் குளிப்பு. பின் கூட்டுப்பிரார்த்தனை. வந்த பிரமுகர்களும் கலந்து கொண்டார்கள். அறிவழகன் பெற்றாருக்கு அன்பான கட்டளை இட்டிருந்தான். பிள்ளைகள் மாலையில் சிறிது நேரம் வீட்டில் படிப்பது. அதுதான் அவன் இட்ட அன்புக் கட்டளை. பெற்றார் அனைவரும் அதனை

ஏற்றனர். வீடுகளில் வெளிச்சம் தெரிந்தது. பிள்ளைகள் வாசிக்கும் சத்தம் கேட்டது. இராமச்சந்திரன் வந்தார். அவர்தான் இசைக் குழுவின் தலைவர். "ஐயா எட்டுமணி போல் வருவேன். புதுப் பாலமீன் வீசிக்கொண்டு வருவேன். இரவு உணவுக்குச் சொதி நன்றாக இருக்கும்." கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

முரளிதரன் அதிசயமாகப் பார்த்தார். சந்திரன் குழுவின்ர் ஆயத்தம் செய்தார்கள். வாகனத்தினுள் இருந்த பெட்டிகளை வெளியில் எடுத்தார்கள். அதற்குள் ஒலிபெருக்கிகள் இருந்தன. இயக்குவதற்குரிய பெரிய மின்கலம் இருந்தது. பொருத்தினார்கள். அடுத்த பெட்டிகளைத் திறந்தார்கள். இசைக்கருவிகள் இருந்தன. இளைஞர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். முதன்முதலாக ஒலிபெருக்கி ஒலித்தது. பெற்றமக்ஸ் ஒளியினை வீசியது. தணிகாசலம் அருமையாகச் சொற்பெருக்காற்றுவார். அவரே அறிவிப்பாளராகச் செயற்பட்டார். அவரது குரல் கணீரென ஒலித்தது. "இலங்கைத்துறை வாழ் மக்களுக்கு அன்பான அழைப்பு. இன்று இரவு எட்டு மணிக்குப் பாடசாலையில் இன்னிசை நடைபெறும். அனைவரையும் அழைக்கின்றோம்." மக்களுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. ஒலிபெருக்கி எப்படி வந்தது?

இளைஞர்கள் பம்பரமாகினர். ஒழுங்குகளைச் செய்தார்கள். சரியாக எட்டு மணி. இராமச்சந்திரன் பெரிய கூடைநிறையப் பாலமீனோடு வந்தார். மீனைக் காட்டினார். சமைக்கக் கொடுத்து விட்டார். ஒருபுறம் பெண்கள்கூடிச்சமைத்தார்கள். இந்த மக்களது வாழ்க்கை முறை விநோதமானது. இயற்கையோடு ஒட்டிய இயல்பான வாழ்க்கை. இரண்டு பெற்றமக்ஸ் ஒளிவீசின. படிப்படியாக மக்கள் கூடி விட்டார்கள். அமைதியாக மக்கள் காத்திருந்தார்கள். சில சம்பிரதாயங்கள் நடந்தேறின. வந்தவர்கள் முகங்களில் சந்தோசம். ஒலிபெருக்கி முழங்கியது. தங்கள் ஊருக்கு வந்தவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்தார்கள். இசைக்குழுத் தலைவர் இராமச்சந்திரன் வந்தார். இசைக்குழுவின்ரை அழைத்தார். பதினைந்து பாடகர்கள் குழுமினார்கள். அவர்களை அறிமுகம் செய்தார். சுப்பிரமணியம் மட்டும் சற்று முதிந்தவராக இருந்தார். மற்றவர்கள் இளைஞர்கள். முதற்பாடலை மணியத்தார் பாடினார். அவர் பழைய பாடல்களில் ஊறிப்போனவர். அற்புதமான குரல்வளம் உள்ளவர். அவர் உணர்வு பூர்வமாகப் பாடினார்.

பாடல்களுக்கு ஏற்றவாறு இளைஞர்கள் சிலர் ஆடினார்கள். இராமச்சந்திரன் மிருதங்கம் வாசித்தவாறே பாடினார். யுவதிகள் பலர் பாடினார்கள். ராஜா என்றொரு சிறுவன் பாடினான். அவனது குரலில் அனைவரும் மயங்கினார்கள். பாடல்களை ரசித்தவாறே உண்டார்கள். அப்போதுதான் குணபால வந்தார். அவர் பாடத் தொடங்கினார். ரசிகர்கள் ஆரவாரம் செய்து வரவேற்றார்கள். அவர் இயற்றி இசையமைத்த பாடல்களைப் பாடினார்.

தாமரைக் குளத்தின் தலைவன் - இந்தப்

பாமர மக்களின் துணைவன்.

வளர்பிறை அணிந்தவன் மகன் - அவன்

வாழ வைக்கும்வி நாயகன்.

குளங்களைச் சுற்றி அமைத்தான் - நல்

குடிசனம் வணங்க வைத்தான்.

பலவித நோய்களை எல்லாம் -இந்த

ஊரினில் வராமல் தடுத்தான்.

இலங்கைத் துறையில் அவனாட்சி - இங்கு

இருக்கும் மக்களே சாட்சி.

சிலபல தொழில்களைக் கொடுப்பான் -அவர்

சிரிப்பதைப் பார்த்து ரசிப்பான்.

அற்புதமாக இருந்தது. குணபாலவின் தந்தை சிங்களவர். தாய் தமிழ். அவருக்கு இருமொழியும் தெரியும். தமிழில் பாடல் எழுதி இசையமைத்துத் தானே பாடினார். குணபால ஐந்தாம் வகுப்புத்தான் படித்தார். அவரது கவித்துவம் அபாரமாக இருந்தது.

கணபதிப்பிள்ளை வயதில் முதிர்ந்தவர். அவருக்கு வயது எண்பத்தெட்டு. நாட்டுக் கூத்துப் பாடல்களைப் பாடி நடத்தும் காட்டினார். நிகழ்ச்சிகள் ஒருபுறம் நடந்தது. உணவும் ஒருபுறம் பரிமாறப்பட்டது. வயிற்றுக்கும் விருந்து. செவிக்கும் இன்னிசை விருந்து. மக்கள் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தனர். நேரம் நள்ளிரவைத் தாண்டியது. "முக்கிய அறிவித்தல்" தணிகாசலத்தின் குரல் ஒலித்தது. "நாளை ஒன்பது மணிக்கு முக்கிய கூட்டம் நடைபெறும். முடிந்தவரை அனைவரும் வாருங்கள்." அறிவிக்கப் பட்டது. மெல்ல மெல்ல மக்கள் கலைந்தனர். கிராமம் அமைதிக்கொண்டது.

எப்பொழுது உறங்கினார்கள்? நான்கு மணிக்குக் கிராமம் விழித்துக் கொண்டது. எல்லோர் வாய்களும் நிகழ்ச்சியை அசைபோட்டன. கடலில் படகுகள் மிதந்தன. வள்ளங்களில் நண்டும் இறாலும் நிறைந்தன. குளம் கலகலத்தது. தாமரைகள் மலர்ந்தன. காற்றிலாடி மணம் பரப்பின. ஆற்றோரங்களில் ஆநிரைகள் படுத்துறங்கின. இயற்கையின் விழிப்பில் கண் விழித்தார்கள். அற்புதமான கிராமம். ஆனால் மக்களைப் பல பிரச்சினைகள் ஆட்டிவைத்தன. அறிவழகன் நண்பர்களை அழைத்தான். தான் சென்ற இடங்களைக் காண்பித்தான். ஊரைச் சுற்றி வலம் வந்தார்கள். காண்டிபன் முக்கிமான குறிப்புகளை எடுத்தார். தாமரைக் குளத்தைக் காட்டினான். கடமைகளை முடித்தார்கள். அதிபர் வந்து விட்டார். பாடசாலை தொடங்கியது.

அதிபரோடு கலந்தாலோசித்தார்கள். பிரச்சினைகளை முன்னெடுத்து வைத்தார்கள். இவ்வளவு பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. அதனைக் கண்டு கொள்ளும் பக்குவம் இல்லை. அறையினுள் மின்விளக்கு இருக்கிறது. மின் அழுத்தியும் இருக்கிறது. ஆனால் அந்த அழுத்தியை(சுவிச்) அமுக்கத்தான் ஆளில்லை. பிரச்சினைகளை இனங்காணும் வல்லமையைத் தூண்டுவதற்கு யாரும் இல்லை. இப்போது அவர்களது ஆற்றல் மெல்லமெல்ல தலையெடுக்கிறது. அந்தப் பக்குவம் உருவாகிறது. முதலில் தண்ணீர் வசதி பற்றிப் பேசினார்கள். என்ன செய்யலாம்? கிணறுகள் பற்றியும் ஆராய்ந்தார்கள். "கிணறு கட்டலாம். ஆனால் உவர் நீர்தான் வரும். நில அமைப்பு அப்படிப் பட்டது." முரளிதரன் விளக்கினார். அவருக்கு நல்ல அனுபவம் இருந்தது. "தாமரைக் குளத்தில் பெரிய தண்ணீர்த் தாங்கியை அமைப்போம். குளத்து நீரை அதற்குள் ஏற்றுவோம். அதற்கு ஒரு பம்பியைப் பொருத்துவோம். முக்கிய இடங்களில் பிளாஸ்டிக் தண்ணீர்த் தாங்கிகளை வைப்போம். குளத்திலுள்ள தாங்கியில் குழாய்களைப் பொருத்துவோம். குழாய்கள் ஊடாக தாங்கிகளை இணைப்போம். மக்கள் தாங்கிகளில் இருந்து தண்ணீரைப் பெறலாம். இது ஒரு வகையில் ஆறுதலாக இருக்கும்." காண்டிபன் விளக்கினார்.

அதனை அனைவரும் ஆமோதித்தார்கள். இளைஞர்கள் தண்ணீர்த் தாங்கிகள் வைக்கக் கூடிய இடங்களைத் தெரிந்தார்கள்.

பாடசாலைக்கும் ஒன்று தேவை. அதிபரின் முன்மொழிவும் வந்தது. ஆறு முக்கிய இடங்களில் தாங்கிகள் வைக்கலாம். குறித்தார்கள். கயிறு எடுத்தார்கள். தூரங்களை அளந்து வந்தார்கள். தாமரைக் குளத்தடிக்குச் சென்றார்கள். நிலமட்டம் செவ்வை பார்த்தார்கள். சில வீடுகளையும் பார்த்து வந்தார்கள். வீதியைப் பார்வையிட்டுக் குறிப்பெடுத்தார்கள். நேரம் போனதே தெரியவில்லை. இளைஞர்கள் துடிப்போடு செயற்பட்டார்கள். இந்த இளைஞர்களது ஆற்றலை வியந்தார்கள். திட்ட வரைபு தயாராகி விட்டது. பாடசாலைக்கு மீண்டார்கள்.

10

அதிபர் தலைமையில் உணவு தயாராக இருந்தது. அன்புடன் உபசரித்தார். உணவின் பின் மீண்டும் விவாதித்தார்கள். அறிவுமகன் அவர்களைத் தூண்டினான். இளைஞர்கள் சிந்தித்தார்கள். யுவதிகள் ஒருபுறம் இருந்தார்கள். இளைஞர்கள் மறுபுறம் இருந்தார்கள். ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தேவைகள் குவிந்தன. எப்படிச் செய்வது? ஆராய்ந்தார்கள். ஊர்மக்கள் அனைவரும் குவிந்தார்கள். அவர்கள் எதற்கும் தயார்நிலையில் இருந்தார்கள். கல்விப் பணிபாளர் தங்கராஜா நெறிப்படுத்தினார். நாங்கள் முன்னுரிமைப் பட்டியல் தயாரிப்போம். விளக்க மளித்தார். “பிள்ளைகள் அனைவரையும் பாடசாலைக்கு அனுப்ப வேண்டும். மாலைநேர வகுப்புக்கள் நடைபெறவேண்டும். விளையாட்டுக்கள், கலைநிகழ்வுகள் போட்டிகள் நடத்த வேண்டும். தொழிற் பயிற்சிகள் நடைபெறவேண்டும். மீனவர் சங்கம் அமைக்க வேண்டும்.” அவர் அடுக்கிக் கொண்டு போனார். “சேர் எங்களுக்கு முக்கியமாக தொலைத்தொடர்பு வசதி வேண்டும்.” தணிகாசலம் தனது வேண்டுகோளை முன்வைத்தார்.

“பாடசாலையில் மாலைநேர வகுப்புக்கள் நடைபெறும். அது எனது பொறுப்பு.” அதிபர் விளக்கினார். “பாடசாலையில் கலைநிகழ்வுகள், விளையாட்டுப் போட்டிகளும் நடைபெறும். அடுத்த மாதம் நடுப்பகுதியில் நடத்தவுள்ளேன். இளைஞர்களின் உத்துழைப்பு வேண்டும்.” அதிபரின் முன்மாதிரி உற்சாக மூட்டியது. ஒருமனதாக இளைஞர்கள் குரல் கொடுத்தார்கள்.

“பரிசுப் பொருட்களோடு செலவுகளையும் நாங்கள் தருவோம்.” முரளிதரன் வாக்களித்தார். எல்லோர் மனங்களும் குதூகலித்தன. ஆளையாள் பார்த்துப் புன்னகைத்தார்கள்.

அறிவழகன் இளைஞர் அணியினரை அழைத்தான். அவர்களோடு உரையாடினான். குழுக்களாகப் பிரிந்து ஆராய விட்டான். கல்விக்கு முனின் கடமைகள் பட்டியலிடப்பட்டன. கலாசாரக்குழு தமக்குள் தீர்மானங்களை எடுத்தன. சமயக்கிரியைகளுக்கான குழு ஒருபுறம் திட்டமிட்டது. விளையாட்டுக்குழு இன்னொரு புறம் ஆராய்ந்தது. குடிநீர் வசதிக்குழு, சுகாதாரக்குழு சிரமதானக் குழு ஆகியன தமக்குள் கூடித் திட்டமிட்டன. பொருளாதார மேம்பாட்டுக்குழு பட்டியலிட்டது. பேராளர்குழு எழுந்தது. இடையிடையே அனுபவங்களை வழங்கினார்கள். சச்சரவு வராது பார்த்துக் கொண்டார்கள். நேரத்தை அறிவழகன் பார்த்தான். ஊரவர்களது தொழில் முயற்சி நினைவுக்கு வந்தது. குறிப்பறிந்து செயற்படுவதில் தணிகாசலம் கெட்டிக்காரர். “சேர் இரவுக்கு மிகுதியைப் பார்ப்போம்.” என்றார்.

“அடுத்த கிழமை நாங்கள் வருவோம். எங்களோடு சில நிறுவனங்களும் வரும். சிலவற்றை நிறைவேற்ற முயற்சிப்போம். மாலை மீண்டும் சந்திப்போம்.” கூறி விடைபெற்றார்கள். மக்கள் கலைந்து சென்றார்கள்.

சிறுவர்கள் வந்து விட்டார்கள். அவர்களுக்குரிய விளையாட்டு உபகரணங்களை எடுத்தார்கள். சில இளைஞர்கள் விளையாடிகளத்தில் நின்றார்கள். பிரமுகர்களும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் கரப்பந்தாடுவதில் வல்லவர்கள். யுவதிகளும் விளையாட்டில் ஈடுபட்டார்கள். சோம்பிக் கிடந்த மக்கள் துள்ளினார்கள். அவர்கள் மனதில் புத்துணர்வு துளிர்விடத் தொடங்கியது.

சற்று நேரம் விளையாடினார்கள். காலாற நடந்தார்கள். சந்திரனும் உதயனும் தணிகாசலமும் வந்தார்கள். தேவையான போது விளக்கங்கள் தந்தார்கள். அப்படியே செம்பகநாச்சி அம்மன் ஆலயத்துக்கு வந்து விட்டார்கள். அந்தக் கோயிலில் ஒரு புனிதம் இருந்தது. இராவணன் காலத்தோடு தொடர்புடையது எனப் பலர் கூறினார்கள். கோயில் பல்லவர் காலத்துக் கட்டிடத்தை

நினைவூட்டியது. முழு நீளக் கருங்கற்களால் கட்டப்பட்டுள்ளது. போர்த்துக்கேயரினால் அழிக்கப்பட்டது. கருவறை அடித்தளம் அழியவில்லை. முன் மண்டபம் அழிந்துவிட்டது. சிதறிய கற்களை மக்கள் எடுத்தார்கள். சிறிதாக அப்படியே வைத்துக் கட்டிவிட்டார்கள். கூரை திருத்தப்பட்டது. செவ்வாய்க் கிழமையில் மட்டும் நண்பகல் பூசை நடைபெறும். ஆனால் சரியான கவனிப்பில்லை.

முன் மண்டபம் பழையதாகவே காணப்பட்டது. கருவறை பூட்டியிருந்தது. மண்டபம் திறந்தபடி இருந்தது. உள்ளே சென்றார்கள். சில சிற்பங்களின் சிதைவுகள் காட்சியாகின. அனுமானின் அற்புதமான தலைப்பகுதி. அதன் சிற்பவேலைகள் அவர்களைக் கவர்ந்தன. அனுமாரின் முகம் அற்புதமாக இருக்கிறது. விநாயகரின் உடைந்த சிலை இருக்கிறது. சந்திரன் சில தகவல்களைக் கூறினான். “சேர் முன் மண்டபத்தைப் புதுப்பிக்க தளம் வெட்டினார்கள். புதையுண்ட சில எச்சங்கள் எட்டிப் பார்த்தன. அவற்றுள் சிலவற்றை வெளியில் வைத்துள்ளனர். இன்னும் பலவற்றின் பாகங்கள் உண்டு. அகழ்வாராய்ச்சி செய்தால் பாரம்பரியச் சிறப்புகள் வெளிவரும். அதனைச் செய்வதற்கு யாரும் இல்லை. நமது பாரம்பரியம் நிலத்துள் புதைந்து கிடக்கிறது.” என்றான். “சேர் எங்கள் ஊர் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் உண்டு. எங்கள் தந்தையாரால் எழுதப்பட்டது. அது என்னிடம் இருக்கிறது. பிறகு அதனைத் தருகிறேன். படித்துப் பாருங்கள்.” தணிகாசலம் கூறினார்.

குறுக்கு வழியால் தாமரைக்குளத்துக்கு வந்தார்கள். ஜீவரத் தினமும் மணியத்தாரும் தலையில் முண்டாகடன் நின்றார்கள். அவர்களைச் சூழ்ந்து இளைஞர்கள். ஆணும் பெண்ணுமாய் நீக்கமற நிறைந்து நின்றார்கள். அவர்களது கைகளில் மணவெட்டிகள். தாச்சிச் சட்டிகள். குப்பை வாரிகள் இருந்தன. மழைக் காலங்களில் மண்ணரிப்பு ஏற்படும். அதனால் குளத்தின் ஆழம் குறைந்துள்ளது. கட்டின் உட்புறமாக உள்ள மணலை அள்ளும் வேலை. மணவெட்டிகள் மணலை அள்ளின. தாச்சிகள் நிறைந்தன. குளக்கட்டில் போடும் வேலை நடந்தது. ஒருபுறம் செடிகொடிகளைத் துப்பரவு செய்தார்கள். கதைகள் உலா வந்தன.

சிரிப்பும் சுறுசுறுப்பும் சுழன்று போயின. சிரமதானக் குழு வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தது.

ஊர்மக்கள் பங்குகொண்டு உழைத்தார்கள். பார்ப்பதற்குச் சந்தோசமாக இருந்தது. பிரமுகர்களும் சேர்ந்து கொண்டார்கள். தேநீர் வந்தது. குடித்தார்கள். அனைவரும் உற்சாகத்துடன் செயற்பட்டார்கள். ஆளுக்காள் அறிமுகமானார்கள். அடுத்த கட்ட நிகழ்வுக்குப் போனார்கள்.

பகலெல்லாம் வெயில் வாட்டியது. கூடவே வரட்சிக் காற்று உலர வைத்தது. வெயர்த்துக் கொட்டியது. கடின உழைப்பு அலுப்பைத் தந்தது. குளிக்கும் குளத்தை நாடினார்கள். குளத்தினுள் பாய்ந்து நீச்சல் அடித்தார்கள். குளிப்பு அவர்களை ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்தியது. சுகத்தைத் தந்து களிப்பை ஊட்டியது.

நேரம் போனதே தெரியவில்லை. குளத்துக்கட்டில் நின்றார்கள். மேற்கே பார்த்தார்கள். மேற்கு வானம் சிவந்தது. சூரியனை வரவேற்க ஆயத்தமானது. வண்ணக் கலவையைக் குழைத்தது. மேகக் கூட்டங்களில் தடவியது. அற்புதமான கலைக்கோலம் உருவாகியது. அடிக்கடி உருவங்களும் நிறங்களும் மாறிக் கொண்டிருந்தன. தாமரைக் குளத்தையும் பார்த்தார்கள். மேற்கு வண்ணங்களையும் பார்த்தார்கள் ஒப்பு நோக்கி ரசித்தார்கள். சூரியக் கோளம் சிவந்து விரைந்தது. மலைகளும் கண்ணா மரங்களும் திரையிட்டன. மெல்லென மறைந்தது. இருள் விரைந்து படர்ந்தது. அதன் வலுவைக் குறைக்க வெண்ணிலவின் பாய்ச்சல். நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் புடை சூழ்ந்து வந்தன. சந்திரனின் குளிர்ந்த ஒளிக்கற்றைகள் பரந்து வீசின. நீல வானம் கருமையாகியது. பகலில் நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் ஒளித்திருந்தன. சூரியன் மறையும்வரை காத்திருந்தன. இருளில் மெல்லத் தலைகளை நீட்டின. சந்திரனின் ஆட்சியில் பளிச்சிட்டன. சந்தோசத்தால் பளிச்சிட்டு மின்னின.

குளித்தபின் பாடசாலைக்கு வந்தார்கள். தணிகாசலம் ஒருபுறம் இருந்து வந்தார். சந்திரன் இன்னொருபுறம் இருந்து வந்தான். உதயன் அம்மன் கோயிற் பக்கமிருந்து வந்தான். அனைவருக்கும் கடமைகள் இருந்தன. ஆதலால் அனைவரும் மாலையில் ஊர்வலம் வரவேண்டும். வீட்டில் பிள்ளைகள் படிப்பதை உறுதி

செய்யவேண்டும். இது அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்ட கடப்பாடு. அனைவரும் வந்து கூடினார்கள். “சேர், வீடுகளில் பிள்ளைகள் படிக்கிறார்கள்.” அவர்களது முகங்களில் மகிழ்ச்சி. இரவு எட்டுமணி. பெற்றமக்ஸ் ஒளி கொடுத்தது. ஒலிபெருக்கியில் இன்னிசை பரவியது. தணிகாசலத்தின் அறிவிப்பு விட்டு விட்டு ஒலித்தது. இளைஞர்கள் ஒழுங்குகளைக் கவனித்தார்கள். பிரமுகர்களும் உணவினை முடித்தார்கள். பாடசாலை களைகட்டியது.

இளைஞர் அணியின் செயலாளர் தணிகாசலம் எழுந்தார். தமது செயற்பாடுகள் பற்றி விளக்கினார். யுவதிகள் அணியின் தலைவி சுமதி செயற்பாடுகளை விளக்கினார். ஒவ்வொரு அணியினரும் தமது செயற்பாடுகளை விளக்கினார்கள். சோம்பிக் கிடந்த கிராமம் விழித்துக் கொண்டது. எழுச்சிக்காய் தன்னைத் தயார்ப்படுத்து கிறது. விடிவைக் காணத்துடிக்கிறது. ஒரு நாட்டின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் இளைஞர் கைகளில்தான் உள்ளது. இளைஞர் விழித்துக் கொண்டால் எழுச்சி காணலாம். உறக்கத்தில் இருந்தால் வீழ்ச்சியைத் தழுவலாம். இது வரலாறுகள் கண்ட உண்மை. இலங்கைத்துறை உறக்கத்தில் இருந்தது. இன்று விழித்துக் கொண்டது. இந்தக் கிராமத்தின் விடிவுக்காக உழைக்கச் சபதமெடுத்தனர். கலை நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்தன. ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தார்கள்.

“முக்கிய அறிவித்தல்.” இடையில் ஒலித்தது. “நமது கிராமத்தில் ஒலிபெருக்கி வசதிகள் இல்லை. அதனை நீக்க முடிவெடுத்துள்ளார்கள். இந்த ஒலிபெருக்கி நமக்கு அன்பளிப் பாகக் கிடைக்கிறது. புத்தகங்கள், பெற்றமக்ஸ், விளையாட்டு உபகரணங்கள் தந்தார்கள். அவற்றை அன்பளிப்புச் செய்த நிறுவனங்களுக்கு எமது இதயங்கலந்த நன்றி.” தணிகாசலம் தெரிவித்தார். மக்கள் கைகளைத் தட்டி ஆரவாரித்தார்கள். “இந்தப் பொருட்களை நாங்கள் கவனமாகப் பயன்படுத்தவேண்டும். ஒவ்வொரு குழுவும் தமது கடமைகளில் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கவேண்டும்.” ஜீவரத்தினம் கூறினார். “அமெரிக்கர்கள் அயல்நாட்டு வளங்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். தமது நாட்டு வளங்களைப் பாதுகாக்கின்றார்கள். இளந்தலைமுறைக்காகச் சேமித்து வைக்கிறார்கள். நாம் இளைஞர்கள். நாமும் நமது

சிறார்களை நேசிப்போம். வளங்களைப் பெற்று பாதுகாத்துக் கொடுப்போம். அது நமது கடமையாகும்.” சந்திரன் விளக்கினான். ஊர்ப்பற்று உள்ளங்களில் வேர்விடத் தொடங்கியது. படிப்படியாக மக்கள் கலைந்தார்கள். இலங்கைத்துறை அமைதியில் மூழ்கியது. நிலவின் பவனி தொடர்ந்தது.

11

மீண்டும் அதிகாலை நான்கு மணி. வழமைபோல் இலங்கைத்துறை விழித்துக் கொண்டது. இங்கு இரண்டு வேளைகள் சந்தோசம் நிறைந்தனவாக உள்ளன. ஒன்று அதிகாலை நான்கு மணியிலிருந்து ஒன்பது மணிவரை. மற்றையது மாலையில் ஐந்து மணியிலிருந்து இரவு நடுச்சாமம் வரை. கிராமம் கலகலப்பாக இருப்பது இந்த வேளைகளில்தான். காலையில் குளத்தடி கலகலக்கும். பின் ஆற்றங்கரை கலகலக்கும். மாலையில் விளையாட்டுத் திடலும் குளத்தடியும் கலகலக்கும். பின் இரவு எட்டு மணியிலிருந்து நடுச்சாமம் வரை கலைநிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறும்.

சந்திரன் சில இளைஞர்களை அழைத்திருந்தான். அவர்களோடு வந்தான். பிரமுகர்கள் பயணமாக ஆயத்தமானார்கள். “சேர் நாங்களும் வரவேண்டுமா?” சந்திரன் கேட்டான். “வேண்டாம். நீங்கள் தொடர்ந்து அணிகளை இயக்குங்கள். உங்கள் இளைஞர் அணி பெரிய சாதனையைச் செய்யவேண்டும்.” கல்விப் பணிப்பாளர் தங்கராஜா புன்னகையோடு பதிலளித்தார். “அறிவழகன் உங்களோடு இருக்கிறார். உங்கள் தேவைகளை அவர் அறிந்தவர். அவைகளை முக்கிய இடங்களில் கொடுத்துள்ளார். தண்ணீர் வசதிக்கான ஏற்பாட்டோடு வருவோம்.” முரளி கூறினார். வாகனத்தை முடுக்கினார். அது இரைந்து ஆயத்தமானது. வந்தவர்கள் ஏறிக் கொண்டார்கள். “உங்கள் உபசரிப்புக்கு நன்றி. வருகிறோம்.” காண்டிபன் கைகூப்பி விடைபெற்றார். கைகள் அசைந்தன. வாகனம் புழுதியை இறைத்து விரைந்தது.

இலங்கைத்துறை விழித்துக் கொண்டது. இளைஞர்களின் செயலணி ஆற்றல்மிக்கது. இளைஞர்களது உள்ளம் விசாலமானது. எதிர்பார்ப்புக்களைக் கொண்டது. செயற்திறன்மிக்க

ஆற்றல்களைக் கொண்டது. உடலுறுதி கொண்டது. வலுவான தசைநார்களைக் கொண்டது. உள உறுதிமிக்கது. சாதனைகளைப் படைக்கும் சக்தி வாழ்வின் விளிம்பில் எட்டிப்பார்க்கும். இந்தப் பருவம் முக்கியமானது. சரியாகத் திசைதிருப்ப வேண்டும். இன்றைய உலகில் தவறான வழிகளில் வழிநடத்தப்படுகிறார்கள். அதனால்தான் அழிவுகளும் அனர்த்தங்களும் ஏற்படுகின்றன. இந்தப் பருவத்தைச் செவ்வனே பயன்படுத்தினால் எதனையும் வெற்றி கொள்ளலாம்.

அறிவுமகன் ஆழ்ந்து சிந்தித்தான். இளைஞர்கள் ஏன் வீணாகின்றார்கள். அவர்களது ஆர்வம் எவ்வாறு தடுமாறுகிறது? தன்னார்வம் ஏன் குன்றுகிறது? அவனது சிந்தனை விரிந்தது. அவனது உள்மனம் விடைகாண அலைந்தது. அறியாமைதான் காரணம். கல்வி அறிவு சிந்திப்பதற்கு உதவுகிறது. நல்லதையும் தீயதையும் ஒப்பீடு செய்கிறது. சரியெது? பிழையெது? என்று தீர்மானிக்கிறது. அவாவும் ஆணவமும் தன்னார்வத்தைத் திசை திருப்புகின்றன.

தன்னார்வம் பேராசையாக மாறுவதை உணர்ந்தான். இளைஞர் களிடம் உள்ளார்ந்த பொக்கிசங்கள் உண்டு. இளைஞர்கள் இந்நாட்டின் நம்பிக்கை நட்சத்திரங்கள். அவற்றை வெளிக் கொண்டுவந்து பயனுள்ள செயல்களில் ஈடுபடுத்தத் தீர்மானித் தான்.

காலையில் பாடசாலை வேலைகள். மாலையில் கிராமத்தின் சேவைகள் எனத் திட்டமிட்டான். இளைஞர் யுவதிகளின் வழிகாட்டியானான். சிறுவர்களது விளையாட்டுத் தோழனானான். பெரியவர்களின் உற்ற நண்பனாகிவிட்டான். குழுக்கள் தமது கடமைகளைச் செய்தனர். நேரங்கிடைக்கும் போதெல்லாம் வீடுகளுக்குச் சென்றான். முதியோர்களது அனுபவங்களைக் கேட்டறிந்தான். அவர்களுக்குப் பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது. அவனுக்கும் சந்தோசமாக இருந்தது. ஒருபுறம் கலைவிழாவுக் கான ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றன. இன்னொரு புறம் விளையாட்டுப் போட்டிக்கான பயிற்சிகள் இடம்பெற்றன. விளையாட்டுக்குழு நிகழ்ச்சி நிரலைச் சரிபார்த்தன. கலாசாரக்குழு சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டன.

கோயிற் செயலாளர் விஸ்வலிங்கம் வந்தார். “சேர் அடுத்த மாதம் அம்மன் கோயில் உற்சவம் இருக்கிறது. அதற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறோம்.” கதையைத் தொடங்கினார். “அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?” அறிவழகன் கேட்டான். “கோயில் சுற்றுப்புறம் காடாகக் கிடக்கிறது. நெருஞ்சி படர்ந்து கிடக்கிறது. நிறையவே முட்கள் கிடக்கின்றன. அவற்றைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும்.” என்று இழுத்தார். அறிவழகன் சிரித்தான். “சரி எப்போது செய்யவேண்டும்?” பதிலுக்காகக் காத்திருந்தான். விஸ்வலிங்கம் தொடர்ந்தார். “உற்சவத்துக்கு இன்னும் மூன்று கிழமைகள்தான் இருக்கின்றன. அடுத்தகிழமை தொடங்கினால் தான் முடிக்கலாம்.” என்றார். “ஐயா இன்றைக்கே தொடங்கு வோம். கோயில் துப்பரவாக இருக்க வேண்டும். உங்களது பங்களிப்பும் வேண்டும்.” என்றான். அவரது முகத்தில் புன்முறுவலைக் கண்டான். “சரி மூன்று மணிக்கு வருகிறோம். ஆயத்தமாக இருங்கள்.” அவர் புறப்பட்டு விட்டார்.

உதயன் வந்தான். அவனிடம் அறிவழகன் விடயத்தைக் கூறினான். “ஓ.கே. சேர்.” என்றான். போய்விட்டான். சரியாக மூன்று மணி. செண்பகநாச்சி அம்மன் கோயில் வீதியில் கூடியிருந்தார்கள். குழுக்களாகச் செயற்பட்டார்கள். கோயிலைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளைப் பிரித்தார்கள். குழுக்கள் செயலில் இறங்கின. “நான்கு மணிவரைதான் வேலை. பிறகு விளையாட்டு, கலாசாரப் பயிற்சிகள் இருக்கு.” அவர்களே கட்டளைகளை இட்டார்கள். அவர்களாகவே செயற்பட்டார்கள். இந்த இளைஞர்கள் எவ்வளவு ஆற்றல் உள்ளவர்கள். அறிவழகன் வியந்தான். தொடர்ந்து இச்செயற்பாடுகள் நடந்தன. சொல்லாமலே அவர்கள் செயற்பட்டார்கள்.

கமல் விளையாட்டுக்குழுவின் செயலாளர். கமலின் குழு மும்முரமாகச் செயற்பட்டது. நிகழ்ச்சி நிரல் தயார். அனைவரும் பங்கு கொள்ளும் வகையில் இருந்தது. ஊரே பங்கு கொள்ளும் விளையாட்டு விழா. முன்பள்ளி மாணவர்கள் பங்குகொள்ள வேண்டும். நிகழ்ச்சிகள் ஆசிரியையோடு சேர்ந்து தயாரிக்கப் பட்டிருந்தன. திகதி மட்டும் குறிக்கவில்லை. பகல் முழுவதும் விளையாட்டு. இரவினில் கலைநிகழ்வுகள். ஒரே நாளிலா அல்லது வெவ்வேறு நாட்களிலா நடத்துவது? கேள்விகள் எழுந்தன.

பேராளர்களின் முடிவுக்கு விட்டார்கள். ஒரே நாளில் நடத்துவது சிரமம். வெவ்வேறு நாட்களில் நடத்துவதற்கு ஒப்புதல் கிடைத்தது. “ ஒரு வேண்டுகோள்.” சத்தம் வந்த பக்கம் திரும்பினார்கள். அங்கே கணபதிப்பிள்ளை நின்றார். “அம்மன் உற்சவம் முடியவிட்டு நடத்துவோமா?” கேள்வியாகவே கேட்டார். ஆளையாள் பார்த்தார்கள். சலசலப்பு ஏற்பட்டது. தமக்குள்ளே விவாதித்தார்கள். ஏற்படும் நன்மை தீமைகள் வெளிவந்தன. அம்மன் உற்சவம் முடிந்தபின் நடத்துவதற்கு ஏகமனதான முடிவு கிடைத்தது. ஆனால் குழுக்கள் தமது கடமைகளைச் செய்யவேண்டும். சோம்பி இருக்கக்கூடாது. தீர்மானங்கள் நிறைவேறின.

மக்கள் சுறுசுறுப்பாகிவிட்டார்கள். தாங்களாகவே செயற்படத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அம்மன் கோயில் சூழல் அழகாகியது. வெள்ளையடித்தார்கள். வேலியைச் செப்பினிட்டார்கள். கோயில் புதுப்பொலிவு பெற்றது. மாலை நேர வகுப்புக்கள் நடந்தன. கிராமம் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தது. இந்தக் கிராம மக்களது சந்தோசத்துக்கு மனநிறைவு காரணமாக இருந்தது. போதுமென்ற மனம் இருந்தது. உள்ளதைக் கொண்டு நிம்மதி அடைந்தார்கள். வேலை இல்லை என்று திண்டாடியதில்லை. தொழில் தேடி வெளியிடங்களுக்கு அலைவதும் இல்லை. போதிய வளங்கள் இங்கேயே இருந்தன. ஆனால் தொழில் திறன் இல்லை. அதற்கான நவீன பயிற்சி இல்லை. பாரம்பரியமான முறைகளையே பின்பற்றினார்கள். அதனால் போதிய வருமானம் இல்லை. ஆடம்பரமான வாழ்க்கையைத் தேடவில்லை. தேவைகள் குறைவாகவே இருந்தன.

மாலை ஆறுமணி இருக்கும். வயற்பக்கம் புதர்களும் சிறுகாடுகளும் உள்ளது. அப்பக்கம் இருந்து நீண்ட குரலொலி வந்தது. அது பெண்களுடைய சத்தம். அறிவழகன் திடுக்கிட்டான். என்னுமில்லாதவாறு என்ன சத்தம்? அவன் யோசிக்குமுன் பெண்களின் கூக்குரல். சத்தம் வந்தபக்கம் பெண்கள் ஓடினார்கள். அவனுக்குத் திக்கென்றது. ஆண்கள் அதனையிட்டு அக்கறை கொள்ளவில்லை. சந்திரன் அறிவழகனது முகத்தை நோட்டம் விட்டான். “சந்திரன் ஏன் பெண்களெல்லாம் ஓடுகிறார்கள்? ஏதும் ஆபத்தா?” அறிவழகன் பதட்டத்துடன் கேட்டான். அவன்

சிரித்தான். “சேர் இப்போது ஆற்றில் வெள்ளம் ஏறும் நேரம். மீன்கள் பாட்டம் பாட்டமாக வரும். அதற்கேற்றவாறு பெண்கள் சேர்ந்து வட்டமாக இருப்பார்கள். மீனைக் கட்டுவார்கள். மடிநிறைந்து மீன் வரும்.” சொல்லிச் சிரித்தான். அறிவுமுகனுக்கு இது புது அனுபவம். உண்மையில் அவன் பயந்தே போனான். அவனுக்குப் பெருமூச்சுப் பறந்தது. நிம்மதியானான்.

ஏழரை மணியிருக்கும். சிரிப்பும் கதையுமாகக் கலகலத்துப் பெண்கள் வந்தார்கள். சந்திரன் சொன்னதுபோல் மடிநிறைய மீன் கொண்டு வந்தார்கள். சமையல் நடந்தது. தணிகாசலம் புதுக் கறியுடன் உணவு கொண்டு வந்தார். ருசித்து உண்டார்கள். தணிகாசலம் ஒரு கொப்பியைக் கொண்டு வந்தார். “இதுதான் சேர் இலங்கைத்துறையின் வரலாறு. எனது தந்தையார் எழுதியது. படித்துப் பாருங்கள்.” அதனை அறிவுமுகனிடம் கொடுத்தார். அவன் வாங்கி வைத்துக் கொண்டான். ஒலிபெருக்கி கிடைத்தபின் தினமும் பாட்டுக் கச்சேரி தொடரும். இப்போது பெண்களும் தங்கள் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள்.

மூதாட்டி காளிப்பிள்ளைக்கு வயது எண்பது. அவர் படிக்கும் போது நாடகங்கள் நடித்துள்ளார். நல்லதங்கள் பாத்திரத்தின் வசனங்களைப் பேசினார். நடித்துக் காட்டினார். அந்த வசனங்கள் இன்றும் பாடமாக உள்ளது. அவரது ஆர்வத்தைப் பாராட்டினார்கள். நிகழ்ச்சிகள் வழமைபோல் நடந்தன. இடைக்கிடை தணிகாசலம் அடுத்த நாள் நிகழ்ச்சியை அறிவிப்பார். நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளைப் பாராட்டுவார். நன்றி தெரிவிப்பார். ஊரவர்களுக்கு நேரத்தைச் சொல்லத் தேவையில்லை. அவர்களுக்கு உறக்கம் வரும்வரை இருப்பார்கள். பின் எழுந்து போய்விடுவார்கள். பல சிறுவர்கள் அந்த இடத்திலேயே உறங்கி விடுவார்கள். அவர்களுக்குக் குளிரும் வெயிலும் ஒன்றுதான். மணலே அவர்களது பாய்.

12

இலங்கைத்துறை விழித்து விட்டது. அரிக்கன் லாம்புகள் தெருக்களில் உலா வந்தன. கதையும் பேச்சும் காற்றில் பரவியது. நிகழ்ச்சி பற்றிய விமரிசனங்கள் ஒலித்தன. தங்களது அன்றைய

நிகழ்ச்சி நிரலை விவாதித்தனர். அறிவுமுகன் விளக்கைத் தூண்டினான். தணிகாசலம் தேநீரைக் கொண்டு வந்தார். அதனைப் பெற்று வைத்தான். தணிகாசலம் போய்விட்டார். அவரைக் கண்டதும் கொப்பி நினைவுக்கு வந்தது. கொப்பியை எடுத்து விரித்தான். அந்த எழுத்துக்கள் மணிமணியாக இருந்தன. என்ன அழகான எழுத்துக்கள். வாசிக்கத் தூண்டியது. வாசிக்கும் போது அந்த வசன நடை இனித்தது. இலங்கைத்துறையின் இயற்கை வர்ணனை அற்புதமாக இருந்தது. அந்த வரலாற்றை வாசித்தான். ஒரு வரலாற்று நாவல்போல் இருந்தது.

“பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு ஆங்கிலப் பெண்மணி வந்தார். அவரோடு இலங்கையரும் இருந்தார். இருவரும் தொல்பொருள் ஆய்வினை மேற்கொண்டனர். ஏழடி வரையிலான ஆழத்தில் பலவிதமான தடயங்களைக் கண்டார்கள். பின் ஒவ்வொரு அடி ஆழத்திலும் வெவ்வேறு பொருட்களைக் கண்டார்கள். களிமண்ணால் ஆனபொருட்களின் தடயங்கள் காணப்பட்டன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையாக இருந்தது. இந்த ஊர் வரலாற்றுப் பெருமைமிக்கது. மிகத் தொன்மை வாய்ந்தது என்றார்கள். அவர்கள் கண்டெடுத்த பொருட்களைக் கொண்டு சென்றார்கள். அவர்கள் பின்னர் வரவே இல்லை.” என இருந்தது.

அவனது மனத்திரையில் இலங்கைத்துறை விரிந்தது. அதன் பின்னணி அழகானது. ஆழ்கடலும் அழகிய ஆற்றுப்பெருக்கோடு சிறுதீவுக் கூட்டங்களும் உள்ளன. இயற்கை அரணாக கடற்கரைத் தாவரங்கள் உள்ளன. கடலோசை ஒருபுறம். ஓங்கி வளர்ந்த மரங்களின் கிளைதடவி வரும் காற்றின் ஓசை இன்னொருபுறம் ஈர்க்கும். அங்குள்ள அம்மனைக் கொண்டு வந்தவர்கள் யார்? கிறிஸ்துவுக்கு முன்னரா? அல்லது பின்னரா? இது ஆராய்ச்சிக்கு உரியது. கல்வெட்டுக்களிலும் சரியான ஆதாரங்கள் இல்லை. எனினும் இக்கோயில் பல்லவர் காலத்துக் கட்டிடக் கலையைச் சார்ந்ததாக உள்ளது. பல்லவர்கள் இக்கோயிலைத் திருத்தியமைத்த கதை பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. ஆனால் இது கர்ணபரம்பரைக் கதையென்று கூறப்படுகிறது. குளக்கோட்டு மன்னன் தமிழகத் திலிருந்து ஏழு குடி மக்களையும். அவர்களைப் பரிபாலனம் செய்வதற்குப் பூபால வன்னிமை குலத்து அதிகாரிகளையும்

அழைப்பித்திருந்தான். அவர்கள் செண்பகநாச்சி அம்மனையும் விநாயகரையும் எடுத்து வந்தனர். மரக்கலங்கள் இலங்கைத்துறை முகத்தை அடைந்தன. அம்மனுக்குக் கோயிலமைத்து பிரதிஸ்டை செய்தான். ஏழுகுடி மக்களுக்கும் தனித்தனியாக ஏழு குளங்களை வெட்டுவித்துக் கட்டிக் கொடுத்தான்.

தாமரைக்குளம் பெரியது. அதன் அணைக்கட்டில் விநாயகருக் கான கோயிலைக் கட்டினான். அழகிய வேலைப்பாடுகள் அமைந்த கற்கோயில்களாக விளங்கின. திருக்கோணேசர் ஆலயத்தோடு தொடர்புடையதாக விளங்கின. அந்நியர் படையெடுப்பின்போது பல கோயில்கள் அழிக்கப்பட்டன. கோணேஸ்வரம் 1623ல் இடிக்கப்பட்டது. இலங்கைத்துறையில் இருந்த கோயில்களும் இடித்து அழிக்கப்பட்டன. மக்கள் பயந்து இடம்பெயர்ந்து வெகுதூரத்தில் வாழ்ந்தனர். வாழ்விடங்கள் காடுகளாகின.

காட்டுக்குள் இடிபாட்டுடன் கோயில்கள் கிடந்தன. பல தசாப்தங்கள் கடந்தன. சந்ததியினர் மாறினர். மனப்பதிவுகள் மட்டுமிருந்தன. படிப்படியாக நிலைமைகள் மாறின. காட்டுக்குள் இருந்த கோயில்களைப் புதிதாகக் கண்டு பிடித்தார்கள். சிதைவு களை நீக்கிக் கருவறைகளைக் கண்டார்கள். சிதறுண்டு கிடந்த எஞ்சிய கற்களைக் கொண்டு கருவறையை அமைத்தார்கள். பூசை வழிபாடுகளைச் செய்தார்கள். எனினும் கோயில்கள் காட்டுக்குள்ளேயே இருந்தன.

இந்த அம்மன் கோயில் மகிமை மிக்கது. மிகவும் அற்புதமும் கலையம்சமும் கொண்ட சிலை இருந்தது. இக்கோயிலில் ஈச்சிலம்பற்று மக்கள் பங்கு கேட்டார்கள். ஆனால் இலங்கைத்துறை மக்கள் அதற்கு இணங்கவில்லை. ஒரு நாள் இரவு அந்த ஊரவர்கள் மாட்டு வண்டிகளில் வந்தார்கள். அம்மன் சிலையைப் பெயர்த்தார்கள். ஆனால் அது அசையவில்லை. பலர் கூடி அசைத்து இழுத்தார்கள். பலம் கொண்ட மட்டும் இழுத்துப் பார்த்தார்கள். சிலையின் பாதங்கள் உடைந்தன. சிலை வேறானது. சிலையினை ஏற்றிக் கொண்டு சென்றார்கள். போகும் வழில் மாட்டு வண்டிகள் தடம்புரண்டன. சிலர் இறந்தார்கள். பலர் காயப்பட்டார்கள்.

கோயிலடியில் தற்போதுள்ளது போல் மக்கள் இல்லை. அடர்காடாக இருந்தது. சிலையின் காற்பாதங்கள் கருவறையினுள் உள்ளன. அவற்றை மணல் மூடிவிட்டது. மக்கள் மனம் வருந்தி அழுதார்கள். அவர்களது துயரைப் போக்க அம்மன் நினைத்தான். “எனது பாதங்கள் கோயிலினுள் உள்ளன. கவலைப்பட வேண்டாம். நான் உங்களை விட்டுப் போகமாட்டேன்.” என்றாளாம். மக்கள் மகிழ்ந்தார்கள். கோயிற் புனருத்தாரண சபையை அமைத்தார்கள். இந்தியாவில் அழகிய சிலையைச் செய்வித்தார்கள். முதல் இருந்த பாதங்களை மணல் மூடியிருந்தது. அதன்மேல் வைத்துக் கட்டினார்கள். இப்போது அந்த அழகிய சிலையே கருவறையில் உள்ளது.

ஈச்சிலம்பற்று மக்கள் கோயிலில் உரிமை கோரினார்கள். மேல்நீதிமன்றில் வழக்குத் தொடரப்பட்டது. வழக்கு இருபத்தேழு மாதங்கள் தொடர்ந்து நடந்தது. கோயில் இலங்கைத்துறை மக்களுக்கே உரியது எனத்தீர்ப்புக் கிடைத்தது. அம்மன் கிருபையால் மக்கள் சந்தோசமாக வாழ்கிறார்கள். இந்தக் கோயிலைப் பரிபாலிப்பவர்கள் வாலிபர்களாகவே இருக்க வேண்டும். அவர்கள்தான் துடிப்போடும் துணிவோடும் சேவை செய்வார்கள். அருள்மிகு செம்பகவல்லியின் ஆசீர்வாதமும் கிட்டும். விநாயகப் பெருமானின் அருளும் கிடைக்கும். கோயில்களில் தூண்டாமணி விளக்குகள் அணையாது எரியட்டும். நமது மக்களை அம்மன் காப்பாற்றுவான். நம்மூர்ப் பெரியவர்கள் துணையாக இருக்க இறைவன் கிருபை புரிவாராகுக” என்று குறிப்பு முடிந்தது. அந்தக் குறிப்பைப் படித்தான். அதனை எழுதி வைத்த பெரியார் கந்தவனத்தை நினைந்து நெக்குருகினான். அறிவழகன் பெரிய வரலாற்றைப் படித்த திருப்தியைப் பெற்றான்.

அவனது பார்வை தாமரைக்குளத்தில் குத்திட்டிருந்தது. தீர்க்கதரிசனம் கண்டு கொண்டிருந்தான். சந்திரன் வந்ததையும் கவனிக்கவில்லை. “சேர் என்ன யோசனை? தேநீரும் ஆறிப்போய்க் கிடக்குது. அப்படி என்ன யோசனை?” தேநீரை எடுத்துக் கொடுத்தவாறே கேட்டான். தேநீரைப் பெற்றுக் கொண்டான். “ஒன்றுமில்லை. இலங்கைத்துறை வரலாறு படித்தேன் அதுதான்.” என்றான்.

“சேர், கோயில் உற்சவத்துக்குச் சில நாட்கள்தான் உள்ளன. அதற்குள் தண்ணீர் பிரச்சினை தீருமா?” சந்தேகத்துடன் கேட்டான். “சந்திரன்! அதிகமாகத் தீரும் என்றே நினைக்கிறேன். எனக்கு அம்மன்மீது நம்பிக்கை உண்டு. நாளை அல்லது மறுநாள் நல்லன நடக்கும். அதற்கிடையில் சிரமதானத்துக்கு ஆயத்தம் செய்யவேண்டும். ஒரு கிழமைக்குள் தண்ணீர் வேலைகள் முடியவேண்டும். ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். நமது இளைஞர் அணியினரை அழையுங்கள். அவர்களுக்கு விளக்கம் அளிக்க வேண்டும். சரியா?” அறிவழகன் அடுக்கிக் கொண்டு போனான். தேநீரைக் குடித்தான். “சரி சேர். நான் ஒழுங்கு செய்கிறேன். பாடசாலை விட்டதும் கதைப்போம்.” என்றான். சந்திரன் போய்விட்டான். பம்பரமாகக் கடமைகளில் மூழ்கினான். பாடசாலை கலகலத்தது.

இலங்கைத்துறையில் தபாலகம் இல்லை. ஈச்சிலம்பற்றில் தபாலகம் இருக்கிறது. அங்கிருந்தான் கடிதங்களை விநியோகிப்பார்கள். ஓரிரு கடிதங்கள் மட்டும் வரும். அதற்காகப் பல மைல்தூரம் செல்லவேண்டுமா? இதனால் ஒரு கிழமைக்கு ஒருமுறை விநியோகிப்பார்கள். கடிதங்கள் நேரத்துக்குக் கிடைக்காது. அதனால் அதிபர்வரும்போதே கடிதங்களை எடுத்து வருவார். சில நேரங்களில் சந்திரன் எடுத்து வருவான். அதிபர் புன்னகையோடு வந்தார். அவர் கைகளில் கடிதங்கள் இருந்தன. “அறிவழகன், நமது பாடசாலைக்கு இரு ஆசிரியர்கள் நாளை வருகிறார்கள். இதோ கடிதங்கள்.” கூறிக்கடிதங்களை அவனிடம் கொடுத்தார். புன்னகையோடு பிரித்துப் படித்தான். அவனுக்கும் கடிதம் வந்திருந்தது. அதனைப் பிரித்தான். நண்பர்கள் எழுதியிருந்தார்கள். படித்தான். மனம் வானத்தில் வட்டமடித்துப் பறந்தது. “சேர், நாளைக்குப் பொருட்களோடு நண்பர்கள் வருகிறார்கள். நமது பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு கிட்டும். உங்கள் ஆசியோடு எல்லாம் நிறைவேறும். இவ்வளவு நாட்களும் நீங்கள் பட்ட துயர் நீங்கும்.” சந்தோசத்தோடு கூறினான். “இந்த இளைஞன் வந்தபின் இவ்வளவும் நடக்கிறது. எனது துயர்நீங்கும் என்றானே. எவ்வளவு இனிமையாகப் பேசுகிறான்.” அதிபர் மனதுக்குள் பாராட்டினான்.

“அறிவழகன், இளைஞர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டுமே.” என்றார். “அதெல்லாம் நடக்கும். பாடசாலை விட்டதும் அவர்கள் வருவார்கள். சேர், உங்களது வழிகாட்டல் அவசியம். நீங்களும் நின்றால் நல்லது. ஊரவர்களை நெறிப்படுத்துவது சுலபம். அத்தோடு சரியாகத் திட்டமிடலாம்.” மிகப்பணிவோடு கூறினான். “கட்டாயம் நிற்கிறேன்.” என்றார். நன்றி கூறித் தனது கடமையில் மூழ்கினான். வகுப்புக்கள் கலகலத்தன. பாடசாலைக்கு வராத பிள்ளைகள் இல்லை. பிள்ளைகளின் வருகை கூடியிருந்தது. அவர்களுக்குப் பாடசாலை கவர்ச்சி ஊட்டியது.

இளைஞர்கள் இப்போது மாறியிருந்தார்கள். இளைஞர்களுக் கான எழுத்தறிவு வகுப்பில் பங்கு கொண்டனர். கால அட்டவணை அவர்களை இயக்கியது. ஆறரை வரை விளையாட்டும் ஏனையவையும் நடக்கும். ஏழு மணியிலிருந்து எட்டு மணிவரை எழுத்தறிவு வகுப்பு நடைபெறும். வகுப்பில் இளைஞர்களும் யுவதிகளும் பங்கு கொண்டனர். இந்தச் சில நாட்களுள் எழுத்துக் கூட்டி வாசிக்கும் அளவுக்கு முன்னேறியிருந்தார்கள். கட்டுக் கோப்புடன் இயங்கினார்கள். பின் இசைநிகழ்ச்சி எனத் திட்டமிட்டிருந்தார்கள்.

13

பகல் இளைஞர் அணியினர் கூடினார்கள். ஆண்களும் பெண்களுமாக நூறுபேர் கூடியிருந்தார்கள். அதிபர் தலைமை தாங்கினார். முதலில் பாடசாலைக்கு வரவிருக்கும் இரு ஆசிரியர்கள் பற்றிய செய்தியை அறிவித்தார். மக்கள் சந்தோசித் தார்கள். அடுத்து நாளை என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைப் பற்றியதாகும். அதனை அறிவழகனை விளக்குமாறு கூறினார். அறிவழகன் குழுக்களாக இருக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான். அப்படியே குழுக்களாகி வட்டமாக இருந்தார்கள். பத்துக் குழுக்கள் இருந்தன. செய்தியறிந்து ஏனையவர்களும் வந்து சேர்ந்தனர். அறிவழகன் விபரமாகக் கூறினான். “நாளை நமது நண்பர்கள் வருவார்கள். குறைந்தது இருபது பேர்வரை வரக்கூடும். ஒவ்வொரு குழுவும் ஆயத்தமாக இருக்கவேண்டும்.

அனைவருக்கும் உணவு தயாரிப்பது உங்கள் பொறுப்பு. உரிய பொருட்கள் தரப்படும். இங்கு குழுவியுள்ள நீங்களும் இங்கேயே சாப்பிட வேண்டும். இப்படி ஒரு கிழமைக்கு நாம் கூடி வேலைசெய்ய வேண்டும்.” கூறிவிட்டு மக்களது முகங்களைப் படித்தான்.

அவர்கள் ஆர்வத்தோடு இருந்தார்கள். அவன் தொடர்ந்தான். “இதனைச் ‘சிரமதான முகாம்’ என்றழைப்போம். பாடசாலையும் நடைபெறும். தொலைத்தொடர்பு கேட்டீர்கள். அதனை நண்பர்கள் கொண்டு வருகிறார்கள். பொதுவான ஒரு இடத்தில் பொருத்த வேண்டும். அதனை நீங்களே தீர்மானியுங்கள்.” தொலைத்தொடர்பு என்றதும் ஆளையாள் பார்த்தார்கள். “சேர், தொலைத்தொடர்பு நல்ல விசயம்தான். அதற்கு எங்களிடம் பணமில்லை. அதுதான் யோசிக்கிறோம்.” உதயன் சொன்னான். “அந்தப் பிரச்சினை உங்களுக்கு வேண்டாம். அது எங்கள் பொறுப்பு. மூன்று மாதங்களுக்கு இலவச அழைப்பு. பின்னர் அழைப்பை எடுப்பவர்கள் பணம் செலுத்த வேண்டும். தொலைபேசி உங்களுக்கே உரியதாகும்.” அறிவழகன் விளக்கினான். மலர்ந்த முகத்துடன் பார்த்தார்கள். “சேர், தணிகாசலம் வீட்டில் பொருத்தலாம். அவருக்கு அதனை இயக்கத் தெரியும். பாதுகாப்பாகவும் இருக்கும்.” சந்திரன் முன் மொழிந்தான். எல்லோரும் ஏற்றார்கள். தாமரைக் குளத்தில் தண்ணீரத் தாங்கி அமையும். அதற்கு மேடை அமைக்க வேண்டும்.” அவன் விளக்கினான். மக்கள் அவனையே பார்த்தபடி இருந்தார்கள்.

“பத்தடி உயரத்துக்கு மேடை அமையும். மேடையில் தண்ணீர்த் தொட்டி இருக்கும். அதனைக் கட்டுவதற்கு மேசன்மார் வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டும். தொட்டியில் இருந்து பாடசாலை வரைக்கும் பைப்லைன் போடவேண்டும். அவற்றை நிலத்தினுள் புதைக்க வேண்டும். குழாயைப் புதைப்பதற்கு நீண்ட அகழியமைக்க வேண்டும். குழாயைப் பொருத்திப் போவார்கள். பின்னர் குழியை மூட வேண்டும். ஆறு இடங்களில் தண்ணீர் தொட்டிகள் வைக்கப் படும். தொட்டிகளில் இருந்து தண்ணீரைப் பெறலாம்.” அறிவழகன் கூறும்போது மக்கள் கனவு கண்டார்கள்.

கற்பனையில் பறந்தார்கள். “நடந்தால்தான் மெய்.” பெரிசுகளிடமிருந்து சலசலப்புக் கேட்டது.

அறிவழகன் காதில் வந்து தைத்தது. அவன் சிரித்தான். “நடக்கும். நம்பிக்கைதான் வாழ்க்கை. நடக்கும் என்று நம்புவோம். அது நடக்கும்.” சந்திரன் இளைஞன். அவன் நம்பிக்கையோடு கூறினான். இளைஞர்கள் நம்பினார்கள். எல்லாவற்றையும் கூறினால் சுவையிருக்காது. அவ்வப்போது சொல்லிச் செய்வோம் எனத்தீர்மானித்தார்கள். சமையல் குழு முக்கியமானது. அதனை ராணியம்மாதலைமையில் விட்டார்கள். ராணியம்மா தனக்கு வேண்டியவர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டார். சுமதியோடு பலரை இணைத்துக் கொண்டார். நேரம் நாலரை இருக்கும். வாகனங்கள் பல வரிசையாக வந்தன. அறிவழகன் கடிதத்தைப் பார்த்தான். திகைத்து நின்றான். தான் பிழை விட்டதை உணர்ந்து கொண்டான். கடிதத்தில் இன்று வருவதாகத்தான் குறிப்பிட்டிருந்தது. எனினும் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. மூன்று லொறிகள் வந்தன. நான்கு வான்கள் பின்தொடர்ந்தன. பாடசாலை வளவினுள் நுழைந்தன. ஊரவர்கள் விறைத்து நின்றார்கள்.

அதிபர் சந்தோசத்துடன் வரவேற்றார். குழுக்களின் தலைவர்கள் முன்சென்று அழைத்தார்கள். சிலர் விரைந்தார்கள். இளநீர்கள் வந்தன. அவற்றை வெட்டியெடுத்தார்கள். அதற்குள் தேசிக்காய்ப் புனியும் சீனியும் சேர்ந்தன. கரண்டியால் கலக்கினார்கள். கொடுத்தார்கள். களைப்புக்கு மாமருந்தாய் அமைந்தது. ருசித்துக் குடித்தார்கள். சிலர் ஏப்பம் விட்டார்கள். பொருட்களை இறக்கினார்கள். ஒரு வகுப்பறை நிறைந்தது. இரும்புக் கம்பிகள். எல்லோன் பைப் வகைகள், சிமென்ற் பொதிகள், கைமரங்கள், சிலாகைகள், கூரைத்தகடுகள், நீரிறைக்கும் பம்செட், பெரிய பிளாஸ்ரிக் தண்ணீர்த் தொட்டிகள், கூரைத் தகடுகள், சிரமதானத்துக்குத் தேவையான ஆயுதங்கள் இருந்தன. அவற்றை இறக்கவில்லை. அரிசி, சீனி, மரக்கறி வகைகள் அனைத்தும் இருந்தன. இறக்குவதற்கு அனைவரும் ஒத்துழைத்தார்கள். சந்திரன் முறுவலித்தான். “நம்பிக்கைதான் வாழ்க்கை. நடக்கும் என்று நம்புவோம். அது நடக்கும்.” சந்திரன் மீண்டும் நம்பிக்கையோடு கூறினான். ராணியம்மா சிலரை அழைத்தார். சுமதி,

சுந்தரி, சித்திரா அகலிகை இன்னும் பலர் சேர்ந்தார்கள். இரவு உணவுக்கான வேலை தொடங்கியது. தங்கள் வேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்றார்கள்.

அதிபர் வீடு செல்லும் நேரம். இன்று தாமதமாகவே சென்றார். அவருக்கும் உற்சாகம் பிறந்து விட்டது. “நாளை பிரதேசச் செயலாளரை அழைப்போமா?” அறிவழகனிடம் கேட்டார். அவன் அதிசயமாகப் பார்த்தான். “சேர், நீங்கள் நல்லதைத்தான் செய்வீர்கள், செய்யுங்கள். நமது கிராம அலுவலர்களையும் அழைத்தால் நல்லது. அத்துடன் இங்குள்ள முக்கிய பிரமுகர்களையும் அழையுங்கள். நமது தவேந்திரனையும், தங்களையும் அழைப்பது மிக நல்லது. அவர்கள் இந்தக் கிராமத்துக்கு உதவும் இளைஞர்கள்.” அறிவழகன் அடக்கமாகக் கூறினான். அதிபர் புன்னகையோடு ஏற்றார். சைக்கிளைத் தள்ளிப் போய்விட்டார். வழமைபோல் கடமைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. யாருக்கும் யாரும் கட்டளை இடவில்லை. சுயமாகவே இயங்கினார்கள்.

நாளை தொடங்க வேண்டிய வேலைகளை விவாதித்தார்கள். காலம் யாருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லை. பொழுதுவிடிந்து கடமைகள் தொடர்ந்தன. வாகனங்கள் வந்தன. கலகலப்போடு வாகனங்களில் இருந்து இறங்கினார்கள். கிராம மக்கள் வரவேற்றார்கள். இருபது பேர் வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலானோர் இளைஞர்கள். தங்கராஜாவோடு முரளியும் மீண்டும் வந்திருந்தார். காண்டிபன், கணேஸ் இன்னும் பலர் வந்திருந்தார்கள். இம்முறை பெண்களும் இணைந்திருந்தனர். ராதிகா, கமலினி, பிரியா, பிரமிளா, விஜிதா, ரூபா ஆகியோரும் வந்திருந்தனர். ரவி, பிரபா, நடேசன், காந்தன், புதியவர்களாகக் கலந்து கொண்டார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு குழுவில் சேர்ந்தார்கள். ரவியின் கைகளில் தொலைபேசி இருந்தது. பிரபா அதனோடு தொடர்பான பொருட்களை எடுத்தார். தணிகாசலத்தின் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். நீண்ட பைப் வந்தது. தொலைபேசியை இணைத்தார்கள். தெரிந்த இலக்கங்களைச் சுழற்றினார்கள். தொலைபேசி இயங்கியது. தணிகாசலத்திடம் ரவி ஒப்படைத்தார். மக்கள் சந்தோசப்பட்டார்கள். கைகளைத் தட்டி ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

மாலையாகியது. “களைப்புத்தீர்க்குளியுங்கள். ஓடி வாருங்கள்.” என்று குளம் அவர்களை அழைத்தது. குளித்தார்கள். குளத்து நீர் சுகத்தை அள்ளிக் கொடுத்தது. மாலை போய் இரவு வந்தது. குளிப்பு முடிந்து பாடசாலையை அடைந்தார்கள். பெற்றமகல் ஒளி வீசியது. ஒலிபெருக்கி இசை பரப்பியது. மக்கள் ஒன்று கூடினார்கள். இராமச்சந்திரன் தலைமையில் இசைநிகழ்ச்சி தொடங்கியது. இசையும் பாட்டும் இன்பத்தை ஊட்டியது. இசையோடு உணவும் சுவையூட்டியது. சிறுமிகள் வந்து ஆடினார்கள். கணபதிப்பிள்ளையின் நாட்டுக்கூத்து களைகட்டியது. அவர் சிறுவர்களுக்கு நாட்டுக்கூத்தைப் பழக்கி வந்தார்.

பல பெண்கள் தங்கள் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்தார்கள். பெண்கள் மேடையில் ஏறப்பயந்தார்கள். ஆனால் இன்று மாறிவிட்டார்கள். “நான் முந்தி நீ முந்தி” என வருகிறார்கள். வந்து ஒலிபெருக்கியின் முன் நிற்கிறார்கள். இளைஞர்களுக்கு இது பெரும் வெற்றியாகும். ஊர் கலகலத்தது. கடற்காற்று இருளைக் குழைத்தது. குளிரைத் தழுவிக்கலந்து வீசியது. உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் இன்பத்தை ஊட்டியது. ஊரவர்கள் மெல்லக்கலைந்தார்கள். உறக்கம் தாலாட்டியது.

மக்கள் நேரத்தைப் புரிந்தவர்கள். அவர்கள் கைகளில் மணிக்கூடு இல்லை. ஆனால் பொழுதைப் பார்ப்பார்கள். நட்சத்திரத்தைப் பார்ப்பார்கள். நேரம் அவர்களுக்குப் புரிந்துவிடும். வீட்டுக் கோழிகளும், மயில்களும் நேரத்தை அறிவிக்கும். நான்கு மணிக்கு இலங்கைத்துறை விழித்து விட்டது. கதைகள் உலாவந்தன. சில எச்சரிக்கைகளும் பறந்தன. “இன்றைக்கு யாரும் சுணங்க முடியாது. வேலையிருக்கு. நமக்காக உதவி செய்ய வந்திருக்கிறார்கள் நாம் கூடமாட நின்று உதவிசெய்ய வேண்டும்.” கதைகள் ஒலித்தன. நகர்ப்புறத்தில் இருந்து வந்தவர்களுக்கு அதிசயமாக இருந்தது. ரவியும் பிரபாவும் சுருண்டு படுத்தார்கள். “தொண்டர்கள் தூங்கலாமா?” கல்விப் பணிப்பாளர் தங்கராஜா சிரிப்போடு இராகமிழுத்தார். முரளியும் காண்டபனும் தேகப் பயிற்சியில் ஈடுபட்டார்கள். அறிவழகன் தினக்குறிப்பு எழுதினான். ராணியின் குழுவின் தேநீர் தயாரித்தார்கள். சந்திரனும் உதயனும் தேநீர்க் குவளைகளைப் பகிர்ந்தார்கள்.

பொழுது கிழக்கில் வெளிச்சம் காட்டியது. நிலவு மெல்ல வெளும்பேறியது. நாணி மெதுவாக மறைந்தது. நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் ஓடி ஒளித்தன. இருள் காடுகளிலும் வீடுகளிலும் தஞ்சம் புகுந்தன. காலைப் பொழுது அற்புதமானது. சுறுசுறுப்புத் தானாகவே வந்துவிடும். தணிகாசலம் விரைந்து வந்தார். ஒலிபெருக்கியில் முதல் அறிவித்தலைக் கொடுத்தார். "அன்பான இலங்கைத்துறை வாழ் மக்களே! கவனியுங்கள். சரியாக எட்டு மணிக்கு வாருங்கள். தாமரைக் குளத்தருகில் கூடுவோம். குழுத் தலைவர்கள் பாடசாலைக்கு வாருங்கள். நேரம் பொன்னானது. மறக்க வேண்டாம்." அதனை மீண்டும் அறிவித்தார். அனைவரும் செயற்பாடுகளில் இறங்க ஆயத்தமானார்கள்.

கணபதிப்பிள்ளை வந்துவிட்டார். பலரைக் குளம் விடுவதாக இல்லை. அது சுகத்தை அள்ளி இறைத்தது. "வேலைகளை முடிப்போம். மாலையில் குளிப்போம். இப்போது வெளியேறுவோம். நேரம் போகுது வாருங்கள்." பணிப்பாளர் தங்கராஜா கூறியவாறே குளத்தை விட்டு வெளியில் வந்தார். அனைவரும் வெளியேறினார்கள்.

நேரம் ஏழரை. உணவு பரிமாறப்பட்டது. விரைந்து புறப்பட்டார்கள். அதிபர் வந்து விட்டார். தணிகாசலம் கையில் ஒலிபெருக்கி இருந்தது. "சிரமதான முகாம் தொடங்கப் போகிறது. விரைந்து வாருங்கள்" அனைவரையும் வரும்படி அழைத்தார். சிரமதானத்துக்கு வேண்டிய பொருட்கள் லொறியில் இருந்தன. லொறிகள் குளத்தை நாடிச் சென்றன. அப்போது வாகனம் வந்தது. அதிலிருந்து பிரதேசச் செயலாளர் உமா இறங்கினார். கூடவே கிராம சேவையாளர் லிங்கனும் வந்தார். முக்கிய பிரமுகர்களான தவேந்திரனும் தங்கனும் வந்தார்கள். அதிபர் வரவேற்றார். திட்டங்களை அறிவழகன் விபரித்தான். தண்ணீர்த் தொட்டியை உயரத்தில் வைக்கவேண்டும். அதற்குப் பத்தடி உயரமான மேடை தேவை. அடித்தளம் வெட்டப்பட்டது. கற்கள் வந்தன. அத்திவாரத்தின் முதற்கல்லை உமா வைத்தார். தொடர்ந்து பிரமுகர்கள் வைத்தனர். திட்டம் நல்லபடியாக வெற்றி பெற வாழ்த்தினார்கள்.

கொங்கிறீர் போடும் வேலை தொடங்கப்பட்டது. குழாய்கள் பொருத்த வேண்டும். காண்டபன் இளைஞர் குழுவுடன் சென்றார். கணபதிப்பிள்ளை கூடவே சென்றார். தொட்டி வைப்பதற்கான மத்திய இடங்களைத் தெரிவு செய்தார்கள். ஒரு குழு தண்ணீர்த் தொட்டிகளை ஆறு நிலையங்களுக்குக் கொண்டு சென்றது. குழாய்களை நிலத்துள் புதைக்க வேண்டும். வாய்க்கால் போன்று மணலை அகழவேண்டும். மண்வெட்டிகளைத் தூக்கினார்கள். ஆண் பெண் என்ற பேதமில்லாமல் வெட்டினார்கள். உமா வேலைகள் காரணமாகப் புறப்பட்டு விட்டார். அவர் புறப்படும் போது அறிவுழகன் பக்கத்தில் சென்றான். ஏதோ கதைத்தான். அவர் "சரி பார்க்கலாம்" என்றார். அவரிடம் கடிதத்தினைக் கொடுத்தான். பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார். நன்றி கூறி வழியனுப்பினான்.

பின்னர் குழுக்களோடு சேர்ந்து கொண்டான். தெருக்களின் ஓரங்களும் துப்பரவாகின. ஊரவர்கள் அனைவரும் ஏதோவொரு வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். குளத்தின் கரையோரமாகச் செடிகொடிகள் இருந்தன. யுவதிகள் கணப்பொழுதில் வெளியாக்கி விட்டார்கள். ஆணுக்குப் பெண் சளைத்தவர்கள் அல்ல என்பதை நிரூபித்தார்கள். சமயக்குழு விநாயகர் கோயிலடியில் கூடினார்கள். கோயில் திருத்தும் பணியில் ஈடுபட்டார்கள். இராமச்சந்திரன் தச்சவேலையும் செய்வார். அவரிடம் ஆயுதங்கள் இருந்தன. மண்டபத்தினைச் செப்பனிட்டத் தொடங்கினார்கள். சந்திரனும் உதயனும் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து செயற்பட்டார்கள். ராணியின் குழு சுறுசுறுப்பாகியது. வேண்டியபோது தேநீர், பிஸ்கற் பரிமாறினார்கள். ஆடிப்பாடி வேலைகள் நடந்தன. பார்ப்பதற்கு அற்புதமாக இருந்தது. இளைஞர்கள் விழித்துக் கொண்டு செயற்பட்டால் மண்ணில் சொர்க்கம் உருவாகும்.

தண்ணீர் தொட்டிகள் இருக்கும் இடங்களில் சிறு மேடைகள் உருவாகின. குளத்தில் இருந்து இரண்டு கிலோமீற்றர் தூரத்தில் பாடசாலை இருந்தது. குழாய் பாடசாலைவரை செல்ல வேண்டும். குளத்தில் இருந்து வடக்காக ஒருதொட்டி வைக்க வேண்டும். அது முக்கால் கிலோமீற்றர் தூரத்தில் இருந்தது.

ஒருகுழு அதனைச் செய்தது. அம்மன் கோயில் பக்கமாகக் குழாய் சென்றது. காண்டபன் சிலரை அழைத்தார். குழாய்களைக் கிடங்கருகில் போடும்படி கூறினார். அவர்கள் கிடங்கின் ஓரமாகப் போட்டுச் சென்றார்கள். காண்டபனோடு தணிகாசலம் நின்றார். காண்டபன் கிடங்கில் இறங்கினார். குழாய்களைத் தணிகாசலம் எடுத்துக் கொடுத்தார். காண்டபன் கையில் துணியிருந்தது. பொருத்துக்கள் இருந்தன. பசையும் இருந்தது. குழாயைத் துணியால் துடைப்பார். பசையைப் பூசுவார். பொருத்துக்களை மாட்டுவார் குழாயின் நுனிகளை இறுக்குவார். அடுத்த பொருத்துக்குப் போவார்.

அறிவுமகன் பாடசாலையில் இருந்தான். அதிபர் சிரமதானத்தில் பங்கு கொள்வார். அவர் பாடசாலை வந்ததும் அறிவுமகன் சிரமதானத்துக்குச் செல்வான். பாடசாலையிலும் சிரமதானம் நடந்தது. அதிபர் சமையல் வேலைகளையும் துரிதப்படுத்தினார். இரண்டு மோட்டார் சைக்கிள்கள் வந்தன. நான்கு பேர் வந்தார்கள். ஈச்சிலம்பற்று சண்பகா மகாவித்தியாலய அதிபரும் பிரதி அதிபரும் வந்திருந்தார்கள். அதிபர் இன்று வருவதாகக் கூறியிருந்தார். அவர்களது சைக்கிள்களில் இருவர் வந்தனர். உங்கள் பாடசாலைக்கு இருவரைக் கொண்டு வந்துள்ளோம். அதிபர் மதிபாலசிங்கம் பொடிவைத்துப் பேசினார். வந்தவர்கள் தங்களை அறிமுகம் செய்தார்கள்.

அதிபருக்கு உச்சி குளிர்ந்தது. “வாருங்கள். உங்களைத்தான் எதிர்பார்த்து இருந்தோம்.” புன்னகையோடு வரவேற்றார். தேநீர் பிஸ்கத் உண்டார்கள். அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். சிரமதானம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இவர்களை யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை. வேலையில் ஊறியிருந்தார்கள். அதிபர் அறிவுமகனை அழைத்தார். அவன் வந்தான். “அறிவுமகன் நமது புது ஆசிரியர்கள். இவர் வசந்தன். இவர் வரதன்.” அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அறிவுமகனுக்கு அறிமுகமானவர்கள். கனிந்த பார்வையுடாக அன்பைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். அனைவரும் சிரமதானத்தில் கலந்து கொண்டார்கள்.

புதிய ஆசிரியர்கள் பற்றிய செய்தி காட்டுத் தீயாகியது. அவர்களைக் காண்பதற்கு ஆவலாய் இருந்தார்கள். அதிபர் பாடசாலைக்குப் போனார். பாடசாலையை விட்டார்.

உணவுக்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனித்தார். சமைத்த உணவை வாகனங்கள் கொண்டு வந்தன. மருதையும் பாலையும் நிழலளித்தன. பாய்கள் விரிந்தன. தாமரை இலைகள் விரித்து சோறுகறிகள் குவிந்தன. குளிக்கும் குளத்தில் கைகால்கள் அலம்பப்பட்டன. பந்தி கூடியது. உணவை ருசித்து உண்டார்கள். சற்று ஓய்வெடுத்தார்கள்.

கணபதிப்பிள்ளை மரத்தில் சாய்ந்திருந்தார். “எனது வாழ்க்கையில் இன்றுதான் சந்தோசமாக இருக்கிறேன். எனது வாழ்நாளில் இன்று ஒரு பொன்நாள். இப்படியான செயலைக் கண்டதில்லை. இந்த ஊர்மக்களை ஒன்று திரட்டுவது கஸ்டம். அவர்களைத் திரட்டிப் பெரிய சாதனையை வாலிபர்கள் செய்துள்ளார்கள். நானும் இப்போது வாலிபன் ஆகிவிட்டேன்,” என்றார். முரளி சிரித்துக் கொண்டார். அறிவழகன் புதியவர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தான். புதிய ஆசிரியர்களோடு பலர் உரையாடினார்கள். சந்திரன் வந்தான். “சேர், எப்படி வந்தீர்கள்.” கேட்டான். அவர்கள் தங்களைக் கூட்டிவந்த அதிபர்களைக் காட்டினார்கள். விபரத்தைக் கூறினார்கள். சந்திரன் அவர்களிடம் போனான். நன்றி கூறினான்.

காற்று வீசித் தாலாட்டியது. பணிப்பாளர் தங்கராஜா எழுந்தார். “உண்ட மயக்கம் தொண்டருக்கும் உண்டு. ஆனால் நாங்கள் சமூகத் தொண்டர்கள். நமக்கு மயக்கம் வரலாமோ? வரவே வராது. இதோ புறப்பட்டு விட்டோம்.” சத்தமிட்டுப் புறப்பட்டார். எல்லோரும் எழுந்தார்கள். சிரமதானம் தொடங்கியது. குழுக்கள் விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்தன. போட்டியாக சந்தோசமாகச் செய்தார்கள். குழுத்தலைவர்கள் வலம் வந்தார்கள். பேராளர்கள் இப்போது அங்கு இல்லை. அனைவரும் சேவையாளர்களாக மாறிவிட்டனர். அறிவழகன் சுழன்று வந்தான். அதிபர் மும்முரமாகச் செயற்பட்டார்.

புதிய ஆசிரியர்களும் சுறுசுறுப்பாகிச் செயற்பட்டார்கள். தேநீர் வந்தது. குடித்தார்கள். மாலை நாலரை மணியாகியது. “இன்று மற்றச் செயற்பாடுகளை நிறுத்துவோமா?” பதில் எப்படி இருக்கும் என்று அவனுக்குத் தெரியும். அறிவழகன் புன்னகையோடு கேட்டான். “சேர் விளையாடவேண்டும். ஒரு

‘மாற்ச’ விளையாட யோசனை.’ கமல் சத்தமிட்டான். ‘யுவர் சோய்ஸ். உங்கள் விருப்பம்.’ அறிவுமுகன் பதிலளித்தான். ‘நாம் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி முடியும் வரை சிரமதானம்தான். புரிகிறதா?’ அறிவுமுகன் சத்தமாகச் சொன்னான். ‘சிரமதானத்தை இத்துடன் முடிப்போம். வழமைபோல் இரவு எட்டு மணிக்குச் சந்திப்போம்.’ ஒலிபெருக்கி தணிகாசலத்தின் குரலைப் பரப்பியது.

மக்கள் கலைந்து சென்றார்கள். சிலர் தொழிலை நாடிச் சென்றார்கள். சிலர் விளையாடச் சென்றார்கள். அவர்களிடம் களைப்பு இல்லை. சந்தோசம் குடியிருந்தது. தெருவில் நடந்தார்கள். ஒரு குழு செய்த வேலை மற்றக்குழுவால் பார்க்க முடியவில்லை. பார்த்துச் சென்றார்கள். புதுப் பொலிவோடு ஊர் படுத்திருந்தது.

பாடசாலையை அடைந்தார்கள். சண்பகா மகா வித்தியாலய அதிபர்கள் புறப்பட்டார்கள். அறிவுமுகன் அவர்களிடம் வந்தான். ‘சேர், நீங்கள் வந்து பெருமைப்படுத்திவிட்டீர்கள். மனதார நன்றி கூறுகிறோம். நன்றி சேர்.’ அவர்களைப் பாடசாலைப் படலைவரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தார்கள். இன்று ஒருவர் வீட்டுக்கு வந்தால் போதும். அவர்கள் எப்போது போவார்கள் என்று நினைக்கும் இந்தக்காலத்தில் இவர்கள் படலைவரை வந்து வழியனுப்பி வைக்கிறார்கள். இந்தச் செயல் அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. பதிலுக்கு அவர்களும் நன்றி கூறிச் சென்றார்கள்.

பந்து அடிபடும் ஒலி கேட்டது. இரண்டு ஆடுகளத்திலும் மக்கள் குவிந்தார்கள். பார்வையாளர்கள் சூழ்ந்திருந்தார்கள். பெண்கள் பலர் சமையலில் ஈடுபட்டனர். அனைவருக்கும் சிரமதான முகாமில்தான் உணவு. மணி ஐந்தரையாகியது. இராமச்சந்திரன் பலருடன் கதைத்தார். நகரில் இருந்து வந்தவர்கள் புதுமையான அனுபவத்தை விரும்பினார்கள். அவர் சிரித்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். அவரின் பின்னால் சிலர் சென்றார்கள். மீன் பிடிப்பதில் அவர்களுக்கு ஆவல். அதிபர் மட்டும் ‘கவனம்’ என்றார். ‘நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுவோம் சேர்.’ கூறிப் புறப்பட்டார்கள். ஏழெட்டு வள்ளங்கள் தள்ளப்பட்டன. கும்மாளமும் சிரிப்பும் பின் தொடர்ந்தது.

வினையாட்டு முடிந்ததும் குளம் வரவேற்றது. குளிப்பு மிகவும் சந்தோசமானது. நீரில் இறங்கி அமிழ்ந்து இருப்பதில் ஒரு சுகமிருந்தது. நீந்திக் களித்தார்கள். வசந்தனுக்கும் வரதனுக்கும் வியப்பாக இருந்தது. கூடவே சந்தோசமாகவும் இருந்தது. அறிவழகனைப் போல் இவர்களும் இளம் பட்டதாரிகள். இளைஞர்களது ஒத்துழைப்பு அவர்களுக்குப் பிடித்திருந்தது. ஊர்மக்கள் ஒற்றுமையாகச் செயற்படுவது மகிழ்ச்சியான இருந்தது. புது நியமனம். கஸ்டப்பிரதேசம். கடமையைப் பொறுப்பேற்க வேண்டும். அல்லது நியமனம் இல்லை. மனமில்லாமல் வந்தார்கள். ஆனால் மனதை மாற்றிக் கொண்டார்கள்.

15

நேரம் யாருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லை. அடுத்தநாள் வேலையைத் திட்டமிட்டார்கள். இராமச்சந்திரன் குழு மீன் களோடு வந்தார்கள். அனுபவத்தைக் கூறி வியக்க வைத்தார்கள். “புதுமீன் கறி எப்படி இருக்கும்? சொல்லி வேலையில்லை.” பேசிக் கொண்டார்கள். மக்கள் திரண்டு விட்டார்கள். உணவு பரிமாறப்பட்டது. உணவின்பின் அனுபவப் பகிர்வு உலாவந்தது. பெண்கள்தான் அதிகம் பேசினார்கள். மூதாட்டி வள்ளிப்பிள்ளை எழுந்து வந்தார்.

“நான் வீட்டில் இத்தனை காலமும் அடைபட்டுக் கிடந்தேன். யாருடனும் மனம் விட்டுப் பேசியதே கிடையாது. ஆனால் புதுசாக வந்த அந்தப் பிள்ளை என்னைத் தேடிவந்து கதை கேட்கும். அவரோடு கதைப்பேன். இந்த ஊரின் சரித்திரத்தைச் சொல்வேன். ‘அம்மா நீங்கள் நன்றாகப் பேசுகிறீர்கள். ஒரு நளைக்கு எல்லோர் முன்னிலையிலும் பேசவேண்டும்.’ அப்படி உற்சாகம் தந்தார். நீங்கள் எல்லோரும் எங்களது ஊருக்கு வந்தீர்கள். அன்பாகப் பழகி ஆர்வத்தைத் தூண்டி விட்டீர்கள். நான் எங்கள் ஊரைக் கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கிறேன். இந்த ஊரிலிருந்து பிள்ளைகள் படித்து வருவார்கள். ஊரை முன்னேற்றுவார்கள். இவ்வளவு நாளும் எங்களது இளைஞர்களது ஆற்றல் அடங்கி முடங்கிக் கிடந்தது. அவற்றை நீங்கள் கண்டு

கொண்டீர்கள். நீங்கள் நல்லாக வாழவேண்டும்'' என்றார். அவரது அனுபவப் பேச்சு உள்ளங்களைத் தொட்டது.

காளிப்பிள்ளையும் பேசினார். தொடர்ந்து பலர் பேசினார்கள். இன்று அதிபர் வீட்டுக்குச் செல்லவில்லை. இது அவரது முதல் அனுபவமாக இருந்தது. "நான் பதினான்கு வருடங்களாக இந்த ஊரில் கடமையாற்றுகிறேன். ஆனால் ஒரு நாளும் தங்கியதில்லை. இளைஞர்களோடு மனம் விட்டுக் கதைத்ததும் இல்லை. எவ்வளவு ஆற்றல் இளைஞர்களிடம் உண்டு என்பதை அறிந்திருக்கிறேன். அவற்றை அனுபவமாக்க வில்லை. எங்கள் கல்விச் செயலாளர் தியாகராஜா செயற்றிறன் மிக்கவர். அவர் இந்த ஊரில் கரிசனை கொண்டவர். நல்ல இளம் ஆசிரியர்களை அனுப்பியுள்ளார். நமக்குக் கிடைத்த அறிவழகன் அனுபவம் நிறைந்த இளைஞன். புதுமையைக் காணத்துடிக்கும் பித்தன். இன்றும் இரண்டு இளம் ஆசிரியர்கள் வந்திருக்கின்றார்கள். அவர்களைச் செயலாளர் இந்தப் பாடசாலைக்கு அனுப்பியுள்ளார். அவருக்கு எனது நன்றி." அவரது நா தளதளத்தது. அவர் தொடர்ந்தார்.

"செயலாளரின் மகன் முரளி சேவைக்காக வந்துள்ளார். அவரது முயற்சி அளப்பெரியது. நீங்களே கண்களினால் காண்கின்றீர்கள். கல்விப் பணிப்பாளர் தங்கராஜா நேரடியாக மேற்பார்வை செய்கிறார். இங்கே வந்துள்ள அனைவரும் சமூகசேவை உள்ளம் கொண்டவர்கள். அவர்களால் இந்த ஊர் அபிவிருத்தியடையும்." அவர் உணர்ச்சி பொங்கப் பேசினார். வசந்தனும் வரதனும் அறிமுகமாகிக் கருத்துரை சொன்னார்கள். இசைநிகழ்ச்சி தொடர்ந்தது. மணியத்தார் அழகான பாடலைத் தொடங்கினார். பலர் பாடினார்கள். நடுச் சாமம் ஆனது. மக்கள் கலைந்து சென்றார்கள்.

வழமைபோல் ஊர் விழித்துக் கொண்டது. கடமைகள் நடந்தன. சிரமதானம் தொடங்கியது. குழுக்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்தன. விநாயகர் கோயில் மண்டபம் நிமிர்ந்து நின்றது. சனசமூக நிலையம் அழகு பெற்றது. குழாய்கள் பொருத்தப் பட்டன. குழிகள் மணலால் மூடப்பட்டன. மேடைகளில் நீர்த்தொட்டிகள் ஏறின. தெருக்கள் துப்பரவாகப் படுத்திருந்தன.

கோயில் வளவுகள் தூய்மையாகின. குழுக்கள் மூலம் ஐம்பது வீடுகள் தெரிவு செய்யப்பட்டன. அவற்றுக்கான மலசலகூட வசதிகளுக்கு ஏற்பாடுகள் நடந்தன. சிரமதான முகாம் ஐந்து நாட்கள் தொடர்ந்து நடந்தன. தண்ணீர் தொட்டி பத்தடி உயரத்தில் அழகூட்டியது. அதன்கீழ் தண்ணீர் இறைக்கும் மோட்டார் 'பம்' பூட்டப்பட்டது. குளத்துக் கிணற்றுக்குள் குழாய் பொருத்தப்பட்டு 'பம்'மோடு இணைக்கப்பட்டது. பரீட்சார்த்தமாக 'பம்' இயக்கப் பட்டது. தண்ணீர் தொட்டியினுள் நிறைந்தது. அதனைத் திறக்க ஆறு தொட்டிகளும் நிறைந்தன. மக்களுக்குச் சந்தோசம்.

திருகோணமலையிலிருந்து லொறியொன்று வந்தது. அது அலுமினியக் குடங்களைச் சுமந்து வந்தது. பாடசாலை வளவினுள் நுழைந்தது. மக்களுக்கு ஒரே ஆச்சரியம். இந்த ஏற்பாடுகளை யார் செய்தார்கள்? அவர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. மர்மமாகவே இருந்தது. அறிவழகன் வந்த முதல்நாளே தண்ணீர் எடுக்கும் குடங்களை அவதானித்தான். மண்குடங்களே அதிகம். விழுந்து உடைந்ததையும் கண்டான். சில குடங்கள் நெளிந்திருந்தன. தங்கத்துரை ஒரு நிறுவனத்தின் முகாமையாளர். அவர் ஈச்சந்தீவுக் கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். ஏழ்மையை உணர்ந்தவர். அவரிடம் உதவும் பண்பு இருந்தது. அவரிடம் தனது கோரிக்கைகளைக் கூறினான். ஒரு முன்மொழிவுத் திட்டத்தைக் கேட்டிருந்தார். கொடுத்து விட்டு வந்தான். அவர் அதனை ஏற்றுக் குடங்களை அனுப்பியிருந்தார்.

ஆறாம் நாள் விடிந்தது. ஒன்பது மணியாகியது. ஊர்மக்கள் குழுமி நின்றார்கள். வாகனம் வந்து நின்றது. பிரதேசச் செயலாளர் உமா இறங்கி வந்தார். அவருடன் நிர்வாக அதிகாரியும் சில எழுது வினைஞர்களும் வந்திருந்தார்கள். அவரை வரவேற்றார்கள். உமா அதிசயித்துப் போனார். அவர் நீர்வசதி இப்படி அமையும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. அதனைத் திறக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். அவர் நீர்விநியோகத்தைத் திறந்து வைத்தார். கரகோசம் வாணைப் பிளந்தது.

குடங்களையும் மக்களுக்கு விநியோகிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார்கள். செய்தார். பின் அதிபரிடம் ஏதோ சொன்னார். அதிபர் சந்திரனை அழைத்துக் கூறினார். சந்திரன் சிலரை அழைத்தான். அவர்களோடு பாடசாலைக்குப் போனான்.

பிரதேசச் செயலாளர் உமா அனைவரையும் பாடசாலைக்கு அழைத்தார். ஊரவர்கள் பின் தொடர்ந்தார்கள். மேசை கதிரைகள் வெளியில் இருந்தன. அதில் செயலாளர் அமர்ந்தார். மற்றவர்களும் இருந்தார்கள். மக்கள் மணலில் இருந்தார்கள். தேநீர் பரிமாறப்பட்டது. ஒலிபெருக்கி இயங்கியது. அதனை உமா பெற்றுக் கொண்டார். “உங்கள் எல்லோருக்கும் நன்றியும் வாழ்த்துக்களும். உங்கள் ஊர் புதுப் பொலிவு பூண்டுள்ளது. சந்தோசம். உங்கள் ஆசிரியர் அறிவழகனுக்கு நான் நன்றி கூறவேண்டும். அவர் வல்லமை உடையவர். அவருக்குப் பல நிறுவனங்களில் நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். இங்கு இருக்கும் முரளியவர்கள் செயற்திறன்மிக்க இளைஞர். இவரோடு இயங்கும் அனைத்து இளைஞர்களும் சமூக நோக்கமுடையவர்கள். அவர்களது முயற்சியால் பல நன்மைகள் கிடைத்துள்ளன. இளைஞர்கள் நினைத்தால் மலையும் பொடியாகும். நீங்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள். இலங்கைத்துறைக்கு விடிவு பிறந்து விட்டது.” மக்கள் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

உமா தொடர்ந்தார். “அன்று நான் வந்தபோது அறிவழகன் கடிதமொன்றைத் தந்தார். நான் சமூகநலத்துறை நிறுவனத்தோடு தொடர்பு கொண்டேன். அவர்கள் என்னை நேரடியாக வரச் சொன்னார்கள். அறிவழகனின் முன்மொழிவுத் திட்டங்களைப் பார்வையிட்டு அனுமதி வழங்கினார்கள். நீங்கள் சிரமமான முகாமை அமைத்து உங்கள் கிராம முன்னேற்றத்துக்காக உழைத்தீர்கள். அதற்காக உங்களுக்கு அந்த நிறுவனம் பணம் தருகிறது. ஐந்து நாட்களுக்கு ஒரு ஆளுக்கு ஆயிரம் ரூபா வீதம் இன்று தருகிறோம். சந்தோசம்தானே?” ஒரு புன்னகையோடு கேட்டார். “ஓம் சேர்” ஒரே குரலில் பதில் வந்தது. பணத்தினைக் கொடுத்தார்கள்.

பணத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டு கையெழுத்தினை இட்டார்கள். நிர்வாக அதிகாரியும் அலுவலர்களும் வியந்தார்கள். முன்னர் பலருக்குக் கையெழுத்திடத் தெரியாதிருந்தது. ஆனால் இப்போது கையெழுத்திடுகிறார்கள். அறிவழகன் மாலைநேர வகுப்பில் கையெழுத்தைப் பழக்கினான். உமா நன்றி கூறினார்.

“சேர் இப்படிச் செய்யலாமா?” அறிவழகன் கேட்டான். “எப்படி?” செயலாளர் கேள்வி எழுப்பினார். “இவை யாவும்

உங்கள் முயற்சி. நான் என்ன செய்தேன்? எனது கடமைகளை மட்டும்தான் செய்தேன். என்னைப் பற்றி அதிகம் கூறிவிட்டீர்கள் சேர்." மிக அடக்கமாகச் சொன்னான். அந்தப் பேச்சில் "நான்" என்ற அகங்காரம் இல்லை. ஆனால் இனிமை இருந்தது. வாக்கினிலே இனிமை ஒருவனுக்கு இருந்தால் அவன் வெற்றி யாளன் ஆகுவான். ஞானிகள் இந்தத் தத்துவத்தைப் புரிந்துதான் கூறியிருக்கிறார்கள். அதனாற்றான் பாரதியும் "வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும்" என்று பாடினான்.

இன்றைய இளைஞர்கள் புதுமை விரும்பிகள். அவர்களை நல்ல வழியில் திசைதிருப்ப வேண்டும். செயலாளர் மனதினில் எண்ணிக் கொண்டார். அவர் புறப்பட ஆயத்தமானார். "சேர் இவர்களோடு இருந்து சாப்பிடுவோம். அவர்களுக்கு மனம் நிறையும். வாருங்கள்." அவர்களை அழைத்தான். அதிபரும் இளைஞர் குழுத்தலைவர்களும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். உணவு காத்திருந்தது. எல்லோரும் சந்தோசமாக உண்டார்கள். ஊரவர்களும் பந்தியில் இருந்தார்கள்.

விஸ்வலிங்கம் வந்தார். செயலாளரிடம் சென்றார். "சேர் மன்னிக்க வேண்டும். அடுத்த கிழமை கோயில் உற்சவம். கட்டாயம் வரவேண்டும்" என்றார். "நானைக் குறித்துவிட்டுச் சொல்லுங்கள் வருகிறோம்." செயலாளர் கூறிவிட்டுச் சென்றார். திருகோணமலையில் இருந்து வந்தவர்கள் புறப்பட்டார்கள். அவர்களை வழியனுப்ப ஊரே திரண்டிருந்தது. "அடுத்தகிழமை கோயில் உற்சவம் கட்டாயம் வரவேண்டும்." அழைப்பை விடுத்தார்கள். "கட்டாயம் வருவோம். ஒருமித்துப் பதில் வந்தது. சந்திரனுடன் குழுத்தலைவர்கள் சைக்கிளில் ஊர் எல்லைவரை சென்று வழியனுப்பினார்கள்.

16

இலங்கைத்துறை சுறுசுறுப்பாக இயங்கியது. மீனவர் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. அதனைப் பதிவு செய்தார்கள். மாடுகள் நிறையவே இருந்தன. பால் கறப்பதில்லை. மாடுகளை அடைப் பதில்லை. பசுமாடுகள் இருந்தும் பால்மா பக்கட் வாங்கிப் பாவித்தார்கள். பாற்சபை ஒன்று நிறுவப்பட்டது. மாடுகள்

உள்ளவர்கள் அங்கத்தவராகச் சேர்த்தனர். மாடுகளை அடைப் பதற்குக் காலைகள் தேவை. மாடுகள் வைத்திருப்போரைக் கலந்தாலோசித்தார்கள். நிறுவனம் ஒன்றுக்கு அறிவழகன் வேண்டுகோள் விடுத்தான். அந்த நிறுவனம் நேரடியாக வருகை தந்தது. இளைஞர்களோடு கலந்துரையாடியது.

இரண்டு துறைகளுக்கு நிதி தருவதாக உறுதியளித்தது. மீன்களை மீனவர்சங்கம் கொள்வனவு செய்யவேண்டும். அதனை அவர்களே விற்பனை செய்யவேண்டும். அதற்காக மூன்று மோட்டார் சைக்கிள், பெரிய பெட்டி வாங்கித் தரப்படும். ஐயாயிரம் ரூபா நன்கொடை உதவியாகக் கொடுபடும். உற்பத்தியில் ஐந்து சதவீதம் சங்கம் எடுக்கலாம். அதேபோல் பாலையும் பால்சபையே கொள்வனவு செய்யவேண்டும். பால்மா பக்கற் வாங்குவதை நிறுத்தவேண்டும். பாலையே பயன்படுத்துவது என தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்கள். உள்ளூர் பாவனை முக்கியமானது. மிகுதிப் பாலை கதிரவெளியில் உள்ள பால்சபைக்கு அனுப்ப வேண்டும். அதற்காக இரண்டு மோட்டார் சைக்கிள் கொடுக்க முன்வந்தது. உடனடியாக ஐயாயிரம் ரூபா கொடுத்து தொழிலை ஆரம்பிக்க அனுமதி கிடைத்தது. மக்கள் உற்சாகமானார்கள். அவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும்.

“கோயில் உற்சவத்துக்கிடையில் விளையாட்டுப் போட்டிகளை நடத்தினால் என்ன? எல்லாம் ஆயத்தமாக உள்ளன. பரிசுப் பொருட்கள் கைவசம் உள்ளன. நிதியும் உள்ளது. ஆயத்தம் செய்ய இளைஞர் குழுக்கள் உண்டு. ஏன் சுணக்க வேண்டும்? விரைவில் முடித்தால் பாடத்திட்டத்தை முடிக்கலாம்.” அறிவழகன் முன்வைத்தான். வசந்தனும் வரதனும் அதிபரும் ஏற்றனர். இளைஞர்கள் கூடி ஆராய்ந்தார்கள். கோயில் நிர்வாகமும் கலந்து கொண்டது. அனைவருக்கும் சரியாகப்பட்டது. விளையாட்டுப் போட்டியை முதலில் நடத்த முடிவெடுத்தார்கள். கோயில் உற்சவத்தின்போது கலைநிகழ்வுகளை நடத்தத் தீர்மானம் எடுத்தார்கள்.

விளையாட்டுப் போட்டிக்கான நாளினைக் குறித்தார்கள். விளம்பரம் கொடுத்தார்கள். பல நிறுவனங்கள் போட்டிபோட்டு உதவ முன்வந்தன. முன்பள்ளி மாணவர்கள் முதல் முதியவர்கள்

வரை பங்கு கொள்ளும் விழாவாக அமைத்தார்கள். அயலூர் கிராம இளைஞர்களும் பங்குகொள்ள அழைத்தார்கள். கரப்பந்தாட்டத்தில் அவர்கள் பங்குகொள்ள வந்தார்கள். ஆயத்தங்கள் நடந்தன. காலை எட்டு மணி தொடக்கம் மாலை ஆறுமணி வரை நிகழ்ச்சிகள் இருந்தன. கல்விச் செயலாளரை அழைப்பதென முடிவெடுக்கப்பட்டது. அவரின் அனுமதி தொலைபேசி மூலம் பெறப்பட்டது. உதவி செய்த நிறுவனங்களுக்கு அழைப்பிதழ்கள் பறந்தன. மீண்டும் இலங்கைத்துறை விழாக்கோலம் பூண்டது. ஊரெல்லாம் சேர்ந்து ஒரு இடத்தில் சமைத்தார்கள்.

குறிப்பிட்ட நேரத்துக்குக் கல்விச் செயலாளர் வந்துவிட்டார். கூடவே பிரதேசச் செயலாளரும் வந்திருந்தார். நிறுவனங்களின் முகாமையாளர்கள் நிறைந்திருந்தனர். “சண்றைஸ்” பெருவிழா எனப் பெயரிட்டார்கள். முதலில் முன்பள்ளி மாணவர்களது நிகழ்வுகள் நடந்தன. ஆரம்ப மாணவர்களது போட்டிகள் அடுத்து நடந்தன. பல நிகழ்ச்சிகளை ஒரே நேரத்தில் நடத்தினார்கள். நேர முகாமைத்துவம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. படிப்படியாக விளையாட்டுச் சூடு பிடித்தது. ஆண்களும் பெண்களும் தாயம் விளையாடினார்கள். தாயக்காய்களை உருட்டினார்கள். உருட்டும் போது எஜமானர்கள் போல் சத்தமிட்டார்கள். இளைஞர்கள் அனைவரும் பங்கு கொண்டார்கள். யானைக்கு வால்வைத்தல் ஒரு களியாட்டமாக இருந்தது. முட்டி உடைத்தல் நிகழ்வு அனைவரையும் கவர்ந்தது. ஒரு காலை இழந்த மாணிக்கம் மூலையில் முடங்கிக் கிடந்தார். அறிவுழகன் இளைஞர்களோடு அவரைத் தேடிப்பிடித்தான். அவரைத் தங்கள் செலவில் மன்னாருக்கு அனுப்பினார்கள். அவர் வரும் போது செயற்கைக் காலோடு வந்தார். மாலை நேரத்தில் மாணிக்கத்தையும் உலாவுக்கு அழைத்துச் செல்வார்கள். படிப்படியாக அவரது உள்ளம் பக்குவம் அடைந்தது.

அவர் போட்டியில் கலந்து கொள்ள உற்சாகப்படுத்தினார்கள். முட்டி உடைக்கும் போட்டியில் கலந்து கொண்டு திறமையைக் காட்டினார். வேகநடைப் போட்டியில் செயற்கைக் கால்கள் உள்ளவர்களைக் கலந்து கொள்ளச் செய்தார்கள். அவர்கள் சிரித்ததைக் கண்டு மக்கள் சந்தோசத்தை அடைந்தார்கள். நீச்சல் போட்டியில் அதிகமான பெண்கள் கலந்து கொண்டார்கள்.

அவர்களது நீச்சல் திறமையைக் கண்டு அனைவரும் பிரமித்தார்கள். பல நிறுவனங்கள் பரிசுகளை வழங்கின. படகு ஓட்டப் போட்டி பிரமிக்க வைத்தது. தேங்காய் துருவதல், ஓலை பின்னுதல், பெட்டி இழைத்தல் போன்ற விளையாட்டுக்கள் வெளிநாட்டு நிறுவனங்களைக் கவர்ந்திழுத்தன. விழா முடிந்து பரிசுகள் வழங்கி முடிய எட்டு மணியாகியது. இரவு அனைவரும் இலங்கைத்துறையிலேயே தங்கினார்கள்.

செயலாளர் அதிபரையும் புது ஆசிரியர்களையும் இளைஞர்களையும் பாராட்டினார். மக்களுக்கு நன்றி கூறினார். இவ்வாறான பின் தங்கிய பாடசாலைகளுக்குச் செயலாளர்கள் செல்வதில்லை. ஆனால் தியாகராஜா சென்று ஊக்குவித்தார். அதுதான் அவரது பெருந்தன்மை.

விளையாட்டுப் போட்டி முடிந்தது. நான்கு நாட்களின் பின் கோயில் உற்சவம் தொடங்கியது. இரண்டாம் நாள் மாலை கலைநிகழ்வுகளை ஏற்பாடு செய்தார்கள். பழைய முறையிலான வட்டக்கலரி போடப்பட்டது. முன்பள்ளி மாணவர் தொடக்கம் முதியோர் வரை பங்கு கொண்டார்கள். யுவதிகளின் ஆடல்பாடல் இனித்தது. இடையில் பிரதேசச் செயலாளரின் சிறப்புரை இடம் பெற்றது. முடிந்ததும் அவர் வாழ்த்திச் சென்றார். மேடையில் ஏறாதவர்களே இல்லை. இசைக் கச்சேரி நடந்தது. மக்கள் மெய்மறந்து ரசித்தார்கள்.

நிறைவு நாள் அற்புதமாக இருந்தது. சமய வழிபாடுகள் ஆடம்பரமற்றதாக விளங்கியது. பயபக்தியும் பரவசமும் நிலவியது. செண்பகவல்லி நாச்சியின் அற்புதத்தை வியந்து போற்றினார்கள். இலங்கைத்துறை அபிவிருத்தியை நோக்கிக் காலெடுத்து வைத்துள்ளது. இளைஞர்களது ஆற்றலைப் பறைசாற்றுவதாக செயற்பாடுகள் விளங்கின.

சமூகத்தில் விழிப்பு உணர்வினைத் தட்டிவிட்டால் பள்ளத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் அத்தனை மக்களும் வீறுகொண்டு எழுவர். தன்னை உணரத் தலைப்பட்டால் சமூகம் விழிப்புற்று நிமிர்ந்து நிற்கும். கீழோர் மேலோர் என்ற பேதம் நீங்கும். யாவரும் இந்நாட்டின் மக்கள் என்ற உணர்வு தழைத்தோங்கும். இதற்கு ஒரேயொரு வழி சிரமதான முகாம்தான் என்பதை உணர்ந்து

கொண்டு செயற்பட்டனர். அதன் பெறுபேறுகளை இளைஞர்கள் நேரில் கண்டனர். இலங்கைத்துறைக் கிராமம் நல்ல வீதிகளைக் கண்டது. விளையாட்டு மைதானத்தைக் கண்டது. பிள்ளைகளிடையே கல்வி பற்றிய சிந்தனை வளர்ந்தது. கலை கலாசாரம் பற்றிய எண்ணக்கரு மக்களிடையே வேரூன்றியது.

நிறைவு.

தூண்
அபயம்க்க
அருணாந்தம்

இந்நூலாசிரியர் ....

திரு. ச. அருளானந்தம் அவர்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்தின் ஆலங்கேணி எனும் கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவையில் இணைந்து, வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாக, கல்விப் பணிப்பாளராக வவுனியா மாவட்டத்தில் சேவையாற்றியவர். அம்மாவட்டத்தின் கல்விப் பணியிலும், இலக்கியப் பணியிலும் ஈடுபட்டு உழைத்தவர். வவுனியா முத்தமிழ்க் கலாமன்றத்தின் தலைவராக இருந்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக உழைத்தவர்.

ச. அருளானந்தம் அவர்கள் நாடறிந்த எழுத்தாளர். சிறுவர்களுக்காக பல நூல்களை எழுதி அகில இலங்கை சாகித்திய விருதுகளைப் பெற்றவர். வடகிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருதினை இவரது 'காகமும் தம்பியும்' சிறுவர் நூல் பெற்றது. சிறுவர்களுக்காகச் சிறுகதைகள், பாடல்கள், நாவல்கள் என எழுதிக்கொண்டிருப்பவர். அழகிய ஓவியங்கள் இவரது நூல்களில் காணலாம். அவரது புதல்வர் திரு.ச.அ. அருள்பாஸ்கரன் அவற்றினை வரைந்துள்ளார்.

கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை, நாடகம் எனப் பலதுறைகளிலும் ஈடுபட்டு உழைப்பவர். இவரது 'வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும்' என்ற இளைஞர் நாவலினை கல்வி அமைச்சின் இலங்கை தேசிய நூலபிவிருத்திச் சபை, நூலகத்திற்குத் தகுந்த நூலாகத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளது. பாடசாலை நூலகங்களில் இவ்வகை நூல்கள் மாணவர்களினதும் இளைஞர்களினதும் சிந்தனா சக்தியை வளர்த்தெடுக்க உதவுவன. இக்கதைகளில் எளிய சிறிய வசனநடை காணப்படுகிறது. விழுமியங்கள் நிறைந்துள்ளன. புதிய விஞ்ஞானக் கருத்துக்களையும், நல்ல படிப்பினைகளையும் இந்த நூல் கொண்டுள்ளது. இவரது நூல்களை தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் வரவேற்று ஆதரவு தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவரது பணி தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

மனிதநேய அமைப்புக்களின்
கூட்டமைப்பு (CHA)
திருகோணமலை.

வ. கலைச்செல்வன்
மாவட்ட அதிகாரி

ISBN 955-9821

9 789559 821151